

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 367 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Δεν θα σταματήσει την κατάρρευση

η Τρόικα της νέας Συγκυβέρνησης

Αγώνας Παντού

- ▶ Διαγραφή του Χρέους
- ▶ Κατάργηση των Μνημονίων
- ▶ Αυτοάμυνα του κινήματος
- ▶ Αλληλοβοήθεια απέναντι στην Κρίση

ΣΥΡΙΖΑ

Τα αδιέξοδα του οικονομικού του προγράμματος

σελ. 6

Σύνοδος Ε.Ε.

Αλλαγή πολιτικής στην Ευρωπαϊκή Ένωση;

σελ. 5

Αίγυπτος

Νίκη των ισλαμιστών στη σκιά της επανάστασης

σελ. 13

Ιστορία

20 χρόνια χωρίς τον Ερνέστ Μαντέλ

σελ. 15

10^ο ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΑΜΠΙΝΓΚ: 28/7-5/8, Αγióκαμπος Λάρισας

Όπως κάθε καλοκαίρι τα τελευταία 10 χρόνια και φέτος η ΟΚΔΕ, η Αντεπίθεση των Εργαζομένων, η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη και η Μαθητική Αντεπίθεση διοργανώνουν από τις 28 Ιουλίου μέχρι τις 5 Αυγούστου το **10ο Αντικαπιταλιστικό Κάμπινγκ**, στο κάμπινγκ "Filoxenia" στον Αγióκαμπο της Λάρισας. Μετά από μια χρονιά ραγδαίων πολιτικών εξελίξεων και πλούσιας κινηματικής δράσης, γεμάτη από αναρίθμητες απεργίες σε διάφορους κλάδους δουλειάς και δεκάδες μικρές ή μεγάλες εργατικές κινητοποιήσεις σε πολλούς χώρους εργασίας, η ανάγκη για ουσιαστική συζήτηση και ανταλλαγή απόψεων και εμπειριών, αλλά ταυτόχρονα για ξεκούραση και για φθηνές και ποιοτικές διακοπές, είναι μεγάλη.

Στο κάμπινγκ θα διοργανωθούν πέντε κεντρικές συζητήσεις:

1. **Μπροστά σε μια Επαναστατική Κατάσταση.** Θεωρία και πολιτική, παραδείγματα από την ιστορία. Τα καθήκοντα του εργατικού κινήματος και των επαναστατών.
2. **Αριστερή Κυβέρνηση — Ενότητα της Αριστεράς.** Χρήσιμο εργαλείο ή επικίνδυνη αυταπάτη; Η πολιτική μας απέναντι τους.
3. **Χιλή 1973: η τραγωδία της «Λαϊκής Ενότη-**

τας». Πως ένα μεγάλο εργατικό και λαϊκό κίνημα οδηγήθηκε στη συντριβή και στην επιβολή μιας από τις πιο στυγνές δικτατορίες. Συμπεράσματα και μαθήματα για το κίνημα και τους αγωνιστές.

4. **Αντιμετωπίζοντας την κρίση στην καθημερινή ζωή.** Για έναν άλλο τρόπο ζωής. Συλλογικότητα, Αυτοοργάνωση, Δίκτυα Αλληλοβοήθειας.

5. **Χρυσή Αυγή και Ακροδεξιά.** Γιατί μεγαλώνουν, πως να τους σταματήσουμε.

Επίσης θα διοργανωθούν θεματικά εργαστήρια εργαζομένων, φοιτητών, μαθητών, μεταναστών και εκπαιδευτικών. Μαζί μας θα βρίσκονται και συναγωνιστές από χώρες του εξωτερικού που θα μας παρουσιάσουν την κατάσταση στις χώρες τους και θα μας μεταφέρουν τις εμπειρίες τους από τα δικά τους κινήματα. Πλούσιο θα είναι και το **πολιτιστικό-ψυχαγωγικό πρόγραμμα** του κάμπινγκ με μουσικές βραδιές, θεατρικά δράματα, προβολές ταινιών για μικρούς και μεγάλους, party, παιχνίδια, εκδρομές κ.α. και θα λειτουργεί παιδότοπος για τη δημιουργική απασχόληση των παιδιών. Ακόμα θα υπάρχει βιβλιοπωλείο με πλούσια συλλογή από βιβλία πολιτικού και λογοτεχνικού περιεχομένου.

Το **κόστος συμμετοχής** ανέρχεται στα 110 ευρώ για μαθητές, φοιτητές, άνεργους και στα 120 ευρώ για τους υπόλοιπους, και περιλαμβάνονται 8 διανυκτερεύσεις (με δική σας σκηνή) και 8 γεύματα στο εστιατόριο του κάμπινγκ. Για τους μικρούς μας φίλους μέχρι 5 ετών η διαμονή είναι δωρεάν, ενώ μέχρι 12 ετών το κόστος μειώνεται στο μισό. Για παραμονή λιγότερων ημερών το κόστος είναι 15 ευρώ ημερησίως. Διατίθενται επίσης δωμάτια σε οικονομικές τιμές κοντά στο κάμπινγκ. **Στον χώρο του κάμπινγκ θα λειτουργεί δικό μας μπαρ με οικονομικές προτάσεις για φαγητό και ποτό.**

Θα αναχωρήσουν λεωφορεία από Αθήνα και Θεσσαλονίκη στις 28 Ιούλη 8.30π.μ. (για θέση στο λεωφορείο ενημερώστε μέχρι 20 Ιούλη).

Για **πληροφορίες** και δήλωση συμμετοχής μπορείτε να επικοινωνήσετε στο ergatikipali@okde.gr και στα τηλέφωνα:

Αθήνα: Αγ. Κωνσταντίνου 57, 210-5247227 και 6972 728 101,

Θεσσαλονίκη: Κλεισούρας 4, 2310-237938 και 6936 414 727,

Ιωάννινα: 6974 617 344,

Τρίκαλα-Λάρισα: 6977 222 803,

Πάτρα: 6977 077 079,

Αλεξανδρούπολη: 6970 180 689

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα ν' απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρώπινων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίβαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές -ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωρίσουμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε. που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Κόμμα, Στρατός και Μάζες στην Κινέζικη Πολιτιστική Επανάσταση

Συγγραφέας: Λίβιο Μαϊτάν

Χρονολογία έκδοσης: Ιούνιος 2012

Σελίδες: 528

Τιμή: 15 ευρώ

Εκδόσεις: Εργατική Πάλη

Οι τεράστιες δυνατότητες που άνοιξε η επανάσταση του 1949 στην Κίνα, εν μέρει ματαιώθηκαν και αμφισβητήθηκαν από το γραφειοκρατικό πολιτικό σύστημα.

Στο πρώτο μέρος του βιβλίου δίνεται ένας συνοπτικός απολογισμός των οικονομικών και κοινωνικών εντάσεων που έτεινε να συντηρεί το γραφειοκρατικό σύστημα ακόμη και μέσα στις σημαντικές προόδους που κατέστησε δυνατές η καταστροφή του ιμπεριαλισμού και του καπιταλισμού στην Κίνα. Ακόμη και οι ίδιοι οι ηγέτες του κινέζικου κομμουνισμού αναγνώρισαν την αναγκαιότητα ξεπεράσματος των πολλών αρνητικών χαρακτηριστικών του γραφειοκρατικού συστήματος, αλλά δεν ήταν διατεθειμένοι να θυσιάσουν το δικό τους πολιτικό μονοπώλιο.

Στο δεύτερο μέρος του βιβλίου εξετάζεται λεπτομερώς η σημαντικότερη κρίση του πολιτικού συστήματος της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας: η Πολιτιστική Επανάσταση του 1965-69. Αυτή η κρίση επιλύθηκε αποφασιστικά υπέρ

μιας νέας γραφειοκρατικής επαναστατικοποίησης, που περιελάμβανε μια ακόμα μεγαλύτερη συγκέντρωση δύναμης μεταξύ ακόμα λιγότερων κορυφαίων ηγετών. Ωστόσο, λόγω της επαναστατικής προέλευσης του Κομμουνιστικού Κόμματος και του κράτους, αυτή η κρίση περιελάμβανε και την εμφάνιση ριζοσπαστικών πολιτικών ρευμάτων που δούλεψαν για την εξάλειψη ολόκληρου του γραφειοκρατικού συστήματος. Αυτά τα ρεύματα έμελλε να ηττηθούν αλλά όχι προτού αναπτύξουν πολλά από τα στοιχεία που ήταν απαραίτητα για μια γνήσια ριζοσπαστικοποίηση και ανανέωση της κινέζικης επανάστασης. Στο τρίτο μέρος του βιβλίου αξιολογείται και αναλύεται η συνεχιζόμενη κρίση στην ηγεσία του Κόμματος και του κράτους, η στρατηγική της "Νέας Δημοκρατίας", η εξωτερική πολιτική και η κοινωνική φύση της κινέζικης κοινωνίας.

Από το οπισθόφυλλο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Γιάννενα

Βιβλιοπωλεία: "Δωδώνη", "Το βιβλιοπωλείο" στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα": Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβάλου 39

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30

γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Οδημόσιος ξυλοδαρμός σε πρωινή τηλεοπτική εκπομπή της Κανέλλη (βουλευτής ΚΚΕ) και το ποτήρι με νερό ενάντια στη βουλευτή του ΣΥΡΙΖΑ Δούρου από τον βουλευτή και εκπρόσωπο τύπου της Χρυσής Αυγής (Χ.Α.) Κασιδιάρη εγκαινίασαν μια νέα περίοδο στην πολιτική ζωή. Η φασιστική συμμορία της Χ.Α, μετά και την δυναμική της εμφάνιση στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό, που εκφράστηκε μέσα από τις 2 συνεχόμενες εκλογικές καταγραφές της (6,97% στις 6 Μάη και 6,92% στις 17 Ιούνη), δεν είναι ένα πρόσκαιρο και ευκαιριακό φαινόμενο. **Είναι αποτέλεσμα της κρίσης και σήψης του καπιταλιστικού συστήματος και της όξυνσης της πολιτικής κρίσης.**

Η κρίση-κατάρρευση του ελληνικού καπιταλισμού και τα Μνημόνια οδηγούν σε ανεργία, ραγδαία φτωχοποίηση των εργαζομένων, διάλυση και προλεταριοποίηση των μικροαστικών στρωμάτων, εγκατάλειψη και υποβάθμιση ολόκληρων γειτονιών, νοσοκομείων και υποδομών. Η εγκληματικότητα και η ανασφάλεια είναι αποτέλεσμα αυτής της κατάστασης, καθώς και η γκετοποίηση ολόκληρων περιοχών, μια συνειδητή πολιτική του συστήματος για να ελέγχει καλύτερα το εμπόριο και τις μαφίες των ναρκωτικών και της πορνείας αλλά και να δημιουργεί θύλακες επέμβασης.

Ταυτόχρονα, η σήψη και η διαφθορά του πολιτικού συστήματος, η εκχώρηση κυριαρχικών δικαιωμάτων στην Τρόικα, οι δεκαετίες επιβολής των νεοφιλελεύθερων ιδεολογημάτων που στην ουσία τους είναι φασιστικά, με κύριους εκφραστές το ΠΑΣΟΚ και τη ΝΔ (θεοποίηση της αγοράς και του επιχειρηματία, υιοθέτηση των δογμάτων «απαγορεύεται το απαγορεύεται για το κεφάλαιο», «για όλα φταίει το σπάταλο και διογκωμένο κράτος, οι δημόσιοι υπάλληλοι», «οι εργαζόμενοι είναι τεμπέληδες» κλπ., συστηματική αποπολιτικοποίηση, αποϊδεολογικοποίηση και ατομικοποίηση των εργαζομένων και της κοινωνίας), το πολιτικό κενό που εμφανίζεται από τα ρήγματα του αστικού μπλοκ εξουσίας και την κατάρρευση του δικομματισμού, ο πολιτικός και κοινωνικός διπολισμός που έχει εμφανιστεί (μνημόνιο και αντι-μνημόνιο, Ε.Ε./ευρώ και Αριστερά, οι «από πάνω» και οι «από κάτω» κλπ.) και το μεσοπολεμικό, εμφυλιακό κλίμα (επίθεση κατά της Αριστεράς και των αγώνων) παροξύνουν την πολιτική κρίση.

Η φασιστική συμμορία της Χρυσής Αυγής στην υπηρεσία του συστήματος

Όλα τα παραπάνω είναι οι βαθύτερες αιτίες, δημιουργούν το υπόστρωμα πάνω στο οποίο πατάει η Χ.Α. Πρέπει, όμως, να δούμε ταυτόχρονα και την **επιχείρηση «τάξη και ασφάλεια»**, που έχουν εξαπολύσει οι κυβερνήσεις ΠΑΣΟΚ και ΝΔ ιδιαίτερα τα 2 τελευταία χρόνια. Μια εκστρατεία ενάντια στους μεταναστες με επιχειρήσεις-σκούπα, ξυλοδαρμούς, κυνήγι και συνεχείς ελέγχους, στρατοπέδευση διμοιριών ΜΑΤ έξω από πανεπιστημιακά ιδρύματα και στο κέντρο της Αθήνας - και συνολικά μια σκλήρυνση της αντιμεταναστευτικής πολιτικής (στρατόπεδα συγκέντρωσης, φράχτης στον Έβρο, απελάσεις κλπ.). Μαζί βέβαια με την κτηνώδη καταστολή των αγώνων (π.χ. στο κίνημα των πλατειών ή στις 12 Φλεβάρη) αλλά και επιθέσεις εκφασισμού της δημόσιας ζωής με κάθε ευκαιρία (π.χ. «υγειονομικά» πογκρόμ, διαπόμπευση των οροθετικών γυναικών). Δίπλα σ' αυτά, η φασιστική συμμορία της Χ.Α, με την κάλυψη της αστυνομίας εξαπολύει καθημερινά ομάδες κρούσης που πραγματοποιούν επιθέσεις, μαχαιρώματα, ξυλοδαρμούς, πογκρόμ σε μετανάστες, ακόμα και μέσα στα σπίτια τους (π.χ. στο Πέραμα), με αποτέλεσμα τον σοβαρό τραυματισμό ή και την δολοφονία πολλών.

Η συντονισμένη αυτή επίθεση συνδυάζεται με τόνους φασιστικού-ρατσιστικού δηλητηρίου που εν χορώ χύνουν τα αστικά επιτελεία και τα παπαγαλάκια τους εναντίον των μεταναστών, ότι φταίει για την ανεργία, για το πλήγμα στην οικονομία από το παραεμπόριο, την εγκληματικότητα, την υποβάθμιση των περιοχών, τα ναρκωτικά, ότι είναι «απειλή για τη δημόσια υγεία» κλπ. Η Χ.Α. πρωτοστατεί σ' αυτή την επίθεση και δηλητηριάζει τους εργαζόμενους και τη νεολαία με συνθήματα που απαιτούν την απέλωση των μεταναστών.

Οι θρασυδείλες δολοφονικές επιθέσεις της Χρυσής Αυγής και ο τραμπούκικος τρόπος με τον οποίο εμφανίζεται δεν απωθούν -το αντί-

θετο- **έλκουν κάποια στρώματα**, κυρίως μικροαστικής προέλευσης και νέους (13% στις εκλογές σε ηλικίες 18-24, 16% σε ηλικίες 25-34), τα οποία δεν παρακολουθούν τόσο το ιδεολογικό της στίγμα όσο τον «δυναμισμό» της (ενάντια στους πιο αδύναμους πάντα!), τη ρητορική ενάντια στο πολιτικό σύστημα και το Μνημόνιο («αλήτες, προδότες, πολιτικοί», «απαλλαγή από το μνημόνιο»), τα πατριωτικά-εθνικιστικά συνθήματα που απαντούν μ' έναν στρεβλό τρόπο στο αίσημα ταπείνωσης του ελληνικού λαού κλπ. Ταυτόχρονα, οι ψήφοι της Χ.Α. αντλούνται και από ένα ακροδεξιό, χουντικό, φασιστικό ακροατήριο (νοσταλγοί της Χούντας, του Χίτλερ κ.α.), που πάντα υπήρχε μέσα στην ελληνική κοινωνία αλλά ήταν ενσωματωμένο στους ψήφους κυρίως της ΝΔ. Συννοηζόντας, σε καμία περίπτωση δεν μπορούμε να πούμε ότι υπάρχουν 425.990 φασίστες στην Ελλάδα, αλλά ούτε και ότι όλοι αυτοί είναι «ανυποψίαστοι».

Η Χ.Α. δεν είναι αντισυστημική δύναμη, το ακριβώς αντίθετο:

- **Αποτελείται αποδεδειγμένα από δολοφόνους, μπράβους, μαφιόζους**, ιδιοκτήτες στριπτιτζάδικων, βιαστές, θρασυδείλα ανθρωπάκια που χτυπούν ανυπεράσπιστους μετανάστες και δεν πειράζονται ποτέ εργοδότες και πολιτικούς που προέρχονται από αστικά κόμματα, συνεργάζονται ανοιχτά με την αστυνομία και χαιρούν ασυλίας διώξεων παρά τις εκατοντάδες επιθέσεις τους (ή όταν διώκονται, πέφτουν στα μαλακά).

- Η Χ.Α. είναι ανοιχτά ενάντια στις απεργίες και τους εργατικούς αγώνες, γιατί δήθεν η ταξική πάλη «σπέρνει τη διχόνοια ανάμεσα στους Έλληνες -κι επομένως στέκεται στο πλευρό της εργοδοσίας και των κυβερνήσεων.

Αυτή την στιγμή, το αστικό πολιτικό σύστημα βρίσκεται σε πλήρη αποσύνθεση και έχει ανάγκη από μια ανασύνθεση του πολιτικού σκηνικού και προσωπικού. Αυτό όμως δε

μπορεί να γίνει μ' έναν ομαλό τρόπο. Χρειάζεται ένα κράτος «εκτάκτου ανάγκης», με περιορισμό των δικαιωμάτων και ελευθεριών, μ' έναν πόλεμο ενάντια στο κίνημα και την πρωτοπορία του. Εδώ μπορεί να κληθεί να παίξει ρόλο και η Χ.Α «συμπληρώνοντας» τις δυνάμεις και το έργο των κρατικών κατασταλτικών μηχανισμών, με τους οποίους άλλωστε έχει διασυνδέσεις και ανοιχτά κανάλια επικοινωνίας.

Για την αντιμετώπιση της Χρυσής Αυγής

Τα αντανάκλαστα του κινήματος και ιδιαίτερα της νεολαίας, που εκδηλώνονται αυθόρμητα και μαζικά σε πολλές περιπτώσεις μετά από χτυπήματα, τραμπουκισμούς κλπ. της Χ.Α, δείχνει ότι μπορούμε να σταματήσουμε αυτή τη συμμορία. Αυτό όμως δεν φτάνει, χρειάζεται και μια σωστή πολιτική. Πρέπει να πείσουμε με κάθε τρόπο τις οργανώσεις που αναφέρονται στο εργατικό κίνημα να πάρουν έμπρακτα θέση και όχι να σφυράνε αδιάφορα ή να περιορίζονται σε φραστικές καταγγελίες, όπως περίπου είναι η πολιτική των ρεφορμιστών ΣΥΡΙΖΑ και ΚΚΕ. Δεύτερο, να μην αφήνουμε χώρο στην αυταπάτη ότι οι νεοναζί μπορούν να αντιμετωπιστούν μέσα από την «ομαλότητα» και τους θεσμούς του αστικού κράτους, λες και είναι απλά μια «αντιδημοκρατική παρέκκλιση». Μ' αυτή την έννοια, το πρόβλημα δεν είναι να λέμε να κηρυχθεί εκτός νόμου η Χ.Α, γιατί έτσι αποσπούμε την προσοχή των εργαζομένων και της νεολαίας από το καθήκον να αυτοοργανωθούν για ν' αντιμετωπίσουν αυτό τον κίνδυνο ή ακόμα σπέρνουμε αυταπάτες για τον ρόλο του «δημοκρατικού» αστικού κράτους. Τρίτο, δεν είναι σωστό να καταδικάζουμε γενικά τη βία, «απ' όπου κι αν προέρχεται» (όπως είναι η φράση του συρμού). Ούτε όμως και πρέπει ο αγώνας ενάντια στην Χ.Α. να εκφυλίζεται σε μια κόντρα λιγιστών θαρραλέων και αποφασισμένων αλλά απομονωμένων αγωνιστών απέναντί τους, πράγμα που οδηγεί μαθηματικά στην ήττα. **Η αντίδραση του κινήματος απέναντι στις φασιστικές συμμορίες πρέπει να βασιστεί στην κινητοποίηση των εργαζομένων και της νεολαίας, με επιτροπές δράσης κάθε είδους αλλά και ομάδες αυτοάμυνας νότιων και μεταναστών, καθώς και να συνδεθεί με την αντιμετώπιση των άμεσων προβλημάτων επιβίωσης που γεννά καθημερινά η κρίση και τα βάρβαρα μέτρα μέσα από δίκτυα κοινωνικής αλληλεγγύης και αλληλοβοήθειας.**

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Στην καρδιά μιας από τις μεγαλύτερες ιμπεριαλιστικές χώρες, τη **Νέα Υόρκη**, έχει αρχίσει να δείχνει το στυγνό της πρόσωπο η κρίση του παγκόσμιου καπιταλισμού, καθώς αυξάνονται συνεχώς οι **άστεγοι**, με τον αριθμό τους επίσημα να αγγίζει τους 45.000, εκ των οποίων οι 17.000 είναι παιδιά. Ταυτόχρονα, ο δήμος αδιαφορεί για το πρόβλημα, καθώς δεν έχει κανένα σχέδιο για τις οικογένειες σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης. Ο αριθμός των αστέγων αυξήθηκε κατά 39% μέσα σε 10 χρόνια, ενώ χαρακτηριστικό είναι ότι το 10% αποτελεί την αύξηση του τελευταίου χρόνου. Την ίδια στιγμή όμως αυξάνεται συνεχώς η κοινωνική αντίσταση, με τη δημιουργία εκατοντάδων **ομάδων στήριξης**, που μπλοκάρουν τις κατασχέσεις και τις εξώσεις που κινούν οι τράπεζες για λόγους αδυναμίας πληρωμής των δανείων. Οι ομάδες αυτές αμφισβητούν το δικαίωμα της κατοχής ιδιοκτησίας χωρίς χρήση και βάζουν ανοιχτά πλέον το ζήτημα της κάλυψης των ανθρώπινων αναγκών μέσω δικτύων αλληλεγγύης, αδιαφορώντας για το κέρδος στο οποίο προσβλέπουν οι πάσης φύσεως εργοδότες.

Οι καταστροφικές επιπτώσεις της κρίσης φαίνονται και στον τομέα της **υγείας** που παρακάμζει, αφού αυξάνεται συνεχώς ο αριθμός των ιδιωτών γιατρών που διακόπτουν τη σύμβασή τους με τον Ενιαίο Οργανισμό Παροχής Υπηρεσιών Υγείας (ΕΟΠΥΥ), εξαιτίας των ανεξόφλητων αμοιβών. Σύμφωνα με εκτιμήσεις, οι ιδιώτες γιατροί που εξυπηρετούν 9,5 εκατ. ασφαλισμένους έχουν μειωθεί από 5.000 σε περίπου 4.000. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα οι ασφαλισμένοι να πρέπει να πληρώνουν, εκτός από τα φάρμακά τους, και την αμοιβή των γιατρών και το δικαίωμα στην περίθαλψη να μετατρέπεται από κοινωνικό αγαθό σε προνόμιο των οικονομικά εύρωστων. Ενδεικτικό της κατάστασης που έχει δημιουργηθεί με τις αποχωρήσεις ιδιωτών γιατρών από τον Οργανισμό είναι ότι σε μεγάλους δήμους, όπως η Αγία Παρασκευή και ο Χολαργός, δεν υπάρχει ούτε ένας παιδίατρος συμβεβλημένος με το νέο ταμείο. Την ίδια ώρα, τα χρέη των ασφαλιστικών φορέων προς τους γιατρούς έως και το Νοέμβριο του 2011 ανέρχονται σε 550 εκατ. ευρώ.

Οι **άνεργοι** συνεχώς αυξάνονται, ο αριθμός των επιδομάτων ανεργίας μειώνεται, ενώ η κατηγορία των μακροχρονίως ανέργων διευρύνεται, με αποτέλεσμα ο κοινωνικός ιστός της χώρας να αποσυντίθεται. Από τα στοιχεία του ΟΑΕΔ για την κίνηση στην εγγεγραμμένη ανεργία, από την αύξηση που είχε καταγραφεί το Μάρτιο στο 22,6%, για το μήνα Μάιο προκύπτει ότι σχεδόν 1 στους 3 εγγεγραμμένους άνεργους είναι σε αναζήτηση εργασίας πάνω από 12 μήνες. Οι μακροχρόνια άνεργοι αποτελούν το 56% του συνόλου των ανέργων, ενώ η ηλικιακή ομάδα από 30 έως 54 ετών είναι αυτή που πλήττεται περισσότερο από όλους τους άλλους. Η συγκεκριμένη ηλικιακή ομάδα ενισχύει τη δεξαμενή των μακροχρονίως ανέργων με 276.659 άτομα. Πάντως, οι άνεργοι άνω των 12 μηνών αυξήθηκαν κατά 74.000 άτομα. Συνολικά, οι εγγεγραφές άνεργων για το Μάιο ανήλθαν σε 903.238, αλλά οι 776.307 δηλώνουν ότι αναζητούν εργασία και από αυτούς μόνο οι 216.889 έλαβαν επίδομα ανεργίας.

Σύνοδος G20

Αδιέξοδο στη διαχείριση της κρίσης

Με ψεύτικα χαμόγελα και τεράστιο προβληματισμό έληξε η Σύνοδος των G20 (ΗΠΑ, Καναδάς, Αυστραλία, Μ. Βρετανία, Γερμανία, Γαλλία, Ιταλία, Ρωσία, Ινδία, Κίνα, Βραζιλία, Αργεντινή, Ινδονησία, Σ. Αραβία, Ιαπωνία, Μεξικό, Τουρκία, Ν. Αφρική, Ν. Κορέα και Ε.Ε.) στο Μεξικό.

Η κρίση, με επίκεντρο τη ραγδαία επιδείνωσή της στην Ευρωζώνη, αποτέλεσε το βασικό θέμα. Τις μέρες της Συνόδου, η Ισπανία δανειζόταν με επιτόκιο 7,19%, αδυνατώντας ουσιαστικά να παραμείνει στις αγορές, ενώ κατά πόδας ακολουθεί η Ιταλία. Έτσι αμφισβητείται όχι μόνο η ύπαρξη της ίδιας της Ε.Ε. (Ισπανία-Ιταλία αποτελούν το 28% του ΑΕΠ της), αλλά απειλείται με ύφεση αγνώστων διαστάσεων και η παγκόσμια οικονομία.

Όλες οι χώρες και ειδικά οι ΗΠΑ και οι BRICS (Βραζιλία, Ρωσία, Ινδία, Κίνα, Ν. Αφρική) άσκησαν δριμύτητα κριτική στην ηγεσία της Ε.Ε. (Γερμανία) για «ατολμία» και για την αυστηρή δημοσιονομική λιτότητα. Ζήτησε η Ε.Ε. να εγγυηθεί πλήρως για το τραπεζικό σύστημα και τις καταθέσεις των χωρών-μελών, να προχωρήσει σε ευρωμόλογο (δηλ. να τυπώσει και να ρίξει φθινό χρήμα στην αγορά). Ουσιαστικά ζήτησε κυρίως από τη Γερμανία να αυξήσει τα κεφάλαια για τη διάσωση της Ευρωζώνης.

Πα τον Ομπάμα, που έχει σύντομα εκλογές, η κρίση στην Ε.Ε. κινδυνεύει να επιδεινώσει την κρίση στις ΗΠΑ και να κάνει αδύνατη την αύξηση των θέσεων εργασίας, όρο απαραίτητο για να διεκδικήσει την επανεκλογή του. Όμως οι ΗΠΑ, μαζί με τη Μ. Βρετανία, είναι οι δύο χώρες που αρνήθηκαν να συνεισφέρουν το παραμικρό για την ενίσχυση της Ευρωζώνης, λέγοντας πως η Ευρώπη μπορεί ν' αντιμετωπίσει την κρίση μόνη της!

Εξίσου επιθετικές προς τη Γερμανία ήταν όλες οι «αναδυόμενες» οικονομίες, με κύριο εκπρόσωπό τους την Βραζιλία. Η κρίση της Ε.Ε. απειλεί τις εξαγωγές όλων των άλλων χωρών αλλά και εξαυλώνει τα κεφάλαια με τα οποία έχουν τροφοδοτήσει την γερασμένη Ευρώπη. Έτσι, αρνούνται ουσιαστικά να συνεχίζουν να χρηματοδοτούν τα ελλείμματα των ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών.

Η σκληρή επίθεση εκνεύρισε τους ευρωπαίους Μέρκελ, Μπαρόζο και Ρομπάι, που δήλωσαν πως «δεν δέχονται μαθήματα από άλλους» που «έχουν πρωταρχικές ευθύνες για το ξέσπασμα της κρίσης στη Β. Αμερική...» ή «...κυβερνούν με δικτατορίες» (βλ. Κίνα).

Η Μέρκελ επέμεινε στη δημοσιονομική πειθαρχία, την πανευρωπαϊκή εποπτεία των τραπεζών, τη διεύρυνση (πολιτική ενοποίησης) της Ε.Ε. Ωστόσο, όπως φάνηκε και από την Σύνοδο Κορυφής της Ε.Ε. που ακολούθησε (βλ. σχετικό άρθρο), αποδέχτηκε την χρησιμοποίηση του Ευρωπαϊκού Μηχανισμού Σταθερότητας (ESM), που διαθέτει 500 δις ευρώ, για την απευθείας αγορά ισπανικού και ιταλικού χρέους.

Κόντρα για τον έλεγχο του ΔΝΤ

Το ΔΝΤ υποτίθεται ότι βοηθάει οικονομικά χρεοκοπημένες χώρες, όμως ουσιαστικά επιβάλλει σ' αυτές τις ιμπεριαλιστικές πολιτικές (βλ. την περίπτωση της Ελλάδας). Μέχρι τώρα ελεγχόταν κυρίως από τους αμερικάνους αλλά και τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές. Η τεράστια αλλαγή των οικονομικών συσχετισμών τις τελευταίες δεκαετίες πασχίζει να εμφανιστεί και στα πλαίσια του ΔΝΤ. Οι «αναδυόμενες» χώρες (BRICS κ.α.) και κυρίως η Κίνα, απαιτούν πλέον να εισακούγονται οι πολιτικές τους προτάσεις και να πάρουν περισσότερους ψήφους στη συνέλευση του ΔΝΤ. Δηλαδή η οικονομική τους ευρωστία να μεταφραστεί και σε πολιτική επιρροή. Τέτοιες αλλαγές ΔΝΤ αποφασίστηκαν το 2010, όμως δεν εφαρμόστηκαν ποτέ. Τώρα πιέζουν αναστέλλοντας την χρηματοδότηση προς το ΔΝΤ. Ζήτησαν στο τελικό κείμενο της Συνόδου να γραφτεί πως «η Ε.Ε. πρέπει να κάνει πολλά περισσότερα για την αντιμετώπιση της κρίσης». Σε οικονομικό επίπεδο αυτό σημαίνει πως από τα 456 δις δολάρια οι G20 που δεσμεύτηκαν να βάλουν στο ταμείο του ΔΝΤ, η αύξηση της συνεισφοράς των BRICS είναι 75 δις δολάρια συνολικά (Κίνα 43 δις, Ρωσία και Ινδία από 10 δις, Βραζιλία και Ν. Αφρική από 2 δις) και

αποτελεί ερωτηματικό αν και πότε θα δοθούν αυτά τα λεφτά.

Με άλλα λόγια, αν και η απόφαση για αύξηση των διαθεσίμων του ΔΝΤ κατά 456 δις είναι σημαντική (βέβαια, ούτε κατά διάνοια δεν φθάνουν για να ηρεμήσουν την παγκόσμια κρίση), οι BRICS δεν πρόκειται να δώσουν ούτε σεντς αν δεν εξασφαλίσουν ότι οι όροι των διεθνών συναλλαγών θα αλλάξουν προς όφελός τους ή -για να το θέσουμε ωμά- αν δεν επιβάλλουν, τουλάχιστον στην Ε.Ε., αυτά που για δύο αιώνες τους επέβαλλε αυτή.

Έτσι, αυτό που έχουμε μπροστά μας δεν είναι απλώς μια ακόμη χειροτέρευση της κρίσης της αστικής ηγεσίας σε παγκόσμιο επίπεδο και έτσι αδυναμία να αντιμετωπιστεί «συντονισμένα» η παγκόσμια οικονομική κρίση. Η αποδυνάμωση του ρόλου του δολαρίου ως παγκόσμιου νομίσματος θα επιταχυνθεί, με αποτέλεσμα την ενίσχυση των διακρατικών συναλλαγών με άλλα νομίσματα ή, με άλλα λόγια, την εμφάνιση του κατακερματισμού της παγκόσμιας οικονομίας σε διάφορες οικονομικές ζώνες με διαφορετικά νομίσματα. Αν αυτό γενικευτεί, η οικονομική κρίση του παγκόσμιου καπιταλισμού θα κτυπήσει κόκκινο και η πορεία προς έναν παγκόσμιο πόλεμο θα μπει στην ημερήσια διάταξη.

Ο επίλογος

Στο πλαίσιο της Συνόδου συζητήθηκαν διμερώς ή συνολικά και άλλα θέματα που λόγω της κρίσης στην Ε.Ε. είχαν μπει σε δεύτερη μοίρα.

ΗΠΑ και Ρωσία κοντραρίστηκαν ξανά για τη δημιουργία της αμερικάνικης αντιπυραυλικής ασπίδας σε ευρωπαϊκό έδαφος. Η σαφής διαφωνία καλύφθηκε από μια γενικόλογη διατύπωση για συνέχιση της συζήτησης των δύο πλευρών.

Η σφαγή του συριακού λαού από τον δικτάτορα Άσαντ καλύφθηκε από μια γενικόλογη διακήρυξη για «παύση των εχθροπραξιών και έναρξη δημοκρατικών διαδικασιών στη Συρία». Κοινή στάση επίπληξης υιοθετήθηκε και προς το Ιράν, που καλείται ν' «αποδείξει» έμπρακτα τους ειρηνικούς σκοπούς του πυρηνικού του προγράμματος και να τηρήσει τις «δεσμεύσεις» του, δηλ. να δεχτεί την εποπτεία των ιμπεριαλιστών. Έγιναν επίσης οι συνηθισμένες αναφορές για την καταπολέμηση της πείνας που απειλεί ένα δισεκατομμύριο ανθρώπους, την στιγμή που αμερικάνικες, κινέζικες και ευρωπαϊκές πολυεθνικές παίρνουν τεράστιες εκτάσεις γης στην ιδιοκτησία τους σε Αφρική, Λ. Αμερική, Ασία, στερώνοντας από τους ντόπιους πληθυσμούς τη δυνατότητα παραγωγής τροφίμων. Τέλος, δεν έλειψαν τα ευχολόγια για ανάπτυξη, που θα στηριχτεί στη... μεταρρύθμιση της αγοράς εργασίας. Δηλαδή, φθηνότερο, ευέλικτο εργατικό δυναμικό σε όλο τον πλανήτη!

Έτσι, ακόμα μια Σύνοδος των G20 απέτυχε αφού καμιά κοινή στρατηγική και κανένα κοινό σχέδιο δεν υπάρχει για να ενώσει συνολικά τις ιμπεριαλιστικές χώρες, πέρα από την εξαθλίωση των εργαζομένων.

■ Άγγελος Φουρντζής

Επίκαιρα...

Άμεση Αποφυλάκιση των διωκόμενων οροθετικών γυναικών!

Η Πρωτοβουλία αλληλεγγύης διωκόμενων οροθετικών γυναικών και η γυναικεία οργάνωση ΚΕΔΕ επισκέφτηκε στις 26/6 τις οροθετικές κρατούμενες στις φυλακές Κορυδαλλού. Σε ανακοίνωσή της καταδεικνύει σειρά παραβάσεων σε σχέση τόσο με τα προσωπικά τους δικαιώματα, όσο και με την HIV/λοίμωξη ρίχνοντας φως στο παρασκήνιο αυτού του απάνθρωπου προεκλογικού πογκρόμ:

«Τα τεστ για HIV που έγιναν στις κοπέλες που συνελήφθησαν σύμφωνα με την υγειονομική διάταξη περί έλεγχου των λοιμωδών νοσημάτων αριθ. Γ.Υ. 39α αρ. Φύλλου 1002 /2-4-2012 αρχικά για την άσκηση παράνομης πορνείας, διεξήχθησαν στο 4ο Αστυνομικό τμήμα και στην Πέτρου Ράλλη με πρακτικά συνοπτικές διαδικασίες. [...] Σύμφωνα με την διεθνή πρακτική, τα γρήγορα τεστ ΟΦΕΙΛΟΥΝ ΝΑ ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΘΟΥΝ με το κανονικό ELISA test και επί θετικοποίησης με Western Blot test πριν ανακοινωθεί το αποτέλεσμα για να αποφευχθεί η πιθανότητα ψευδώς θετικού αποτελέσματος. Τα γρήγορα τεστ δεν χρησιμοποιούνται έως και τώρα σε κανένα νοσοκομείο της χώρας για τον έλεγχο της HIV λοίμωξης.

Η σύλληψη των γυναικών έγινε με μόνο αποδεικτικό το γρήγορο τεστ χωρίς επιβεβαίωση του νοσήματος, ενώ οι εξετασθείσες δεν ενημερώθηκαν για το τεστ που τους έγινε και δεν τηρήθηκαν οι διεθνείς οδηγίες για την διενέργεια συμβουλευτικής πριν και μετά το τεστ. Ανάμεσά τους υπήρχαν δύο κοπέλες που έπαιρναν ήδη αγωγή και δεν θα είχε κανένα νόημα ο έλεγχος για να τον αποδεχθούν. Η μόνη ενημέρωση που είχαν ήταν ότι πρόκειται για κάποια εξακρίβωση.

Οι οροθετικές χρήστριες, μεταφέρθηκαν στον Κορυδαλλό όπου και κρατούνται, αν και σύμφωνα πάλι με τη διάταξη **θα έπρεπε να βρίσκονται σε νοσηλευτικό ίδρυμα** προκειμένου να εκτιμηθεί η κατάσταση της υγείας τους και η ανάγκη λήψης θεραπευτικής αγωγής.

Είναι εντυπωσιακή η διάκριση που υφίστανται οι γυναίκες ακόμη και ως οροθετικές κρατούμενες. Οι άνδρες οροθετικοί κρατούμενοι σε όποια φυλακή και αν βρίσκονται στην Ελλάδα, μεταφέρονται στο Νοσοκομείο «Α. Παύλος» των φυλακών Κορυδαλλού. Οι γυναίκες, αντίθετα, παραμένουν στις φυλακές. Στη συγκεκριμένη περίπτωση κρατούνται:

1. σε συνθήκες κράτησης εξαιρετικά ανθυγιεινές
2. χωρίς να έχουν πλήρως ελεγχθεί (εκκρεμούν έλεγχοι σταδιοποίησης της HIV λοίμωξης για δέκα ακόμη από αυτές, αφού είναι γνωστές οι δυσκολίες των νοσοκομείων για τον πλήρη έλεγχο σταδιοποίησης της HIV λοίμωξης). Άγνωστη παραμένει η πιθανή λοίμωξη από ηπατίτιδα C (HCV) και η σταδιοποίησή της.
3. με «παρακολούθηση» από τον ιατρό του Ν. Α.Παύλος και όχι από τους ιατρούς των γυναικείων φυλακών.
4. χωρίς να έχουν ενταχθεί σε προγράμματα απεξάρτησης του ΚΕΘΕΑ ή του ΟΚΑΝΑ, κάτι από το οποίο εξαρτάται και η νομική τους κάλυψη.
5. με αδυναμία επικοινωνίας με τις οικογένειές τους και παραλαβής χρημάτων των γυναικών από τη Ρουμανία ή Ρωσία.
6. Χωρίς ταυτότητα οκτώ (8) από αυτές. Είναι εντυπωσιακό ότι αν και οι φωτογραφίες τους που τραβήχτηκαν από την αστυνομία, αναρτήθηκαν στο διαδίκτυο, δεν είναι διαθέσιμες φωτογραφίες τους για τις ταυτότητες».

Διάλυση Δημοσίου συνέχεια

Δείχνοντας την απόλυτη υποταγή τους στην τρόικα που φτάνει στην Αθήνα αρχές του Ιουλίου η κυβέρνηση έχει ετοιμάσει μια μελέτη “για τη μείωση του κράτους” που θα παρουσιάσει στις “διαπραγματεύσεις” μαζί της. Σύμφωνα με αυτή μέχρι το 2015 θα “αποχωρήσουν” από το Δημόσιο 150.000 υπάλληλοι και οι προσλήψεις του μόνιμου προσωπικού μέσα στην πενταετία δεν θα ξεπεράσουν τις 27.619.

Ο αναπληρωτής υπουργός Οικονομικών, Χρήστος Σταϊκούρας, ανακοίνωσε την αύξηση του λόγου των αποχωρήσεων προς τις προσλήψεις, από το 5 προς 1 που ισχύει σήμερα στο 10 προς 1, και ταυτόχρονα τάχθηκε υπέρ της άμεσης ολοκλήρωσης της διαδικασίας συγχωνεύσεων των 60 οργανισμών του Δημοσίου που έχουν συμφωνηθεί με την τρόικα. Εάν περάσει αυτή η ολοκληρωτική επίθεση θα διαλύσει ό,τι έχει απομείνει από τις δημόσιες υπηρεσίες, θα φέρει τις εργασιακές σχέσεις σε επίπεδα Κίνας και θα οδηγήσει στην ολοκληρωτική ιδιωτικοποίηση/διάλυση και των πιο στοιχειωδών υπηρεσιών.

Σύνοδος της ΕΕ: Αλλαγή πολιτικής;

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

Πέρα από τις θριαμβολογίες που συνόδευαν την Σύνοδο Κορυφής της Ε.Ε. στις 28-29 Ιούνη, φαίνεται να υπάρχει πράγματι μια στροφή της Ε.Ε. σε ότι αφορά την αντιμετώπιση της ευρωπαϊκής κρίσης. Αυτή η στροφή που είναι ακόμη αδύναμη, διστακτική και καθόλου σίγουρη δεν σημαίνει ότι η κρίση ξεπερνιέται — αυτό ούτε σαν αστέιο δεν μπορεί να το πει κανείς. Δεν σημαίνει επίσης ότι τώρα θα έχουμε μια πολιτική ανάπτυξης ούτε ότι η Ελλάδα θα ωφεληθεί από αυτήν την στροφή (αν τελικά αυτή προχωρήσει), ούτε ότι οι πολιτικές λιτότητας θα σταματήσουν — αντίθετα θα ενταθούν. Οι αποφάσεις της Συνόδου αυτής ήταν απλά μια καθυστερημένη αντίδραση των κυβερνήσεων της Ευρώπης και βασικά της Γερμανίας, για να μην διαλυθεί σήμερα η Ευρωζώνη και η ίδια η Ε.Ε. και να κερδηθεί λίγος χρόνος ακόμη. Το αν αυτή η στροφή θα συνεχιστεί μέχρι την έκδοση ευρωμολόγων κ.α. μένει να το δούμε, αλλά και πάλι δεν σημαίνει ότι θα σταματήσουν τα μέτρα.

Με αυτήν την έννοια οι θριαμβολογίες για «ήττα της Μέρκελ από το αποφασισμένο μέτωπο του Νότου» (Ισπανία, Ιταλία, Γαλλία) ή ο «θρίαμβος του Ολάντ επί της Μέρκελ» ή «η αλλαγή πολιτικής από την λιτότητα στην ανάπτυξη» είναι ηλιθιότητες. Η υποχώρηση της Μέρκελ φαίνεται ότι ήταν υπολογισμένη και σίγουρα όχι τόσο μεγάλη όσο την παρουσιάζουν. Προτού όμως αξιολογήσουμε τις αποφάσεις αυτής της Συνόδου ας δούμε ποιες τελικά ήταν.

Οι σημαντικότερες αποφάσεις

1) Η δημιουργία ενός ενιαίου εποπτικού μηχανισμού στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας. Ο μηχανισμός αυτός θα αναλάβει την συνολική εποπτεία των μεγαλύτερων τραπεζών της Ε.Ε. στην θέση των διαφόρων εθνικών εποπτικών μηχανισμών που υπήρχαν μέχρι σήμερα.

2) Αφού δημιουργηθεί ο παραπάνω μηχανισμός θα προχωρήσει και η ανακεφαλαιοποίηση των ευρωπαϊκών τραπεζών από τον προσωρινό μηχανισμό EFSF και σε ένα μήνα από τον μόνιμο Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Στήριξης (ESM). Όταν λένε ανακεφαλαιοποίηση εννοούν την παροχή κεφαλαίων σε μια τράπεζα που επειδή έχει τεράστιες ζημιές από «κόκκινα δάνεια» και «άστοχες επενδύσεις»(!) δεν πληροί κάποιες στοιχειώδεις προϋποθέσεις του τραπεζικού συστήματος όπως τα ίδια κεφάλαιά της (δηλαδή τα κεφάλαια που έχουν καταβάλει οι μέτοχοι της) να είναι κατώτερα από το 8-10% των καταθέσεων που διαθέτει αυτή η τράπεζα. Ουσιαστικά η ανακεφαλαιοποίηση σημαίνει την αύξηση του μετοχικού κεφαλαίου μιας τράπεζας.

Μέχρι σήμερα μία χώρα αν δεν είχε τις οικονομικές δυνατότητες να ανακεφαλαιοποιήσει τις τράπεζές της θα έπρεπε να δανειστεί η ίδια χρήματα από την Ε.Ε. γεγονός που θα οδηγούσε στην κατακόρυφη αύξηση του χρέους της και την συνακόλουθη αύξηση των επιτοκίων δανεισμού της, και συνεπώς στην επιβολή εξοντωτικών Μνημονίων υπό την επίβλεψη της Τρόικας. Τώρα, με την απευθείας ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών από τον Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Στήριξης (ESM) τα κεφάλαια που απαιτούνται δεν θα εγγράφονται στο δημόσιο χρέος και δεν θα επιβαρύνουν τους εθνικούς προϋπολογισμούς. Βέβαια η ανακεφαλαιοποίηση θα συνοδεύεται πάντα από ένα πρόγραμμα λιτότητας, έστω και «ελαφρύ» όπως λένε, της αντίστοιχης χώρας. Επιπλέον, προς το παρόν, αυτή η απόφαση θα ισχύει μόνο για την Ισπανία ενώ υπάρ-

χει και μια πρόβλεψη και για την Ιρλανδία.

3) Ο ESM θα μπορεί υπό όρους να αγοράζει κρατικά ομόλογα χωρών που έχουν πρόβλημα με το υψηλό κόστος δανεισμού τους, όπως συμβαίνει σήμερα με την Ισπανία και την Ιταλία. Αυτό βέβαια θα γίνεται σε οριακό επίπεδο δηλαδή όταν και μόνο όταν το επιτόκιο δανεισμού αυτών των χωρών τείνει να ξεφύγει από το 6% (σήμερα η Ιταλία και η Ισπανία δανείζονται με επιτόκιο κοντά στο 7%) που θεωρείται ένα απαγορευτικό όριο δανεισμού ή το όριο χρεοκοπίας μιας χώρας. Μέχρι στιγμής δεν έχει διευκρινιστεί γιατί κατά πάσα πιθανότητα δεν έχει συγκεκριμενοποιηθεί σε αυτή τη Σύνοδο αν το Μνημόνιο που θα υπογράψει και θα εφαρμόζει η χώρα θα είναι «σκληρό» ή «ελαφρύ» (η Μέρκελ σε όλους τους τόνους δηλώνει ότι θα είναι «σκληρό») ούτε αν η εποπτεία εφαρμογής του Μνημονίου θα γίνεται από την Τρόικα, δηλαδή με την συμμετοχή του ΔΝΤ, ή μόνο από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή.

4) Το «Σύμφωνο για την ανάπτυξη» με τα 120 δις που θα κατευθυνθούν άμεσα σε επενδύσεις στην Ευρωπαϊκή Ένωση και ιδιαίτερα στις χώρες που έχουν χρεοκοπήσει ή

είναι υπό χρεοκοπία. Αυτά τα 120 δις δεν είναι ούτε 120 ούτε πολύ περισσότερο νέο χρήμα. Καταρχάς αφορούν 55 δις που ήδη υπάρχουν στα διάφορα Ταμεία Συνοχής της Ε.Ε. και που επειδή δεν απορροφήθηκαν από τα κράτη-μέλη που τα δικαιούνταν, θα έπρεπε να επιστραφούν στις χώρες που τα έδωσαν. Άλλα 4,5 δις που θα προέλθουν από τα λεγόμενα ευρωπαϊκά «ομόλογα έργου», δηλαδή από δάνεια που θα πάρει από την αγορά η Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων έχοντας ως εγγυητή την Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Και τέλος, τα υπόλοιπα 60 δις θα προέλθουν επίσης από δάνεια που θα πάρει από την αγορά η Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων έχοντας αυτή τη φορά ως εγγύηση 10 δις που θα της δώσουν οι διάφορες πλούσιες χώρες της Ε.Ε.

5) Το σχέδιο για την «πραγματική οικονομική και νομισματική ένωση». Το σχέδιο αυτό παρουσιάστηκε στην Σύνοδο από τον Ρομπάι και συντάχθηκε από αυτόν καθώς και από τον Μπαρόζο (πρόεδρο της Επιτροπής), τον Γιούνγκερ (πρόεδρο της Ευρωζώνης) και τον Ντράγκι (πρόεδρο της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας). Η Σύνοδος αποφάσισε να συνεχιστεί η επεξεργασία αυτού του σχεδίου από τους ίδιους ώστε μέχρι τον Δεκέμβριο του 2012 να υπάρχει ένα ολοκληρωμένο σχέδιο για την εμβάθυνση της ευρωπαϊκής ενοποίησης σε τρεις τομείς: στον χρηματοπιστωτικό, στον δημοσιονομικό και στον πολιτικό. Στον χρηματοπιστωτικό ώστε όχι μόνο να υπάρχει ένας ευρωπαϊκός κεντρικός έλεγχος των τραπεζών των κρατών-μελών (όπως αναφέραμε ήδη στην 1η απόφαση) αλλά να προχωρήσει η αναδιάρθρωση των τραπεζών καθώς και ένα ευρωπαϊκό σύστημα εγγύησης των καταθέσεων (που μέχρι σήμερα εγγυάται ξεχωριστά η κάθε χώρα-μέλος). Στον δημοσιονομικό ώστε να δημιουργηθεί ένα ταμείο για την επαναγορά του χρέους των κρα-

τών-μελών. Στον πολιτικό ώστε όχι μόνο να εφαρμοστούν οι συμφωνίες του «Ευρωπαϊκού Εξάμηνου» και του «Συμφώνου για το Ευρώ» αλλά να εκχωρηθούν πολιτικές εξουσίες και διοικητικές λειτουργίες των κρατών-μελών σε ευρωπαϊκά όργανα και ιδιαίτερα η εκχώρηση του δικαιώματος κατάρτισης των εθνικών προϋπολογισμών των διαφόρων κρατών-μελών σε ευρωπαϊκά όργανα.

Η σπουδαιότητα των αποφάσεων

Καταρχάς δεν υπάρχει καμιά στροφή πολιτικής από την λιτότητα στην ανάπτυξη άρα δεν υπάρχει και καμιά νίκη Ολάντ επί της Μέρκελ ή της «αριστεράς επί της δεξιάς» κ.ο.κ. Τα 120 δις ευρώ για την ανάπτυξη αποτελούν κάτι λιγότερο από το 1% του ΑΕΠ της Ε.Ε. Το πρόγραμμα στήριξης της κινέζικης οικονομίας που υιοθέτησε η κυβέρνηση της Κίνας, ύψους 600 δις δολαρίων περίπου, αντιστοιχούσε στο 12% του ΑΕΠ της Κίνας. Η σύγκριση είναι από μόνη της αποκαλυπτική για το τι ακριβώς ισχύει.

Δεύτερον, η ανακεφαλαιοποίηση των προβληματικών τραπεζών κατευθείαν από τον E S M

όπως και η παρέμβαση του ESM στην αγορά ομολόγων των υπερχρεωμένων χω-

ρών, έστω και οριακά, για να μην ξεφύγουν τα επιτόκια δανεισμού τους από το όριο του 6% συνιστούν πράγματι μια αλλαγή πολιτικής. Αυτή η αλλαγή ήταν όντως επιβεβλημένη διαφορετικά το ευρώ, η ευρωζώνη και η Ε.Ε. θα τελείωναν την άλλη μέρα. Αν η ισπανική κυβέρνηση υποχρεώνονταν να στηρίξει τις τράπεζές της δανειζόμενη αυτή η ίδια τα απαιτούμενα κεφάλαια από τον ESM, τότε το ισπανικό δημόσιο χρέος θα εκτοξευόταν, η Ισπανία θα έμπαινε στον μηχανισμό στήριξης (ESM) αλλά ο τελευταίος επειδή δεν έχει τα απαιτούμενα κεφάλαια, δεν θα μπορούσε να την στηρίξει και απλά η Ισπανία θα έβγαζε εκτός ευρώ και συνεπώς τελείωνε το ευρώ. Ακόμη κι αν υπήρχε μια προσωρινή στήριξη αυτό θα σήμαινε ότι η Ισπανία με 24,5% ανεργία και την ταξική πάλη να πλησιάζει την ελληνική, θα έπρεπε να εφαρμόσει άμεσα τα διπλάσια μέτρα που εφαρμόστηκαν τα τελευταία δύο χρόνια στην χώρα μας και την κατέστρεψαν, και όλα αυτά με τους ισπανούς εργαζόμενους να γνωρίζουν ότι καταστρέφονται λόγω διάσωσης των τραπεζών. Αυτό είναι προφανές ότι ήταν αδύνατον για να μην αναφέρουμε την αντίσταση της ισπανικής μπουρζουαζίας ή πολύ περισσότερο της ιταλικής να ξεπέσει στο επίπεδο της ελληνικής.

Αυτό σημαίνει ότι η Ευρωζώνη έχει σπάσει τον «φαύλο κύκλο τραπεζικού χρέους και δημόσιου χρέους», ότι κινείται προς την έκδοση ευρωμολόγων και την κοινή ανάληψη από την Ευρωζώνη όλων των χρεών (ή μέρους τους) των κρατών-μελών της ή ότι κινείται προς μια χαλάρωση της πιστωτικής και νομισματικής πολιτικής (δηλαδή το τύπωμα πληθωριστικού χαρτονομίσματος); Είναι αλήθεια ότι έχει αρχίσει η κίνηση προς αυτήν την κατεύθυνση εδώ και καιρό —και παρά τα όσα αντίθετα λέγονται— και ότι η τελευταία Σύνοδος έχει ενισχύσει αυτήν την στρο-

φή. Ωστόσο η κίνηση προς αυτές τις κατευθύνσεις είναι ακόμη διστακτική και αδύναμη. Απλώς για άλλη μια φορά κερδίζουν χρόνο. Και αυτό είναι ξεκάθαρο από το σημαντικότερο στοιχείο που όλοι φρόντισαν να παραλείψουν ή να θάψουν κάτω από τις θριαμβολογίες τους: τα κεφάλαια του ESM εξακολουθούν να είναι τα γνωστά 700 δις ευρώ. Η αύξησή τους αποκλείστηκε κατηγορηματικά από την Γερμανία που υπενθυμίζει ότι μέχρι στιγμής έχει διαθέσει στα διάφορα προγράμματα 300 δις ευρώ και ότι οι δυνατότητές της δεν είναι απεριόριστες. Έτσι με ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών απευθείας από τον ESM ή έμμεσα διαμέσου των χωρών, με αγορά κρατικών ομολόγων από τον ESM με ή χωρίς μνημόνια, με τον ESM να μετατρέπεται σε τράπεζα ή να στηρίζεται από την ΕΚΤ με έκδοση πληθωριστικού χρήματος, η ουσία παραμένει μία: που θα βρεθούν τα λεφτά για την σωτηρία της Ευρωζώνης και του ευρώ;

Τα μνημόνια γενικεύονται και επιταχύνονται σε όλη την Ε.Ε.

Η καπιταλιστική κρίση είναι μια κρίση υπερπαραγωγής εμπορευμάτων. Για να την κάνουμε ανάγλυφη να πούμε ότι γενικά αντιστοιχεί στο χρέος. Το δημόσιο χρέος των χωρών του ΟΟΣΑ έχει σκαρφλώσει στο 108,6% του ΑΕΠ των χωρών του. Για την Ευρωζώνη: της Γερμανίας είναι 82%, της Ιταλίας 123,5%, της Γαλλίας 90,5%, της Ισπανίας 81% κ.ο.κ. Το χρέος των νοικοκυριών της ευρωζώνης (το χρέος τους ως προς το διαθέσιμο εισόδημά τους) πήγε από το 85,3% το 2000 στο 107,9% σήμερα. Για τις χώρες του ΟΟΣΑ, το χρέος των μη χρηματοπιστωτικών επιχειρήσεων (βιομηχανικές, εμπορικές, κ.α.) ως προς το ΑΕΠ των αντίστοιχων χωρών τους έχει περάσει από 78,8% το 2000 στο 96,8% σήμερα ενώ το χρέος των χρηματοπιστωτικών επιχειρήσεων (τράπεζες, ασφαλιστικές, κ.α.) έχει ανέλθει από το 261% στο 381,7%. Δεν έχουμε παρά να προσθέσουμε και το αναλογιστικό χρέος των ασφαλιστικών ταμείων για να μπορέσουμε να καταλάβουμε το μέγεθος της κρίσης. Και, αντίστροφα, για να καταλάβουμε το μέγεθος της επίθεσης αρκεί να γνωρίζουμε ότι αυτά τα νούμερα πρέπει να ισοπεδωθούν προτού αρχίσει να μιλά κανείς για σταμάτημα της κρίσης. Με άλλα λόγια χρειάζονται επιθέσεις απέναντι στους εργαζόμενους που αντιστοιχούν σε αρκετά ΑΕΠ.

Για την ίδια την Ε.Ε. και την ευρωζώνη τα πράγματα είναι πολύ χειρότερα. Γιατί πέρα από την κρίση, η Ε.Ε. και η ευρωζώνη υποβαθμίζονται ολοένα και περισσότερο απέναντι στις νεοαναδυόμενες οικονομίες (Κίνα, Ινδία, Βραζιλία, κ.α.). Έτσι μπορούμε να έχουμε μια ξεκάθαρη εικόνα για το πόσο ισχύουν οι θριαμβολογίες των δικών μας κυβερνητικών ή των «οικονομολόγων» του ΣΥΡΙΖΑ, ότι «κάτι αρχίζει να κινείται», «αν μείνουμε στην Ευρώπη και στο ευρώ θα σωθούμε», «έναν άνεμος αλλαγής φυσάει στην Ευρώπη μετά την άνοδο του Ολάντ», ή ακόμη χειρότερα ότι «τα μνημόνια τελειώνουν», «μπαίνουμε στην εποχή της ανάπτυξης», «μια άλλη πολιτική μπορεί να σώσει την Ευρώπη», κ.α.

Αυτό φαίνεται και από την ανακοίνωση της κυβέρνησης Ραχόι για περισσότερα άμεσα μέτρα στην Ισπανία, από τα μέτρα που πέρασε πρόσφατα η κυβέρνηση Μόντι και από τα νέα μέτρα που ήδη έχουν διαρρεύσει καθώς και από την καταγίδα μέτρων που διέρρευσε η κυβέρνηση Ολάντ ότι θα περάσει από τις αρχές του 2013. Όσο για την χώρα μας, αυτή μάλλον έχει αρχίσει να θεωρείται στην Ευρώπη καμένο χαρτί!

Τα αδιέξοδα του οικονομικού προγράμματος του ΣΥΡΙΖΑ

Ο ΣΥΡΙΖΑ παρουσίασε στις εκλογές της 17ης Ιούνη το «επικαιροποιημένο» του πρόγραμμα. Τα βασικά χαρακτηριστικά του προγράμματος αυτού είναι: α) η μη κατανόηση του βάθους και κυρίως των αιτιών της σημερινής κρίσης, β) η μη κατανόηση της κατάρρευσης της ελληνικής οικονομίας και συνεπώς της αδυναμίας αναστροφής-διαχείρισης της κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος, γ) η εμμονή υπέρ της Ε.Ε. και του ευρώ, δ) οι δεξιού χαρακτήρα προτάσεις για τη μεταρρύθμιση του κράτους και ε) η μη αναφορά του προγράμματος στην εργατική τάξη ή τουλάχιστον στον λαό, και η αποσύνδεση των στόχων του από τις κινητοποιήσεις των εργαζομένων.

Στο οικονομικό πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ δεν γίνεται καμία προσπάθεια να εντοπιστούν οι αιτίες της κρίσης. Η άποψη ότι το Μνημόνιο «αποδείχθηκε πιο καταστροφικό από την ίδια την κρίση» υποτιμά την περιθωριοποίηση, παρακμή και κατάρρευση του ελληνικού καπιταλισμού στα πλαίσια της ευρωπαϊκής και παγκόσμιας αγοράς, την περιθωριοποίησή του στο διεθνή καταμερισμό εργασίας, την «έξωσή» του από τις διεθνείς αγορές, τη δραματική του υστέρηση στην παραγωγικότητα της εργασίας, την παρακμή και το κλείσιμο των βιομηχανιών και των παραγωγικών του δραστηριοτήτων, διαδικασία που έχει τις ρίζες της όχι στο Μνημόνιο του 2009 αλλά στην οικονομική κρίση από το 1973 και μετά.

Ο ΣΥΡΙΖΑ παραγνωρίζει ότι η κρίση του 2009 είναι πρώτα και κύρια απόδειξη ότι είναι ο καπιταλισμός που έχει αποτύχει στην Ελλάδα και ότι οικονομική ανάπτυξη σε αυτά τα πλαίσια αποκλείεται, πόσο μάλλον αν αυτή επιδιώκεται στα πλαίσια του καταρρέοντος ευρώ και της χρεοκοπημένης Ε.Ε., με τους στενούς κορσέδες που αποτελούν τα Σύμφωνα Σταθερότητας, τα Μνημόνια και η κοινοτική επιτήρηση. Παραμονή της Ελλάδας στην Ε.Ε. σημαίνει αποδοχή της προτεραιότητας της τήρησης των κανόνων δημοσιονομικής προσαρμογής, δηλαδή προσήλωση σε μια προσπάθεια διαρκούς κατάργησης όλων των δικαιωμάτων των εργαζομένων, περαιτέρω μείωση των κοινωνικών δαπανών, σταμάτημα των κρατικών επενδύσεων, εκτεταμένες ιδιωτικοποιήσεις, ελευθερία στην κίνηση κεφαλαίων κ.λπ. Επιπλέον, στα πλαίσια του ευρωπαϊκού ανταγωνισμού και με έναν ισχυρό ευρώ, είναι αδύνατη ακόμη και η προστασία και η σωτηρία των όποιων βιομηχανικών και αγροτικών παραγωγικών μονάδων υπάρχουν ακόμη.

Δεν χωρά αμφιβολία ότι το Μνημόνιο εντείνει την κρίση αντί να οδηγήσει σε έξοδο απ' αυτήν. Ακόμη όμως και αν το Μνημόνιο ακυρωνόταν αύριο, εφόσον διατηρούνταν το χρεοκοπημένο καπιταλιστικό σύστημα στην Ελλάδα, οι ελληνικές τράπεζες θα εξακολουθούσαν να είναι χρεοκοπημένες, οι επιχειρήσεις θα εξακολουθούσαν να κλείνουν η μία πίσω από την άλλη, η ανεργία θα συνέχιζε να ανεβαίνει και το βιοτικό επίπεδο θα συνέχιζε να κατάρρει. Η ακύρωση του Μνημονίου, όσο αναγκαία και αν είναι, δεν μπορεί από μόνη της να αποτελέσει διέξοδο από την κρίση. Η αιτία της κρίσης δεν βρίσκεται στον περιορισμό της κατανάλωσης αλλά στα χαρακτηριστικά και τις αντιφάσεις του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής. Συνεπώς για την έξοδο από την κρίση χρειάζεται και έξοδος από το καπιταλιστικό σύστημα.

Όσον αφορά το ζήτημα του δημόσιου χρέους, ο ΣΥΡΙΖΑ έχει υιοθετήσει την άποψη της «διαγραφής μεγάλου μέρους του» (πόσο μεγάλου;), τη «ρήτρα εξυπηρέτησης» ανάλογα με τους ρυθμούς ανάπτυξης και της αναστολής της πληρωμής των τόκων έως ότου ανακάμψει η οικονομία. Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν βλέπει, ή δεν θέλει να δει λόγω της εμμονής του στην Ε.Ε., ότι κάθε ευρώ που πηγαίνει για την εξυπηρέτηση των τοκογύφων δανειστών είναι ένα ευρώ που φεύγει από μισθούς, από συντάξεις, από δημόσιες δαπάνες, από σχολεία, από νοσοκομεία, από ασφαλιστικά ταμεία. Ότι κάθε προσπάθεια για αποπληρωμή έστω και του ενός δέκατου του χρέους σημαίνει κι άλλη ανεργία, κι άλλα κλεισίματα επιχειρήσεων, περισσότερη φτώχεια... Εξάλλου, άραγε ποιος τοκογλύφος δανειστής θα δεχόταν να χρηματοδοτήσει την καταρρέουσα ελληνική οικονομία περιμένοντας... την ανάπτυξη για να πάρει πίσω τα χρήματά του;

Μοναδική λύση και φυσικά μια από τις βασικές προϋποθέσεις για την επανεκκίνηση της ελληνικής οικονομίας δεν μπορεί να είναι άλλη από τη μονομερή διαγραφή όλου του ληστρικού χρέους, στο οποίο μας οδήγησε η ίδια η λειτουργία και η κρίση του καπιταλιστικού συστήματος. Οι εργαζόμενοι, οι νέοι και οι φτωχοί δεν έχουν απολύτως καμία ευθύνη για τα θαλασσοδάμνια, τις επιχορηγήσεις στους επιχειρηματίες, τις «συγχρηματοδοτήσεις» έργων, τα κάθε λογής «κίνητρα στην ιδιωτική πρωτοβουλία», την εισφοροδιαφυγή των εργοδωτών στα ασφαλιστικά ταμεία και στην εφορία, τις ιδιωτικοποιήσεις και τα ξεπουλήματα του δημόσιου πλούτου για ένα κομμάτι ψωμί στους επιχειρηματίες. Όλα αυτά χρέωσαν το ελληνικό δημόσιο μόνο και μόνο για να συνεχίζει να φυτοζωεί τις προηγούμενες δεκαετίες το σάπιο καπιταλιστικό σύστημα.

Εντύπωση προκαλεί το βασικό κομμάτι των μέτρων με τα οποία επιθυμεί ο ΣΥΡΙΖΑ να αντιμετωπίσει την κρίση. Πρόκειται για μέτρα είτε δευτερεύοντα είτε δεξιού χαρακτήρα μεταρρυθμίσεις (περιορισολόγιο, αντιμετώπιση παραοικονομίας, επανεξέταση των ειδικών φορολογικών καθεστώτων, δημιουργία σύγχρονου φοροεισπρακτικού μηχανισμού, μεταρρύθμιση της δημόσιας διοίκησης, κατάργηση του πελατειακού συστήματος, εξυγχιτισμός των δημοσίων επιχειρήσεων και συνεργασία τους με ιδιωτικές επιχειρήσεις, απορρόφηση πόρων του ΕΣΠΑ κ.λπ.). Η αντίληψη ότι η δομική κρίση του ελληνικού καπιταλισμού θα ξεπεραστεί με ένα «συμμάζεμα» του κράτους και των μηχανισμών του είναι εντελώς λανθασμένη και, σε τελική ανάλυση, αν ήταν η ενδεχόμενη θα είχε εφαρμοστεί ήδη, ακόμη και από δεξιές αστικές δυνάμεις.

Σε αυτό το σημείο ο ΣΥΡΙΖΑ απομακρύνεται ακόμη και από την κλασική αριστερή-σοσιαλδημοκρατική θέση της χρησιμοποίησης του κράτους, των κρατικών επιχειρήσεων και της κρατικής-σχεδιασμένης παρέμβασης ως μέσα ανάπτυξης.

Τα τεράστια ποσά που απαιτούνται για την εφαρμογή του προγράμματός του, ο ΣΥΡΙΖΑ περιμένει να τα εισπράξει από την αύξηση της φορολογίας των υψηλών εισοδημάτων (έτσι ώστε η άμεση φορολογία να φτάσει το μέσο όρο της Ε.Ε.) και από τη φορολόγηση των καταθέσεων στην Ελβετία! Βεβαίως και είναι σωστό και αναγκαίο να φορολογηθούν οι πλούσιοι. Όμως είναι ασταί να ισχυρίζεται κανείς, πρώτον, ότι θα σταματήσει την κατάρρευση της ελληνικής οικονομίας με τη φορολογική μεταρρύθμιση και, δεύτερον, να μην βλέπει ότι οι πλούσιοι, εφόσον δεν αμφισβητηθεί η κοινωνική τους δύναμη, δηλαδή η ιδιοκτησία των επιχειρήσεών τους, δεν πρόκειται να δεχθούν καμία φορολόγηση, απειλώντας ότι θα κλείσουν τις επιχειρήσεις τους (και φυσικά πάντοτε μπορούν να μεταφέρουν τις καταθέσεις τους από την Ελβετία σε οποιαδήποτε άλλη χώρα).

Όσον αφορά το φλέγον ζήτημα των χρεοκοπημένων ελληνικών τραπεζών, ο ΣΥΡΙΖΑ υπόσχεται την ανακεφαλαιοποίησή τους (με ποια χρήματα;) και τον «δημόσιο έλεγχο» όσον τραπεζών ανακεφαλαιοποιηθούν με δημόσιο χρήμα. Ο ΣΥΡΙΖΑ όχι μόνο δεν βλέπει αυτό που οι ίδιοι οι τραπεζίτες έχουν ομολογήσει, ότι δηλαδή λεφτά στις ελληνικές τράπεζες δεν υπάρχουν ούτε για δείγμα (πόσο μάλλον για επενδύσεις), αλλά νομίζει ότι θα κάνει... δημοκρατικό διάλογο με τα βαμπίρ των ιδιωτικών τραπεζών για την εξυπηρέτηση των χρεών των νοικοκυριών. «Ξεχνάει» επίσης ότι ακόμη κι αν τους εθνικοποιήσεις χωρίς αποζημίωση αλλά σεβόμενος τα χρηστά συναλλαγματικά ήθη του καπιταλισμού το μόνο που θα καταφέρει θα είναι να επωμιστεί τις ζημιές τους! Όμως οι ελληνικές τράπεζες, όπως εξάλλου και οι ευρωπαϊκές, δεν μπορούν να σωθούν στα πλαίσια αυτού του συστήματος. Η όποια ανακεφαλαιοποίησή τους (δηλ. προσωρινή σωτηρία τους) πληρώνεται καθημερινά με αίμα από τους εργαζόμενους. Μόνη λύση δεν μπορεί να είναι άλλη από την εθνικοποίηση όλων των τραπεζών χωρίς αποζημίωση, κάτω από εργατικό έλεγχο και εντός μιας μη καπιταλιστικής οικονομίας. Αυτό όμως προϋποθέτει τη συνολική αλλαγή του τρόπου με τον οποίο παράγει η ελληνική κοινωνία και την υιοθέτηση της αρχής της κάλυψης των ανθρώπινων αναγκών και όχι του ιδιωτικού κέρδους. Είναι δηλαδή αναπόσπαστο κομμάτι ενός σχεδίου σοσιαλιστικής ανασυ-

γκρότησης της ελληνικής οικονομίας και μπορεί να πάει μόνο χέρι-χέρι με την απαλλοτρίωση και των υπολοίπων βασικών επιχειρήσεων και τομέων-κλειδιών της ελληνικής οικονομίας κάτω από εργατικό έλεγχο και σχεδιασμό. Διαφορετικά ακόμη κι αν τις εθνικοποιήσεις χωρίς αποζημίωση αλλά σεβόμενος τα χρηστά συναλλαγματικά ήθη του καπιταλισμού το μόνο που θα καταφέρει θα είναι να επωμιστεί τις ζημιές τους!

Όστόσο, και ίσως το πιο σημαντικό, είναι ότι ο ΣΥΡΙΖΑ δεν στηρίζει τις όποιες φιλεργατικές μεταρρυθμίσεις του σε ένα σχέδιο αγώνων των εργαζομένων. Τα «εμπόδια» που βλέπει ο ΣΥΡΙΖΑ στην προσπάθεια υλοποίησης του προγράμματός του είναι ο δικομματισμός και η «διαπλοκή πολιτικών και οικονομικών δυνάμεων». Αυτά τα εμπόδια θεωρεί ότι θα ξεπεραστούν με την ενίσχυση του ΣΥΡΙΖΑ, τις «αξίες της Αριστεράς» και μια «κουλουρά ενεργητικής στάσης και συμμετοχής» εκ μέρους των εργαζομένων, των μη προνομιούχων κ.λπ. Δεν βλέπει την ανάγκη ανάπτυξης κινημάτων που θα συγκρούονται όχι μόνο με τα μέτρα των Μνημονίων και τις επιπτώσεις της κρίσης, αλλά και με την ίδια τη λογική του κέρδους, της ατομικής ιδιοκτησίας των επιχειρήσεων και του ανταγωνισμού. Νομίζει ότι το αστικό κράτος θα υποταχθεί στην κοινοβουλευτική πλειοψηφία του ΣΥΡΙΖΑ και ότι οι επιχειρηματίες και ο κρατικός μηχανισμός θα καθήσουν ήσυχοι να χάσουν τα προνόμιά τους. Οραματίζεται ένα κράτος που «θα διατηρεί τη σχετική αυτονομία του απέναντι στα ιδιωτικά συμφέροντα». Δεν βλέπει ότι οι εργοδότες καταπατούν καθημερινά όποιους νόμους και περιουσιολογίες έχουν απομείνει και ότι η διατήρηση και τήρηση των συμβάσεων, η διατήρηση των θέσεων εργασίας κ.λπ. μπορούν μονάχα να επιβληθούν από τους ίδιους τους εργαζόμενους στους χώρους όπου ζουν και εργάζονται, με προϋπόθεση την αυτοοργάνωσή τους και τις μαχητικές κινητοποιήσεις τους, σε άμεση σύγκρουση με τα συμφέροντα των εργοδοτών τους. Δίχως τις πιο μαχητικές και αυτο-οργανωμένες κινητοποιήσεις, ούτε μια σπιθαμή του προγράμματος του ΣΥΡΙΖΑ δεν θα μπορέσει να εφαρμοστεί.

Οι εργαζόμενοι, οι νέοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα δεν έχουν να περιμένουν τίποτε από μια αριστερή κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ. Η κυβέρνηση αυτή δεν θα μπορέσει να εφαρμόσει ούτε καν τα «ελαφριά» μέτρα τα οποία επαγγέλλεται, γιατί εκεί θα την οδηγήσει ο σεβασμός στον καπιταλισμό, στην ΕΕ, στο ευρώ και στο αστικό κράτος. Μόνη λύση είναι η οργάνωση των αγώνων και των μεγάλων μαχών που έχουμε μπροστά μας με στόχο την επαναστατική κυβέρνηση των εργαζομένων, στηριγμένη στην αυτοοργάνωση των μαζών και στην καταστροφή του υπάρχοντος καπιταλιστικού κρατικού μηχανισμού, ικανή να επιβάλλει τη διαγραφή του χρέους, την εθνικοποίηση των τραπεζών και των επιχειρήσεων κάτω από εργατικό έλεγχο, την έξοδο της χώρας από τη ληστρική ΕΕ και το Ευρώ, ώστε να μπορέσει να συνεχίσει τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα για να αντιμετωπιστεί η ανθρωπιστική καταστροφή που έχει αρχίσει να ξεδιπλώνεται και να γίνει μια επανεκκίνηση της ελληνικής οικονομίας με βάση τα συμφέροντα της πλειοψηφίας.

■ Στέφανος Ιωαννίδης

Συγκυβέρνηση ντόπιας τρόικας Τα ζόμπι της χρεοκοπίας ως... σωτήρες!

■ Σταύρος Σκεύος

Ρίχνοντας μια ματιά στη σύνθεση της νέας τρικομματικής κυβέρνησης (ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ) δεν ξέρει κανείς αν πρέπει να γελάσει ή να κλάψει. Γιατί θα βρει εκεί βασικούς πρωταίτιους της χρεοκοπίας της χώρας και της άθλιας κατάστασης όπου ρίχνεται ο ελληνικός λαός να παρουσιάζονται αίφνης ως εν δυνάμει σταθεροποιητές της πολιτικής κρίσης, σωτήρες από την οικονομική κατρακύλα, επαναδιαπραγματευτές των μνημονίων και πολέμιοι της κοινωνικής αδικίας.

- Στο υπουργείο Οικονομικών, προτάθηκε αρχικά ο τραπεζίτης Ράπανος, οικονομικός σύμβουλος του Σημίτη όταν φτιαχνόταν η φούσκα της «ισχυρής Ελλάδας», που σήμερα όλοι ομολογούν ότι δεν ήταν άλλο από το πρελούδιο της καταστροφής. Μετά την παραίτησή του, εγκαταστάθηκε ο Γ. Στουρνάρας. Άλλος σημαντικός «εκσυγχρονιστής» αυτός, τραπεζίτης και πρώην αντιπρόεδρος της Ένωσης Ελληνικών Τραπεζών, διευθυντής του διαβόητου IOBE, που δεν κάνει άλλο από το να μας βομβαρδίζει με «επιστημονικές» μελέτες για το πόσο πρέπει να πέσουν οι μισθοί και πόσο αδίστακτα να ξεπουληθεί η δημόσια περιουσία.

- Στο υπερυπουργείο Ανάπτυξης, Ανταγωνιστικότητας, Υποδομών, Μεταφορών και Δικτύων μπήκε ο ούλτρα νεοφιλελεύθερος Κ. Χατζηδάκης, που πριν δύο χρόνια τις έτρωγε κανονικά από οργισμένο κόσμο στη διάρκεια απεργιακής κινητοποίησης. Μέγιστο κατόρθωμά του το ξεπούλημα έναντι πινακίου φακής της Ολυμπιακής στον σούπερ αεριτζή-επιχειρηματία Βγερόπουλο, το οποίο θέλει τώρα να επαναλάβει με ό,τι έχει απομείνει από τη δημόσια περιουσία.

- Στο υπουργείο Δημόσιας Τάξης ο Ν. Δένδιας, πρώην υπουργός Δικαιοσύνης της κυβέρνησης Καραμανλής, που έφερε τον διαβόητο κουκουλονόμο. Με την ορκωμοσία του δήλωσε ότι προτεραιότητές του είναι η «εμπέδωση του αισθήματος ασφάλειας» και «η πάταξη της μεταναστευσης», δίνοντας τον τόνο για ακόμα μεγαλύτερη σκληρότητα της καταστολής ενάντια στο κίνημα και τους αγώνες, για νέα αντιμεταναστευτικά πογκρόμ.

- Στο υπουργείο Εσωτερικών ο Ε. Στυλιανίδης, που σαν υπουργός Παιδείας της κυβέρνησης Καραμανλή το βράδυ της 6ης Δεκεμβρίου του 2008, λίγες ώρες μετά τη δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου, διασκεδάζε σε ξενοχτάδικο και την επομένη πήγε στο γήπεδο λες και δεν είχε

συμβεί τίποτα. Τον Απρίλη του 2009, σαν υπουργός Μεταφορών έστειλε λογαριασμό χιλιάδων ευρώ από ταξίδι του στο εξωτερικό, για αεροπορικά εισιτήρια της συζύγου του, διανυκτερεύσεις σε πολυτελή ξενοδοχεία και βόλτες με λιμουζίνες!

- Υπουργός Εξωτερικών ο «κ. Τίποτα», ο «σοβαροφανής τενεκές της πολιτικής», όπως αποκάλεσαν πρόσφατα μέλη της ΟΝΝΕΔ τον Δ. Αβραμόπουλο, που βρήκε όμως το ηθικό σθένος (έργα μεγάλων ανδρών...) να τους υποβάλλει μήνυση. Μετά τη μεγάλη επιτυχία να υποβάλει την υποψηφιότητα της Αθήνας για την Ολυμπιάδα του 2004 (άλλος ένας σταθμός στην πορεία προς τον γκρεμό, όπως σήμερα πανθομολογείται), έκανε ως υπουργός καριέρα και στη διάλυση της Υγείας όπου διακρίθηκε για τα... φέσια σε μισθούς εργαζομένων και λειτουργικές δαπάνες νοσοκομείων.

- Στο υπουργείο Ναυτιλίας, η αρχική προσπάθεια να τοποθετηθεί ο εφοπλιστής Γ. Βερνίκος κατέρρευσε όταν αποκαλύφθηκε ότι διατηρούσε υπεράκτια εταιρία (οφσόρ). Σύμφωνα με τη δήλωση της παραίτησής του, δεν ήξερε ότι υπήρχε ασυμβίβαστο, γιατί... κανείς δεν είχε φροντίσει να τον ενημερώσει! Ο κ. Βερνίκος τυγχάνει να έχει κι ένα απλήρωτο πρόστιμο 200.000 ευρώ από την Επιτροπή Κεφαλαιαγοράς το 2009.

Μνημονιακό «πρόγραμμα»

Το κείμενο «προγραμματικής σύγκλισης» των συγκυβερνώντων τριοίκων, δοκιμασμένων και νεόκοπων, δεν αφήνει το παραμικρό περιθώριο παρεξήγησης: πρόκειται για την προσπάθεια να συνεχιστεί η πολιτική της Τρόικας και των Μνημονίων, παρά την πλήρη αποτυχία της στην αναχαίτιση της κρίσης (αντίθετα την έχει παροξύνει στον υπέρτατο βαθμό).

Βασικό σημείο του «προ-

γράμματος» οι ιδιωτικοποιήσεις, το ξεπούλημα όλων των φιλέτων, ό,τι έχει απομείνει από τη δημόσια περιουσία: νερό, ενέργεια, σιδηρόδρομοι, λιμάνια, συγκοινωνίες, τράπεζες, δημόσια γη, ακτές... Ο ΟΣΕ, τα λιμάνια και η ύδρευση Αθήνας και Θεσσαλονίκης είναι πρώτα-πρώτα στη λίστα.

Η ΔΗΜΑΡ του Κουβέλη υιοθετεί πλήρως αυτή την πολιτική για «περιστολή του σπάταλου κράτους» (υποτίθεται πρόκειται για... «μεταρρυθμίσεις»!) των Σαμαρά-Βενιζέλου. Είναι τα λεγόμενα «ισοδύναμα μέτρα» που μπορεί ν' αποδεχθεί η Τρόικα, δηλ. αντί να πάμε σε νέες μειώσεις μισθών-συντάξεων να βρεθούν από αλλού λεφτά. Τι λεφτά όμως θα βρεθούν - και βέβαια για ποιους; Με την διαλυτική κρίση του ελληνικού καπιταλισμού, η δημόσια περιουσία, αν υποθέσουμε ότι βρίσκεται αγοραστής (την στιγμή που η φυγή κεφαλαίων και επιχειρήσεων από την Ελλάδα μεγαλώνει), θα ξεπουληθεί σε τιμές χαμηλότερες κι από εξευτελιστικές. Αλλά κι αυτά τα λεφτά όχι μόνο δεν θα πάνε για τη συγκράτηση ή την πληρωμή μισθών-συντάξεων, για τα ασφαλιστικά ταμεία και την υγεία κλπ., παρά θα δεσμευτούν στον περίφημο «ειδικό λογαριασμό», δηλαδή στην αποπληρωμή των δανειστών-τοκογλύφων.

Από την άλλη, η προσπάθεια να εμφανιστεί στο «πρόγραμμα» της κυβέρνησης κάτι που από μία μακριά, έστω και ως κακέκτυπο, να θυμίζει «κοινωνική πολιτική», είναι πραγματικά κωμικοτραγική:

- Μιλάνε για διετές επίδομα ανεργίας (με χρήματα που... πιθανόν! να δώσει η ΕΕ), την στιγμή που ήδη η πλειοψηφία των ανέργων δεν δικαιούται κανένα απολύτως επίδομα. Για αντιμετώπιση της ανεργίας βέβαια ούτε λόγος, με μια πολιτική που βαθαίνει διαρκώς την ύφεση.

- Ψελλίζουν για δήθεν «μη

απολύσεις» στο Δημόσιο, ενώ αποδέχονται τον στόχο για 150.000 υπαλλήλους λιγότερους, μέσω συγχωνεύσεων και καταργήσεων οργανισμών.

- Για τις συλλογικές συμβάσεις, μιλάνε για επαναφορά της ισχύος τους στο επίπεδο «του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Δίκαιου και του ευρωπαϊκού κεκτημένου», την ίδια στιγμή που αυτά ξηλώνονται με μνημονιακά μέτρα σε όλη την Ευρώπη. Ωστόσο, ακόμα και μια «βελτίωση» ή «επαναφορά» π.χ. της εθνικής γενικής συλλογικής σύμβασης, δεν θα είναι παρά διακοσμητική σε συνθήκες καλπάζουσας ανεργίας και αδήλωτης εργασίας, όπου οι εργαζόμενοι μένουν έρμαιο στους καθημερινούς εκβιασμούς των εργοδοτών.

- Η υπόσχεση για αύξηση του ορίου αφορολόγητου από τα 5.000 ευρώ έγινε «σταδιακή» αύξηση. Η κατάργηση του «άδικου» χαρακτήρα για τα ακίνητα έγινε «ενοποίηση» όλων των φόρων ακινήτων, χωρίς να επισημαίνεται αν το τελικό ποσό θα είναι μικρότερο, ίσο ή μεγαλύτερο.

- Με τη ρύθμιση των ληξιπρόθεσμων χρεών προς το δημόσιο, ώστε να μην ξεπερνούν το 25% του εισοδήματός τους (τα υπόλοιπα σε δύο δόσεις), η κυβέρνηση όχι μόνο δεν κόβει έστω κι ένα ευρώ αλλά απλά επιδιώκει μπας και μαζέψει τίποτα, πριν φτάσει στις κατασχέσεις. Με την ίδια λογική είναι και η ρύθμιση για τους δανειολήπτες (δόση όχι πάνω από το 30% του μηνιαίου εισοδήματος «με την εξαίρεση των υψηλών εισοδημάτων»).

Τελευταία ευκαιρία

«Αν δεν κάναμε πρόωρες εκλογές, θα είχαμε κυβέρνηση μπόλσεβίκων», δήλωσε ο Χ. Λαζαρίδης, σύμβουλος του Σαμαρά. Μέσα στο κατά τ' άλλα άδειο κεφάλι των ντόπιων τριοίκων, αυτή η «σκέψη» φαίνεται το μόνο που έχει απομείνει και που έχει σχέση με την πραγματικότητα-

τα - δείχνοντας όμως ταυτόχρονα και τα αδιέξοδα και τον πανικό τους. Η κυβέρνηση «εθνικής σωτηρίας», όπως αρχικά προσπάθησαν να την παρουσιάσουν, δεν έχει καμία κοινωνική στήριξη, αφού χρειάστηκαν οι συγκυβερνώσες δυνάμεις να καταφύγουν στα ψέμματα περί «επαναδιαπραγμάτευσης» του Μνημονίου, δηλ. σε υπαρπαγή ψήφου χειρότερη κι απ' ό,τι έκανε ο ΓΑΠ το 2009.

Δεν έχει και κανένα απολύτως πρόγραμμα, παρά μόνο έναν κατάλογο μέτρων (πολλάκις εξαγγελθέντων, εφαρμοσμένων, αποτυχημένων), που της έχει παραγγελθεί από την Τρόικα, όπως μια κυρία της μπουρζουαζίας δίνει στην υπηρέτριά της τη λίστα για τα ψώνια. **Μ' ένα τέτοιο ανθρωπινό και πολιτικό συνούλευμα, με την ανακύκλωση των υπεύθυνων της χρεοκοπίας ως αστικό πολιτικό προσωπικό, όχι μόνο δεν αναχαιτίζεται η πολιτική κρίση** (κι ας αποσβήθηκε προσωρινά η αδυναμία σχηματισμού κυβέρνησης, με τη βοήθεια των ροζ δεκανικών του Κουβέλη), **αλλά αυτή η αδύναμη, θνησιγενής κυβέρνηση θα αποτελέσει έναν ακόμα σταθμό, ένα επεισόδιο στο ξετύλιγμα και την ανάπτυξη της πολιτικής κρίσης - θα είναι η κυβέρνηση της τελευταίας ευκαιρίας για τις αστικές δυνάμεις.** Η δε «επαναδιαπραγμάτευση» του Μνημονίου από τέτοιες δυνάμεις μόνο ανέκδοτο θα μπορούσε να θεωρηθεί.

Αυτό δεν σημαίνει ότι η συγκυβέρνηση δεν είναι επικίνδυνη, για δύο κυρίως λόγους. Πρώτο, γιατί θα επιχειρήσει να επιβάλλει **ένα κράτος «έκτακτης ανάγκης»**, εντελώς απαραίτητο για να καταφερθεί μια βαριά ήττα στο εργατικό κίνημα (χωρίς αυτή την προϋπόθεση, κάθε ανασύνταξη των αστικών-μνημονιακών δυνάμεων είναι αδύνατη). Δεύτερο, γιατί **θα στηριχτεί λυσσασμένα από τους ιμπεριαλιστές πάτρωνες της ΕΕ και ΔΝΤ**, που θα κάνουν το παν για να την κρατήσουν όρθια έστω και νεκροζώντανη, για ν' αποφύγουν ακόμα πιο ραγδαίες πολιτικές εξελίξεις και τη ριζοσπαστικοποίηση των μαζών στο άμεσο μέλλον. Δεν θα είναι η πρώτη φορά στην ελληνική ιστορία (π.χ. Κατοχή και Εμφύλιος) όπου για την παραπαίουσα αστική τάξη στην Ελλάδα η σωτηρία αναζητείται «απ' έξω» και όπου ο κύριος εχθρός για το εργατικό κίνημα δεν εδρεύει στην Αθήνα αλλά στις πρωτεύουσες και τα χρηματιστήρια των ιμπεριαλιστών. Η σύγκρουση που έρχεται θα είναι γιγάντια και ανελέητη - ας προετοιμαστούμε.

Εκλογές 17ης Ιούνη

Συνέχιση και Ενίσχυση τ

■ Σωφρόνης Παπαδόπουλος

Το εκλογικό αποτέλεσμα της 17ης Ιούνη έχει κάποιες διαφορές από τις 6 Μάη, οι σημαντικότερες είναι: α) Τα αστικά κόμματα - ΝΔ, ΠΑΣΟΚ - έχουν τη δυνατότητα να σχηματίσουν κυβέρνηση. Αυτό οφείλεται στην άνοδο της ΝΔ και βέβαια στο μπόνους 50 εδρών. β) Σημειώθηκε νέα μεγάλη άνοδος της αριστεράς (ρεκόρ 33%, εξαιρώντας τον Κουβέλη), όσο είχε η Λαϊκή Ενότητα στη Χιλή το 1973, ή αλλιώς ίσο με το μεγαλύτερο μεταπολεμικό ποσοστό του ΚΚ Ιταλίας. Πιο συγκεκριμένα:

1 Η ΝΔ (29,66%) κέρδισε περίπου 550.000 ψήφους σε σχέση με τις εκλογές του Μάη. Συνολικά ΠΑΣΟΚ και ΝΔ χάνουν 2,7 εκατ. ψήφους σε σχέση με τις εκλογές του 2009, ενώ στις εκλογές του Μάη είχαν χάσει 3,3 εκατ. ψήφους. Αυτή η μικρή άνοδος προέρχεται αποκλειστικά από τη συσπείρωση των μικρών μνημονιακών κομμάτων (Τζήμερος, Ντόρα, ΛΑΟΣ κλπ.) στη ΝΔ. Το ΠΑΣΟΚ έχασε ακόμη 1% (από 13,18% σε 12,28%).

2 Η αριστερά συνολικά εκτοξεύεται από το 13% (2009) στο 27% (Μάης 2012) και στο 33% (Ιούνης 2012), με αποκλειστικό κερδισμένο το ΣΥΡΙΖΑ, που ενισχύεται κατά 23% από το 2009 και 10% από το Μάη (το μισό περίπου σε βάρος του ΚΚΕ και της άκρας αριστεράς και το άλλο μισό από λοιπές δυνάμεις λόγω αριστερής στροφής των μαζών). Πρέπει να σημειώσουμε την ενίσχυση με πολύ μεγάλα ποσοστά (ποιοτική διαφορά) της αριστεράς και ειδικά του ΣΥΡΙΖΑ στις εργατικές συνοικίες, παρόμοια με τα ποσοστά της ΕΔΑ το '58.

Το ΚΚΕ έχασε περίπου το 50% της δύναμής του, με ποσοστό μικρότερο από το 1993 (4,53%, κατάρρευση του υπαρκτού σοσιαλισμού, 2 μεγάλες διασπάσεις, συμμετοχή στη συγκυβέρνηση Τζανέτακη, οικουμενική κλπ).

Η άκρα αριστερά χάνει σημαντικό ποσοστό σε σχέση με το Μάη. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ χάνει το 70% της δύναμής της, από 1,19% σε 0,33%, και τα μ-λ το 50% από το Μάη. Αυτό εκφράζει γνωστές πολιτικές αδυναμίες αλλά και την απουσία σταθερού πολιτικού χώρου της αντικαπιταλιστικής-άκρας αριστεράς. Σε κάθε περίπτωση πάντως το αποτέλεσμα είναι εξαιρετικά αναντίστοιχο και με τις οργανωτικές δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

3 Οι **Ανεξάρτητοι Έλληνες** συγκράτησαν έναν όγκο δυνάμεων (7,51%), παρά τις απώλειες, που τους επιτρέπει να «παίζουν» ένα ρόλο στα πολιτικά πράγματα, χωρίς να μπορεί να προβλεφτεί ακριβώς αυτός ο ρόλος. Επίσης, η ΔΗΜ.ΑΡ. κράτησε πλήρως τις δυνάμεις της.

4 Η **Χρυσή Αυγή** συγκράτησε σχεδόν το ίδιο ποσοστό (6,92% τον Ιούνη από 6,97% το Μάη). Αυτό επιβεβαιώνει ότι οι αιτίες του φαινομένου της Χ.Α. είναι βαθύτατα κοινωνικές/πολιτικές, δεν είναι ευκαιριακό φαινόμενο. Κατά πάσα πιθανότητα θα διαρκέσει, εκτός αν έχουμε συνολικότερη βαρβαρότητα της αστικής τάξης και ενσωματωθούν εκεί.

5 Η μικρή αύξηση της **αποχής** οφείλεται, μάλλον, στην κρίση, που δυσκολεύει οικονομικά τους ψηφοφόρους να μετακινηθούν. Συνολικά, το άθροισμα αποχή-λευκό-άκυρο κινήθηκε στα ίδια επίπεδα με το Μάη.

Μερικά γενικά συμπεράσματα

Πρώτο, η τρομοκρατία και οι εκφρασμοί της Πελληνικής αστικής τάξης - και κυρίως των ιμπεριαλιστών - φόβισαν ένα κομμάτι ψηφο-

φόρων, κυρίως μικροαστών, και το συσπείρωσαν στη ΝΔ. Κατά βάση αυτές οι δυνάμεις ήταν μνημονιακές που είχαν θρυμματιστεί την προηγούμενη περίοδο. Σε αυτή τη συσπείρωση - που μάλλον είναι προσωρινή - οφείλεται η ενίσχυση της ΝΔ και η αριθμητική δυνατότητα συγκρότησης κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ-ΝΔ.

Δεύτερο, η δυνατότητα σχηματισμού κυβέρνησης δεν σημαίνει αλλαγή των πολιτικών και κοινωνικών συσχετισμών που έχουν δημιουργήσει η φτωχοποίηση, ο παρατεταμένος κοινωνικός πόλεμος, το εκλογικό αποτέλεσμα της 6ης Μάη κλπ. Αντίθετα, ενισχύθηκε κι άλλο ο πολιτικός συσχετισμός υπέρ της αριστεράς, των αντιμνημονιακών δυνάμεων, υπέρ των εργαζομένων και γενικά υπέρ του κινήματος, έστω και αν προσωρινά υπάρξει ένα «μούδιασμα».

Τρίτο, η ψήφος της 17ης Ιούνη είναι πιο «καθαρή» από τις 6 Μάη, πιο ταξική, πιο πολωμένη και σε γενικές γραμμές πιο πολιτική και εναρμονισμένη με την κοινωνική πόλωση και διάφραση (Αριστερά ψήφισαν οι ηλικίες από 18-55 ετών, εργάτες, φτωχοί, άνεργοι, νέοι, κάτοικοι αστικών και εργατικών περιοχών. Δεξιά ψήφισαν οι πάνω από 55 ετών, αστοί, μικροαστοί, κάτοικοι αγροτικών, συντηρητικών και πλούσιων περιοχών). Με λίγα λόγια στο αποτέλεσμα, πέραν όλων των άλλων, αποτυπώνονται και τα βιώματα των αποτελεσμάτων της κρίσης, καλύτερα από τις 6 Μάη.

Τέταρτο, είναι λάθος να θεωρηθεί ότι ένα σημαντικό μέρος των δυνάμεων που ψήφισαν τη ΝΔ επέλεξαν Μνημόνιο, την ευρωζώνη, το ευρώ κλπ, όπως γίνεται προσπάθεια να ερμηνευτεί από τους υπηρέτες του συστήματος. Πέρα από άλλους λόγους και αδυναμίες, η προπαγάνδα, κυρίως των ιμπεριαλιστών, επέβαλε μια νόθα συνείδηση. Πολλοί θα είναι οι κοφοχέρηδες, ειδικά αν ξεσπάσει κίνημα. Φόβος, τρομοκρατία, εξαπάτηση, υπαταγή ψήφων, απάτες περί επαναδιαπραγμάτευσης, αυταπάτες, εξηγούν το αποτέλεσμα της ΝΔ.

Η συσπείρωση των αστικών δυνάμεων στη ΝΔ είναι προσωρινή. Λόγω της βαθύτατης πολιτικής κρίσης, της κρίσης της αστικής ιδεολογίας, των μνημονιακών πολιτικών, της χρεοκοπίας, θα επανέλθει ο θρυμματισμός τους, ίσως ακόμη μεγαλύτερος από τον προηγούμενο. Η ανασυγκρότηση ή η συγκρότηση των αστικών δυνάμεων, αν επέλθει, προϋποθέτει την ήττα του εργατικού κινήματος, που θα ανατρέψει τα κοινωνικά, πολιτικά και οικονομικά δεδομένα.

Πέμπτο, παρά τη συγκρότηση της κυβέρνησης, βαθαίνει κι άλλο η πολιτική κρίση, ακόμα και η κυβερνητική κρίση. Η νέα κυβέρνηση αποτελείται από ένα κόμμα (ΝΔ) και υπολείμματα του ΠΑΣΟΚ, χωρίς πρόγραμμα, πολιτική και πολύ περισσότερο στρατηγική διεξόδου από την κρίση. Έχει έναν κατάλογο σκόρπιων «αιτημάτων», που δεν πατάει πουθενά και δεν συνιστά τίποτα. Είναι μια κυβέρνηση ασταθής, αδύναμη και αντανάκλα όλα τα μεγάλα αδιέξοδα της αστικής τάξης, της κρίσης της αστικής ιδεολογίας, τη συνολική κρίση του αστικού πολιτικού σκηνικού, του πολιτικού προσωπικού και συνολικά του πολιτικού συστήματος και της χρεοκοπίας του ελληνικού καπιταλισμού.

Το αστικό κομματικό σύστημα, και ειδικά αυτό που σχηματίζει την κυβέρνηση, βρίσκεται υπό κατάρρευση, αποσύνθεση και διάλυση. Και οι τρεις συνέταιροι της κυβέρνησης βρίσκονται σε κρίση, ασφαλώς κάποιοι είναι οι αδύνατοι κρικοί της αντιδραστικής εταιρείας τους.

Κόμμα	Βουλευτικές Ιούνιος'12				Βουλευτικές Μάιος'12		
	%	Έδρες	Ψήφοι	Διαφορά% Μάιος'12	%	Έδρες	Ψήφοι
	30,23	130	942.818	+11,38	18,85	108	1.192.054
	26,35	70	821.792	+9,57	16,78	52	1.061.265
	12,65	34	394.535	-0,53	13,18	41	833.529
	7,45	20	232.539	-3,15	10,60	33	670.596
	6,95	18	216.687	-0,02	6,97	21	440.894
	6,05	16	188.578	-0,06	6,11	19	386.116
	4,46	12	139.034	-4,02	8,48	26	536.072
	1,57		49.089	-1,33	2,90		183.466
	1,53		47.681	-0,62	2,15		135.932
	0,86		26.902	-2,07	2,93		185.366
ΛΟΙΠΑ	1,90		59.634	-9,15	11,05		698.814

Εκτο, όπως επισημάναμε και στις 6 Μάη, η ψήφος δεν είναι μόνο αντιμνημονιακή, αλλά αφορά και τις ευρωπαϊκές πολιτικές, το ΔΝΤ, την ΕΕ. Ο εκφοβισμός που έπιασε κυρίως ήταν για τις καταθέσεις και την ακυβερνησία, και όχι τόσο για το ευρώ και την έξοδο από την ΕΕ. Σιγά-σιγά γκρεμίζεται κι αυτό το προπύργιο νόθευσης της ψήφου της αστικής ιδεολογίας και ακόμη ενισχύθηκαν οι αντιστάσεις στις απειλές περί ΕΕ/ευρώ.

Το εύρος της αριστερής ψήφου δείχνει και κάτι ακόμη, που στις εκλογές του Μάη ήταν πιο θολό, την αναζήτηση ενός διαφορετικού τρόπου δια-

κυβέρνησης, μιας εναλλακτικής πολιτικής κλπ.

Εβδομο, διαμορφώθηκαν σαφείς αλλαγές στο εσωτερικό των πολιτικών χώρων, καθαρή υπεροχή του ΣΥΡΙΖΑ στον αριστερό χώρο και της ΝΔ στον αστικό χώρο.

Ογδοο, ευθύνη για το αποτέλεσμα έχει και ο ΣΥΡΙΖΑ: φοβισμένος, υποχωρητικός στις σχεδιασμένες επιθέσεις, δεν μπόρεσε να υπερασπιστεί το μικροαστικό του πρόγραμμα. Αν δεν υπήρχαν αυτά, το αποτέλεσμα θα μπορούσε να είναι διαφορετικό (φοβική άρνηση της πιθανότητας εξόδου από ΕΕ/ευρώ).

Βαθαίνει η οικ

Τι μπορεί ή δεν μπορεί να κάνει η νέα κυβέρνηση φαίνεται από την οικονομική κατάσταση:

1. Νέο άλμα της ανεργίας στο 22,6% το Μάρτη (περίπου +1% από την αρχή του έτους). Ανεπίσημως βρίσκεται στο 30% περίπου, στους νέους 15-24 ετών πάνω από 53%, στις νέες γυναίκες πάνω από 60%, πάνω από τους μισούς άνεργους είναι μακροχρόνια άνεργοι.
2. Υστέρηση εσόδων Μαΐου -20% έως -25%, οι φορολογούμενοι δεν μπορούν να ανταπεξέλθουν.
3. Μεταποίηση και βιομηχανία προβλέπονται στο -35% τουλάχιστον στο τέλος του 2012. Στις αρχές του 2012 απασχολούνταν στον τομέα της μεταποίησης το 9,78% των εργαζομένων (375.576), ενώ στις αρχές του 2011 το 10,5% και στις αρχές του 2007 το 12,57% (560.800). Στην οικοδομή νέα πτώση -9,6% στο τρίμηνο.

- Αυτή η μείωση της μεταποίησης περιορίζει κάθε προοπτική ανάπτυξης (καταστροφή κεφαλαίων, τεχνολογίας, τεχνικού και μορφωτικού επιπέδου των εργαζομένων).

4. Συνεχίζεται η εκροή καταθέσεων από τις τράπεζες (-5 δις ευρώ το Μάη, ενδεχόμενα περισσότερα τον Ιούνη). Υπολογίζεται ότι τέλη Μάη οι καταθέσεις περιορίστηκαν στα 160 δις από 237,5 δις στις αρχές του 2010 (ασφαλώς αυτά τα χρήματα δεν υπάρχουν στις τράπεζες). 30 δις τα μη εξυπηρετούμενα από τους δανειολήπτες δάνεια (περίπου 20%) και η τάση είναι αυξητική.

5. Η ύφεση του 2012 υπολογίζεται ότι θα κυμανθεί στο 6-7% (ο αναθεωρημένος προϋπολογισμός έθετε στόχο 4,7%). Το ΚΕΠΕ υπολογίζει την ύφεση για το τρίμηνο Ιουλίου-Σεπτεμβρίου στο 9,14%! Η μαύρη εργασία πάνω από 36%.

Αυτή η οικονομία δεν μπορεί να κινηθεί, ούτε οι υποσχέσεις της νέας κυβέρνησης να εκπληρωθούν.

Στην Ευρώπη η ύφεση χειροτερεύει (επιδεινώνοντας την κατάσταση στην Ελλάδα και παγκοσμίως). Η Ευρώπη και η ευρωζώνη είναι το επίκεντρο για την παγκόσμια κρίση. Η πρόσφατη Σύνοδος G20 δεν αποφάσισε τίποτα, μεγάλωσε τις αντιθέσεις παλιών ιμπεριαλιστικών χω-

ων Σεισμικών Δονήσεων

Η κρίση δεν είναι διαχειρίσιμη

1 Η άνοδος της αριστεράς μόνο μερικά εναρμόνισε τον πολιτικό με τον κοινωνικό συσχετισμό. Μερικά γιατί είναι βέβαιο ότι ένα μεγάλο μέρος του κόσμου ψήφισε από φόβο ή πιάνοντας τη μύτη του ή λόγω αυταπατών και ψευτοπροσχεσεων. Η ενίσχυση της αριστεράς και του ΣΥΡΙΖΑ θα συνεχιστεί αποτυπώνοντας την κοινωνική-πολιτική πώλωση. Έχουμε διαίρεση μέσα στην κοινωνία, και όχι απλά «δικομματισμό», η ταξική διαίρεση και πώλωση δεν είναι φούσκα προσωρινή. Αποτελεί κάτι το νέο, αν και υπάρχει ακόμα η λογική της ανάθεσης μέσα στις μάζες.

2 Η νίκη της ΝΔ και η αποτροπή της κυβέρνησης της αριστεράς έχει τίμημα για την αστική τάξη, το μέγεθος του οποίου θα φανεί. Κέρδισαν πάνω στο φόβο και τον εκβιασμό και όχι πολιτικά. Ριζοσπαστικοποιήθηκαν ευρύτερες μάζες ως προς τα ιδεολογικά όπλα ΕΕ, ευρώ. Εργατικές και λαϊκές μάζες σκλήρυναν απέναντι στους φασιστικούς εκβιασμούς, σε μαζική κλίμακα.

3 Η νέα κυβέρνηση είναι ακόμα πιο αδύναμη πολιτικά από τις κυβερνήσεις Παπανδρέου-Παπαδήμου, παρά την τεράστια στήρι-

ξη των ιμπεριαλιστών. Η ζωή της εξαρτάται, προς το παρόν, ακόμη περισσότερο από έξωθεν βοήθεια (π.χ. επιμήκυνση). Είναι αναγκασμένη να εφαρμόσει τα Μνημόνια εγκαινιάζοντας με κάθε τέτοια προσπάθεια νέους γύρους κοινωνικού πολέμου.

4 Δεν αποκλείεται να πέσει εύκολα εξαιτίας εσωτερικών αντιθέσεων, αλλά και να διολισθησει σε ένα απολυταρχικό κράτος στην προσπάθεια να κερδίσει χρόνο ζωής. Υπάρχουν σημαντικά εμπόδια να προχωρήσει στη συνταγματική αναθεώρηση, που είναι από τους βασικούς στρατηγικούς στόχους αυταρχικής θωράκισης του κράτους και του αστικού καθεστώτος (ίσως, αλλά δύσκολα, να ζητηθεί η συνδρομή της Χ.Α.).

5 Η νίκη της ΝΔ στις εκλογές δεν είναι απλά «πύρρειος», είναι πιθανότατα η τελευταία ευκαιρία σχηματισμού καθαρόαιμης αστικής κυβέρνησης. Η αποτυχία της σημαίνει οικονομική χρεοκοπία, έξοδο από ευρωζώνη/ευρώ, πράγματα που δείχνουν, από μια και από μια άλλη πλευρά, τη στήριξη που θα έχει από τους ιμπεριαλιστές.

6 Η νίκη της ΝΔ οφείλεται και στις παλινωδίες του ΣΥΡΙΖΑ, ο οποίος εγκαινιάζει μια πολιτική «υπεύθυνης» αντιπολίτευσης, προβάλλει τα πιο δεξιά στελέχη του, μάλλον περιμένει την εξουσία ως ώριμο φρούτο και, από ό,τι φαίνεται, θέλει να αντικαταστήσει το ΠΑΣΟΚ/σοσιαλδημοκρατικό χώρο, τον οποίο διεκδικούν πια πολλοί μνηστήρες (ΔΗΜ. ΑΡ., Βενιζέλος). Αν αυτά ολοκληρωθούν δεν θα μιλάμε για μια μετάλλαξη, αλλά για έναν ταχύτατο εκφυλισμό, που διευκολύνεται από την αδύναμη κοινωνική βάση και τον εκφυλισμό προσώπων και στελεχών και της άκρας αριστεράς που είχαν «μπει» στον ΣΥΡΙΖΑ.

Δεν τα κάνει όλα η φτώχεια, η εξαθλίωση κλπ., υπάρχει τεράστια δουλειά για τη ριζοσπαστικοποίηση των μαζών, που πρέπει να γίνει από το εργατικό κίνημα και την παρέμβαση των επαναστατών μαρξιστών. Όχι δεξιές παρεκκλίσεις για να το πετύχουμε, ούτε πολιτική «εφόδου στα ανάκτορα». Όχι σε λογικές ηττοπάθειας (ΚΚΕ), ή ότι όλα χάθηκαν και «έναρξης όλων από την αρχή», ακόμη και αν υπάρξει ένα προσωρινό μούδιασμα, θα είναι αναστρέψιμο.

Η κίνηση των μαζών προς τα αριστερά δεν ταυτίζεται με ένα συγκεκριμένο κόμμα, πολιτικά και ιδεολογικά, παρά την έλξη τους από τον ΣΥΡΙΖΑ. Θα δοκιμαστούν κι άλλες πολιτικές από τις μάζες στην πορεία του κινήματος, μέσα από ιδεολογικοπολιτικές συγκρούσεις.

Μεγάλη ευκαιρία για την αριστερά είναι η διάλυση των κοινωνικών ερεισμάτων του ΠΑΣΟΚ, που άλλοτε έλεγχε το εργατικό κίνημα. Το συνδικαλιστικό κίνημα μπορεί να περάσει στα χέρια της αριστεράς και σε νέες αριστερές και ταξικές δυνάμεις για πρώτη φορά μετά το 1981, πέρα απ' την αστικοποιημένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία και τις όποιες μεταπολίσεις της. Γι' αυτό η τακτική του Τσίπρα, αν ολοκληρωθεί, της δημιουργίας μιας «μεγάλης δημοκρατικής παράταξης», θα είναι μεγάλο λάθος και γενικά μια προδοτική πολιτική. Είναι λάθος στρατηγικό και τακτικής, η επιλογή προς ένα πολυσυλλεκτικό, σοσιαλδημοκρατικό, δημοκρατικό κόμμα, γιατί δεν υπάρχουν οι κοινωνικές δυνάμεις αυτές (μικρομεσαίοι), όπως π.χ. στη δεκαετία του '80. Ίσα-ίσα αδυνατίζει η πιθανότητα να πιάσει πολύ μεγαλύτερα ποσοστά, να συσπειρώσει τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, τα οποία θα συγκέντρωνε με μια πιο καθαρή αριστερή πολιτική και κυρίως θα μπορούσε να εφαρμοστεί μια ουσιαστικά εναλλακτική πολιτική απέναντι στις μνημονιακές πολιτικές.

Η οργανωτική και πολιτική ενίσχυση του εργατικού κινήματος είναι μια πολύ βασική προϋπόθεση απέναντι στη Νέα Κατάσταση που έχει δημιουργηθεί. Επιτροπές για τη Διαγραφή του Χρέους, την κατάργηση του Μνημονίου στην πράξη, αυτοάμυνας, αλληλοβοήθειας πρέπει να δημιουργηθούν παντού. Πρέπει ταυτόχρονα να οικοδομηθεί μια επαναστατική πολιτική που ν' ανταποκρίνεται στη νέα κατάσταση, όπως και ο φορέας αυτής της πολιτικής, δηλαδή το επαναστατικό κόμμα.

ονομική κρίση

ρών και αναδυόμενων οικονομιών (έχει τεθεί οι παγκόσμιες συναλλαγές να μη γίνονται με το δολάριο, οι αναδυόμενες χώρες να φτιάξουν δικό τους ταμείο χρηματοδότησης, η χορήγηση 456 δις δολαρίων στο ΔΝΤ, που υποσχέθηκαν στην πρόσφατη σύνοδο του Μεξικού πιθανότατα δεν θα γίνει ποτέ).

Η Ισπανία (12% της ευρωζώνης) χρεοκοπεί, η Ιταλία (16% της ευρωζώνης) στα πρόθυρα χρεοκοπίας.

Οι ισπανικές τράπεζες χρωστάνε πάνω από μισό τρις ευρώ στις ευρωπαϊκές τράπεζες, κυρίως σε Γερμανία και Γαλλία, και κοντά στα 200 δις ευρώ σε τράπεζες άλλων χωρών, πολλά στις τουρκικές. Η δήλωση Μόντι ότι «το ευρώ έχει 10 μέρες ζωή» δείχνει τη δραματική οικονομική κατάσταση και ότι ένα μέρος της ιταλικής αστικής τάξης θέλει έξοδο από το ευρώ.

Η μείωση της βιομηχανικής παραγωγής και των εξαγωγών της Γερμανίας οφείλεται - εκτός από τον ανταγωνισμό από τις αναδυόμενες χώρες και τη μείωση των ρυθμών ανάπτυξης σε αυτές - και στις μεγάλες οικονομικές δυσχέρειες των

χωρών του Νότου. Οδεύουμε αναπόφευκτα σε μια τεράστια κρίση στην ευρωζώνη και στην κατάρρευση του ευρώ.

Η Ελλάδα και όχι μόνο κρατιέται σε ΕΕ/ευρώ όσο η Γερμανία χρειάζεται την ΕΕ για να την απομυζά, για να αντισταθμίσει τις απώλειες και τον ανταγωνισμό από τις αναδυόμενες δυνάμεις. Ωστόσο, ωριμάζει διαρκώς και μέσα στους ευρωπαϊκούς αστικούς κύκλους η έξοδος της Ελλάδας από ευρωζώνη/ευρώ.

Ο ελληνικός καπιταλισμός είναι τελείως χρεοκοπημένος (ιδιώτες, δημόσιο, επιχειρήσεις, νοικοκυριά, ταμεία). Η αστική τάξη και οι υπηρέτες της δεν έχουν κανένα άλλο δρόμο, παρά 1-2-πολλά Μνημόνια.

Αποτελεί σκέτη προπαγάνδα ή φρούδες ελπίδες ότι αλλάζει η καπιταλιστική και ιμπεριαλιστική ΕΕ. Ακριβώς το αντίθετο συμβαίνει, γίνεται όλο και πιο αντιδραστική, αντεργατική, αντιλαϊκή και αντιδημοκρατική. Αυτό που αλλάζει είναι η κατάσταση του ευρωπαϊκού εργατικού κινήματος, ακολουθώντας το ελληνικό και την πορεία που διένυσε.

Wind Hellas

Οι εργαζόμενοι αντιμέτωποι με διαρκείς επιθέσεις

Για μια ακόμα φορά, το επιχειρησιακό σωματείο στην WIND βρέθηκε σε κινητοποιήσεις, καθώς οι επιθέσεις της διοίκησης συνεχίζονται αμείωτες.

Μετά από σειρά απολύσεων, που η εταιρεία κατά την προσφιλή της τακτική (και εκμεταλλεζόμενη την παθητική στάση πολλών συναδέλφων) παρουσιάζει ως «οικειοθελείς αποχωρήσεις», το Σωματείο προχώρησε σε 24ωρη απεργία στις 21/6. Η προσπάθεια ήταν πετυχημένη, καθώς στις εγκαταστάσεις της Αθήνας, όπου υπήρχαν απεργιακές συγκεντρώσεις, η συμμετοχή ήταν σχεδόν καθολική.

Όμως, τις επόμενες μέρες, η εταιρεία, χωρίς καμία διαβούλευση με το Σωματείο, στο οποίο απλά ανακοίνωσε τις αποφάσεις της, προχώρησε αφηνιδιαστικά στην εξαγγελία προγράμματος Εθελουσίας Εξόδου. Το πρόγραμμα κάλυπτε περίπου 170 συναδέλφους, απ' αυτούς η μεγάλη πλειοψηφία στην τεχνική διεύθυνση. Ο στόχος της ήταν να παρακάμψει τον σκόπελο της σθεναρής αντίστασης των εργαζομένων, που δεν της επέτρεπε να περάσει ανοιχτά σε μαζικές απολύσεις, ιδιαίτερα στα τεχνικά τμήματα, που είναι και βασικός «κορμός» του Σωματείου.

Μ' αυτή την αποψίλωση του προσωπικού, η διοίκηση θέλει να μεταφέρει το κόστος της κρίσης και των επι-

λογών της στις πλάτες των εργαζομένων, προσπαθεί να τους ξεφορτωθεί, διαλύοντας ολόκληρα τμήματα και συρρικνώνοντας ριζικά την παραγωγική βάση και το τεχνικό έργο της εταιρείας.

Το Σωματείο από την πρώτη στιγμή προσπάθησε να πείσει τους συναδέλφους για την αναγκαιότητα υπεράσπισης των θέσεων εργασίας. Αμέσως προχώρησε στη σύγκληση έκτακτης Γενικής Συνέλευσης, που αποφάσισε επανειλημμένες τρίωρες στάσεις εργασίας, με σκοπό την επαφή με τους συναδέλφους και την συζήτηση μαζί τους. Προσπάθησε ν' αναδείξει ότι οι εργαζόμενοι δεν πρέπει να «εξαγοράζονται» για ν' αποδεχτούν τη συρρίκνωση της απασχόλησης και της παραγωγής, που διαλύει κάθε μέλλον (ιδίαιτερα σε συνθήκες εκρηκτικής ανεργίας). Ότι κάθε συναδέλφος έχει ευθύνη απέναντι όχι μόνο στον εαυτό του και στην οικογένειά του, αλλά και στην κοινωνία γενικότερα. Γιατί κάθε θέση εργασίας που χάνεται, είναι απολύτως βέβαιο ότι όχι μόνο δεν αναπληρώνεται, αλλά συμβάλλει στην περαιτέρω διάλυση των εργασιακών σχέσεων και συλλογικών συμβάσεων, στην ακόμα μεγαλύτερη αύξηση της ανεργίας.

Προϊστάμενοι και διοίκηση, για να κάμψουν αυτή την αντίσταση, επιδόθηκαν σ' ένα όργιο «συστάσεων», πείσεων και εκβιασμών («φύγε τώρα, εί-

σαι για να σε διώξουμε έτσι κι αλλιώς» κ.α.), για να πείσουν τους εργαζόμενους ν' αποδεχτούν την «χρυσή»(!) προσφορά της εταιρείας και την έξοδο τους στην ανεργία. Σαν να μην έφτανε αυτό, το Σωματείο βρέθηκε αντιμέτωπο και με την προδοτική στάση ορισμένων μελών του ΔΣ, που την τελευταία κυριολεκτικά στιγμή αποδέχθηκαν το «πακέτο» της εθελουσίας εξόδου. Είναι τα ίδια μέλη που τα προηγούμενα χρόνια με την στάση τους είχαν πυροδοτήσει έντονη κριτική για την προσκόλληση τους στις πρακτικές της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, που τόσο κακό έχει κάνει στους αγώνες των εργαζομένων. Ο ένας μάλιστα απ' αυτούς είναι και μέλος της διοίκησης του ΕΚΑ.

Τις επόμενες μέρες, θα αποκαλυφθεί σε ποιο βαθμό η εταιρεία πέτυχε τον στόχο της «εθελουσίας». Σίγουρα, ένας σημαντικός αριθμός –και μάλιστα έμπειρων και παλιών συναδέλφων, που πάνω τους στηρίζονταν ολόκληρα τμήματα– κάμφθηκε. Όχι τόσο από την «προσφορά» όσο από τα εκβιαστικά διλήμματα της εργοδοσίας ή επειδή δεν έχει μάθει να θεωρεί την αγωνιστική, αποφασιστική υπεράσπιση του δικαιώματος στη δουλειά σαν τη μόνη πραγματικά ρεαλιστική διέξοδο.

Το Σωματείο δεν κάμπτεται, πρέπει όμως ν' απαντήσει σ' ένα σημείο-κλειδί: πώς να αξιοποιήσουμε την αγωνιστική εμπειρία του (αλλά και άλλων

χώρων στον κλάδο), για να υπερασπίσουμε αποτελεσματικά και μέχρι τέλους την ΣΣΕ (υπάρχει επιχειρησιακή από το 2006-07, υπογραμμένη με αγώνες), το δικαίωμα στη δουλειά, απέναντι σε μια πορεία όπου το μέλλον της εταιρείας υποσκάπτεται από τους κατά τ' άλλα «σωτήρες» της διοίκησης, όπου απειλείται η μετατροπή της περισσότερο σε εμπορική φίρμα παρά σε τηλεπικοινωνιακό οργανισμό (στα πλαίσια και της συνολικότερης φυγής κεφαλαίων και επιχειρήσεων π.χ. Carrefour), όπου εργασιακά αντικείμενα και δικαιώματα διασκορπίζονται με το σύστημα των υπεργολάβων – δηλ. όπου η κρίση σαράνι και τον κλάδο των τηλεπικοινωνιών;

Χρειάζεται ένα πολιτικό και αγωνιστικό σχέδιο, που να φτάνει μέχρι και την ανάγκη της κατάληψης διαρκείας, της αυτοδιαχείρισης της εταιρείας ως έσχατη λύση σωτηρίας από την παρακμή όπου την οδηγούν «μέτοχοι» και «επενδυτές», την εθνικοποίηση της κάτω από έλεγχο των εκλεγμένων-ανακλητών επιτροπών των εργαζομένων. Αυτή η πορεία θα δικαιώσει και τον δρόμο των αγώνων του Σωματείου και των εργαζομένων, τον μόνο που άλλωστε μπορεί να σώσει και όλη την κοινωνία από την βαρβαρότητα του συστήματος.

■ Πιόργος Δημακίδης
μέλος Δ.Σ. Επιχειρησιακού
Σωματείου Wind

Vodafone

Επιτυχημένη στάση εργασίας

Η Διοίκηση της Vodafone, μιας από τις πιο κερδοφόρες εταιρείες στην Ελλάδα, προέτρεξε να εφαρμόσει τη νέα Δαναεια Σύμβαση και το Μνημόνιο ΙΙ με μια πρόταση-κόλαφο για τα δικαιώματα των εργαζομένων στην επιχείρηση, σχετικά με την ανανέωση της Επιχειρησιακής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας (ΕΣΣΕ) για το 2012-13, η οποία είχε ισχύ μέχρι και τις 30/3 και η μετενέργειά της έληξε την 1/7. Η αρχική πρόταση προέβλεπε: i) κατάργηση τεσσάρων εκ των έξι επιδομάτων που προβλέπει η σύμβαση (γάμου, ξένης γλώσσας, ακουστικού και ταμείου) και μετατροπή τους σε οικειοθελή παροχή. Διατήρηση εντός σύμβασης μόνο των δύο επιδομάτων που ορίζει το Μνημόνιο ΙΙ, δηλαδή τέκνων και σπουδών. Έτσι, ένα σημαντικό κομμάτι του μισθού των εργαζομένων, που κυμαίνεται από 5% ως 20%, παύει να κατοχυρώνεται από τη συλλογική σύμβαση εργασίας και μετατρέπεται σε δωράκι της εργοδοσίας, που μπορεί ανά πάσα στιγμή μονομερώς να πετοσκοπεί.

ii) πάγωμα μισθών και μισθολογικών ωριμάνσεων για το επόμενο έτος, κάτι που σημαίνει πως δε θα δοθεί καμία αύξηση στους μισθούς για το επόμενο έτος, παρά

την κερδοφορία που έχει καταφέρει να συγκρατήσει η εταιρεία, η οποία προφανώς θα μοιραστεί στους μετόχους και οι εργαζόμενοι δε θα δουν κανένα όφελος.

Μετά και από την πρώτη Γενική Συνέλευση που κάλεσε το Σωματείο αφού οι διαπραγματεύσεις ναυάγησαν, απορρίφθηκε η παραπάνω πρόταση και πραγματοποιήθηκε επιτυχημένη παράσταση διαμαρτυρίας του Σωματείου προς τη Διεύθυνση Ανθρώπινου Δυναμικού, με αίτημα την ανανέωση της ΕΣΣΕ για το 2012-13 με διατήρηση όλων των επιδομάτων και κλιμακίων. Αυτή η πρώτη κινητοποίηση των εργαζομένων ανάγκασε τη διοίκηση σε μια πρώτη υπαναχώρηση, προτείνοντας διατήρηση και του επιδόματος γάμου εντός σύμβασης, κάτι που δεν άλλαξε σε τίποτα όμως την προσπάθεια αποδόμησης και διάλυσης της σύμβασης. Στη Γενική Συνέλευση που ακολούθησε, απορρίφθηκε και αυτή η πρόταση και κηρύχθηκε πανελλαδική στάση εργασίας από την έναρξη της βάρδιας μέχρι και τη μία το μεσημέρι, για την Τρίτη 12/6, με περιφρούρηση των κτηριακών εγκαταστάσεων της εταιρείας στο Χαλάνδρι με τα ίδια αιτήματα. Παρά τις προσπάθειες της διοίκησης για τη δημιουργία απεργοσπαστικού μηχανισμού (αποστολή e-mail

την παραμονή της στάσης, όπου υπονοούσαν πως η στάση είναι καταχρηστική, προειδοποιήσεις στελεχών προς τους εργαζόμενους πως «αν απεργήσουν δεν θα πληρωθούν» κτλ), τελικώς από τους 1000 προσεγγιστικά εργαζόμενους που απασχολούνται στο κτήριο, εργάστηκαν περίπου 225-230. Το μεγαλύτερο ποσοστό των εργαζομένων επέλεξε να μην προσέλθει στη θέση εργασίας του, επιδοκιμάζοντας και στηρίζοντας παθητικά την απόφαση του Σωματείου, αν και θα πρέπει να σημειώσουμε πως αυτή η επιδοκιμασία δεν εκφράστηκε με ενεργητική στήριξη της στάσης εργασίας, με τη συμμετοχή των εργαζομένων στην απεργιακή συγκέντρωση καθώς και στις απεργιακές φρουρές. Μετά και τη σχεδόν καθολική ανάγκη που εκφράστηκε για ανανέωση της ΕΣΣΕ, αλλά και λόγω του ασταθούς πολιτικού σκηνικού που διαμορφώθηκε μετά και τις εκλογές της 17^{ης} Ιουνίου, η διοίκηση ανακοίνωσε πως θα επανεξετάσει τη θέση της. Παρόλα αυτά, το Σωματείο και οι εργαζόμενοι βρίσκονται σε επιφυλακή για κλιμάκωση των δράσεών τους με νέες κινητοποιήσεις.

■ Άννα Ασλανίδη
μέλος Δ.Σ. Επιχειρησιακού Σωματείου
Vodafone

Απεργία διαρκείας στη Phonemarketing

Η διοίκηση της εταιρείας Phonemarketing για 17 ολόκληρους μήνες καθυστερούσε τις πληρωμές των εργαζομένων, δίνοντας τους ανά 2-3 εβδομάδες εξευτελιστικά ποσά των 50-100 ευρώ. Στις 19/3 προχώρησε σε καταβολή των δεδουλευμένων, για να εκβιάσει δύο ώρες μετά με υπογραφή συμβάσεων εκ περιτροπής δωρης εργασίας την εβδομάδα. Οι μηνιαίοι μισθοί των εργαζομένων θα έπεφταν στο ντροπιαστικό ποσό των 140 ευρώ, ενώ τα ένσημά τους δεν θα αρκούσαν για ιατροφαρμακευτική περίθαλψη! Σ' αυτό τον εκβιασμό, οι εργαζόμενοι απάντησαν με απεργία που ξεκίνησε στις 21/3. Εδώ και σχεδόν 100 ημέρες βρίσκονται καθημερινά σε βάρδιες περιφρούρησης, έχουν στήσει μικροφωνική για να διαβάζουν τα κείμενα τους και ανανεώνουν με τακτικές γενικές συνελεύσεις τις αποφάσεις τους. Η εργοδοσία προσπάθησε αρκετές φορές να τους διασπάσει, στήνοντας απεργοσπαστικούς μηχανισμούς (οργανώθηκε απόπειρα απεργοσπασίας μετά από καταγγελία στην επιθεώρηση εργασίας, η αστυνομία απείλησε ότι θα καλέσει διμοιρίες των ΜΑΤ κλπ.). Όμως, υπό την πίεση των κινητοποιήσεων και σαν μια ένδειξη πρώτης υπαναχώρησης, τελικά πρότεινε στους εργαζόμενους να δουλέψουν 4ωρα για δύο μήνες και όταν επανέλθουν στα κανονικά τους ωράρια να προχωρήσει σε μειώσεις μισθών! Η πρόταση αυτή απορρίφθηκε από τους εργαζόμενους, που συνεχίζουν αταλάντευτα τον αγώνα.

Με την όξυνση της οικονομικής κρίσης, οι εργοδότες θα επιτίθενται με όλο και μεγαλύτερη λύσσα, απολύοντας, καταργώντας και πετσοκόβοντας συμβάσεις, επιβάλλοντας εκ περιτροπής εργασία και μισθούς πείνας. Ταυτόχρονα, όμως, δίνεται και μια ιστορική ευκαιρία στην εργατική τάξη να βγει στο προσκήνιο, δημιουργώντας πυρήνες αντίστασης ενάντια σ' αυτές τις επιθέσεις, με αγώνες που ξεπηδούν συνεχώς σε πολλούς εργατικούς χώρους, ακόμη κι αν έχουν λιγοστή ή μηδενική αγωνιστική εμπειρία, όπως και η Phonemarketing. Αγώνες με μεγαλύτερη διάρκεια και πιο μαχητικά χαρακτηριστικά, που αναδεικνύουν και τις δυνατότητες ανάπτυξης της πάλης.

Για να μπορέσουν, όμως, όλοι αυτοί οι διάσπαρτοι αγώνες να νικήσουν τη λαίλαπα των Μνημονίων και των αντεργατικών επιθέσεων, χρειάζεται ενότητα και συντονισμός, στηριγμένα στην αυτοοργάνωση των ίδιων των εργαζομένων. Στη Phonemarketing, αυτές οι δυνατότητες έχουν «ψαλιδιστεί» από την πολιτική των δυνάμεων του ΠΑΜΕ/ΚΚΕ: έχοντας το προνόμιο να «εκπροσωπούν» συνδικαλιστικά τους εργαζόμενους μέσω του ΣΕΤΗΠ (το κλαδικό συνδικάτο του ΠΑΜΕ, στην πραγματικότητα μια συσπείρωση μελών και επιρροής του ΚΚΕ), έχουν συμπίσει την αυτονομία της Επιτροπής Αγώνα των εργαζομένων (εκμεταλλεζόμενοι και την απειρία τους), κατευθύνοντας τις ενέργειες της με κριτήριο την κομματική 'καθαρότητα' και τις 'δικές τους' προτεραιότητες. Αυτό έχει δημιουργήσει μια περιχαράκωση του αγώνα, που διαφορετικά θα μπορούσε να εξελιχθεί σε σημαντικό κέντρο, πιέζοντας και τον εργοδότη πολύ περισσότερο.

Τόσο εξαιτίας του βάθους της κρίσης και της επίθεσης, όσο και για να ξεπερινούνται οι κάθε είδους αναποτελεσματικές πολιτικές, μαζί με το ξέσπασμα των αντιστάσεων και αγώνων ταυτόχρονα θα πρέπει μέσα στους εργαζόμενους να ριζώνει και να αναπτύσσεται η παρέμβαση μιας οργανωμένης δύναμης, που θα συνδέσει την εμπειρία των αγώνων με μια αντικαπιταλιστική πολιτική, ανοίγοντας έτσι το δρόμο για νίκες αλλά και προετοιμάζοντας την συνολική ανατροπή του συστήματος.

Ενότητα και αγώνας στο κάτεργο των ταχυμεταφορών

Μόλις δύο μέρες μετά τις εκλογές, ο αντιπρόεδρος του ΣΕΒ και ιδιοκτήτης της εταιρείας ταχυμεταφορών ACS, Θ. Φέσσας, βρέθηκε αντιμέτωπος με μια ακόμα απεργία.

Με απόφαση του Σωματείου Εργαζομένων Ταχυδρομικών & Ταχυμεταφορικών Επιχειρήσεων Αττικής (ΣΕΤΤΕΑ), οι εργαζόμενοι προχώρησαν σε απεργία από το βράδυ της Τρίτης 19 Ιουνίου και για 24 ώρες, ζητώντας την υπογραφή συλλογικής σύμβασης εργασίας, το σταμάτημα των απολύσεων και των μειώσεων μισθών. Παράλληλα, το επιχειρησιακό σωματείο στην ACS πραγματοποίησε 48ωρη απεργία ενάντια στην παράνομη, όπως αποφάσισε και η Επιθεώρηση Εργασίας, απόλυση εργαζομένου επί 18 χρόνια στην εταιρεία, ο οποίος δεν δέχτηκε την πρόταση της εταιρείας για τετράωρη εργασία.

Η συμμετοχή των εργαζομένων στην απεργία ήταν σε πολύ καλά επίπεδα, ενώ αρκετές δεκάδες εργαζόμενοι του κλάδου συμμετείχαν στην απεργιακή φρουρά πίσω από ένα τεράστιο πανό που άνοιξε στις κεντρικές εγκαταστάσεις της ACS στην Αθήνα στην οδό Πειραιώς. Στο πλευρό τους βρέθηκαν τα επιχει-

ρησιακά σωματεία του κλάδου (SPEEDEX, Γενική Ταχυδρομική, DHL), εργαζόμενοι από άλλα σωματεία (WIND, VODAFONE, ΕΘΝΟDATA κλπ.). Συνολικά κατά την απεργία πάνω από 250 άτομα πέρασαν έξω από τα γραφεία της ACS. Ιδιαίτερα συγκινητική ήταν η στιγμή που οι κρατούμενοι μετανάστες στο Μεταγωγών, που βρίσκεται ακριβώς απέναντι από τις εγκαταστάσεις της ACS, έβγαλαν τα χέρια τους από τα κάγκελα των κελιών για να χαιρετήσουν τους απεργούς, υψώνοντας τις σφιγμένες γροθιές τους, κουνώντας πανιά και μαντήλια. Οι απεργιοί τους απάντησαν με το σύνθημα «Οι μετανάστες είναι της γης οι κολασμένοι».

Η αγωνιστικότητα των εργαζομένων οδήγησε την εταιρεία να δεσμευτεί ότι δεν θα προχωρήσει σε άλλες απολύσεις και ότι άμεσα θα τεθεί το θέμα της συλλογικής σύμβασης. Ασφαλώς, οι εργαζόμενοι δεν εφησυχάζουν με αυτές τις υποσχέσεις και διαμηνύουν ότι αυτή η απεργία είναι προάγγελος σειράς απεργιών, προκειμένου να υπογραφεί κλαδική σύμβαση.

Στις ταχυμεταφορές επικρατούν συνθήκες εργασιακού μεσαίωνα. Ατέλειωτες ώρες πάνω στο μηχανάκι ή μπροστά στο τι-

μόνι, με μηχανάκια και αυτοκίνητα σκοτώστρες, απολύσεις και «οικειοθελείς αποχωρήσεις», μισθοί των 400-500 ευρώ το μήνα, απλήρωτες υπερωρίες, καθυστερήσεις πληρωμών και απλήρωτη εργασία. Οι εργαζόμενοι στα γραφεία καλούνται να κάνουν τρεις και τέσσερις δουλιές ταυτόχρονα: τηλεφωνική εξυπηρέτηση, καταχώρηση παραγγελιών, τιμολογήσεις κλπ. Χειρότερα είναι τα πράγματα στα franchise υποκαταστήματα των εταιριών ταχυμεταφορών.

Ακόμη ο κλάδος έχει την πρωτιά στα εργατικά ατυχήματα. Το πιο πρόσφατο, την Κυριακή 27 Μαΐου, όταν ο εργαζόμενος Γεράσιμος Σταμίρης άφησε την τελευταία του πνοή μετά από καρδιακή ανακοπή, εξαιτίας των ασφυκτικών πιέσεων που δέχτηκε από τη διοίκηση της εταιρείας SPEEDEX. Συγκεκριμένα, ο υπεύθυνος ασφάλειας της εταιρείας, Δημήτρης Τσώτας - απόστρατος της αστυνομίας με το βαθμό του υποστράτηγου! - έκανε κανονική ανάκριση στον εργαζόμενο επειδή έχασε τρεις φακέλους της ALPHA BANK κατά την ώρα εργασίας του, και τον εκβίασε ότι αν δεν παραιτηθεί θα βρεθεί αντιμέτωπος με τη δικαιοσύνη μέσω ποινικών διώξεων που θα του ασκήσει η εταιρεία. Κάτω από αυτές τις συνθήκες, ο εργαζόμενος, που αντιμετώπιζε γνωστό πρόβλημα υγείας εξαιτίας του οποίου είχε πάρει ένα μήνα αναρρωτική άδεια και του χορηγούνταν φαρμακευτική αγωγή, δεν άντεξε την πίεση και κατέληξε.

Την Τρίτη 29 Μαΐου, ημέρα ταφής του συναδέλφου, πραγματοποιήθηκε 4ωρη στάση εργασίας, που κήρυξαν από κοι-

νού το επιχειρησιακό σωματείο της SPEEDEX και το κλαδικό ΣΕΤΤΕΑ, με αιτήματα την άμεση απομάκρυνση του υπεύθυνου ασφαλείας Δ. Τσώτα, τον καταλογισμό ευθυνών σε όλους τους υπεύθυνους για το θάνατο και την καταβολή αποζημίωσης στους δικαιούχους κληρονόμους του. Στη Γενική Συνέλευση που ακολούθησε έξω από τα γραφεία της εταιρείας αποφασίστηκε νέα στάση εργασίας για την επόμενη μέρα, η οποία τελικά δεν έγινε, γιατί η εταιρεία «παραιτήθηκε» το Δημήτρη Τσώτα. Ακολούθησε η από κοινού προσφυγή στην εισαγγελία των δύο σωματείων για καταλογισμό ευθυνών τόσο στον Τσώτα όσο και στη SPEEDEX.

Ιδιαίτερη σημασία έχει η ενότητα και η αλληλεγγύη που εκφράζεται ανάμεσα στο κλαδικό σωματείο (ΣΕΤΤΕΑ) και τα επιχειρησιακά σωματεία (ACS, Speedex, Γενική Ταχυδρομική, DHL), που μπορεί να εγκαινιάσει μια νέα εποχή μαχητικότητας, κοινού αγώνα και συντονισμού ανάμεσα στους εργαζόμενους του κλάδου. Άλλωστε, η ενότητα στον αγώνα ενισχύεται από την όξυνση των προβλημάτων αλλά και της μαχητικότητας των εργαζομένων. Ένα ακόμη παράδειγμα: πρόσφατα οι εργαζόμενοι στη Γενική Ταχυδρομική έφτιαξαν επιχειρησιακό σωματείο, έπειτα και από τις σημαντικές καθυστερήσεις στην καταβολή της μισθοδοσίας. Αυτή η προσπάθεια έχει μεγάλη σημασία για έναν κλάδο σαν τις ταχυμεταφορές, όπου οι 3.500-4.000 εργαζόμενοι βρίσκονται διάσπαρτοι σε εκατοντάδες εταιρείες (σχεδόν 400 εταιρείες μόνο στην Αττική).

■ Σοφία Θεοδωροπούλου

Από την δράση μας

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΤΩΝ ΑΠΛΗΡΩΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΣΤΑ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΑ ΧΑΤΖΗ

Την Τετάρτη 28 Ιούνη πραγματοποιήθηκε 24ωρη Πανελλαδική απεργία στον κλάδο του Επισιτισμού - Τουρισμού που κήρυξε η Ομοσπονδία. Μέλη του Συνδικάτου Επισιτισμού - Τουρισμού Θεσσαλονίκης, με αιχμή την κατάργηση των Κλαδικών Συμβάσεων Εργασίας και την υπεράσπιση όλων των εργασιακών μας δικαιωμάτων, πραγματοποίησαν αποκλεισμό, στα ζαχαροπλαστεία «Χατζής», στο κατάστημα της Βενιζέλου.

Εμείς οι εργαζόμενοι στα ζαχαροπλαστεία «Χατζής» συνεχίζουμε τον αγώνα για να μας καταβληθούν τα δεδουλευμένα και να επανέλθουμε στη δουλειά μας. Είμαστε σε επίσχεση εργασίας από τον Δεκέμβρη, ουσιαστικά σε μια απεργία διαρκείας, ενώ πραγματοποιούμε δυναμικές παραστάσεις διαμαρτυρίας έξω από τα καταστήματα κάθε εβδομάδα.

Κατά την διάρκεια της κινητοποίησης/απεργίας, ο Χατζής μέσω του οικονομικού διευθυντή της νέας εταιρείας που έχει ιδρύσει, Γορδου Μενέλαου, κάλεσε την αστυνομία να σπάσει την απεργιακή φρουρά ώστε να ανοίξει το κατάστημα. Η εισαγγελέας Θεσ/νίκης κινητοποιήθηκε γρήγορα, για να υπερασπίσει το «δικαίωμα στην εργασία». Έτσι στις 11:30πμ κατέφθασαν δυνάμεις των ΜΑΤ και έσπασαν την απεργιακή φρουρά. Η κινητοποίηση συνεχίστηκε μέχρι αργά το μεσημέρι έξω από το κατάστημα.

ΟΥΤΕ ΒΗΜΑ ΠΙΣΩ ΑΓΩΝΑΣ ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΝΙΚΗ

Καταγγέλλουμε την εισαγγελία Θεσ/νίκης και την αστυνομία που με τόση ταχύτητα σπεύδουν να υπερασπίσουν την απλήρωτη εργασία, την ασυδοσία του εργοδότη Χατζή, που έχει κάνει το μαγαζί κανονικό κάτεργο, πληρώνοντας όποτε θέλει ό,τι θέλει, καταπατώντας κάθε είδους εργατικό δικαίωμα. Από την άλλη, η εισαγγελέας δεν δείχνει κανένα ζήλο για τα εικονικά τιμολόγια του Χατζή, για το ότι ιδρύει όποτε θέλει εταιρίες με την σέσουλα για να αποφυγεί την αποπληρωμή των χρεών του προς εμάς τους εργαζόμενους, προς το ΙΚΑ και το Δημόσιο.

Εμείς οι εργαζόμενοι δηλώνουμε ότι θα συνεχίσουμε τον δίκαιο αγώνα μας μέχρι να δικαιωθούμε.

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΓΩΝΑ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΣΤΟ ΧΑΤΖΗ

chatzisrevolt.blogspot.com

Ταξική αλληλεγγύη στους απεργούς Συνεχίζεται ο αγώνας στη Χαλυβουργία

Συμπληρώνονται 8 γεμάτοι μήνες, περίπου 250 ημέρες, που οι τετρακόσιοι εργαζόμενοι της Χαλυβουργίας βρίσκονται σε απεργία, αρνούμενοι τις προτάσεις της επιχείρησης για μείωση θέσεων εργασίας, περικοπές αμοιβών και μετατροπή συμβάσεων πλήρους απασχόλησης σε ελαστικές μορφές εργασίας. Η μαζική αυτή απεργία κρίθηκε παράνομη από το Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών στις 28 Μαΐου. Η απόφαση ήταν άμεσα εκτελεστική και οι εργαζόμενοι θα έπρεπε να επιστρέψουν στις δουλειές τους. Μια μερίδα ατόμων, που σύμφωνα με όλες τις ενδείξεις τα έχουν συμφωνήσει με την εργοδοσία, έχουν προκαλέσει πρόβλημα στους απεργούς, με απεργοσπαστικές συμπεριφορές. Παρόλα αυτά, στην τελευταία γενική συνέλευση των εργαζομένων στις 6 Ιουνίου, αυτοί επέλεξαν να συνεχίσουν τον αγώνα. Από την πλευρά της η εργοδοσία, με επιστολή της στις 14 Ιουνίου προς το σωματείο των εργαζομένων, αρνήθηκε να προσέλθει στο κάλεσμα τους για διαπραγματεύσεις, με πρόσχημα την περιφρούρηση της πύλης του εργοστασίου. Σε σύντομο διάστημα, η διοίκηση της Χαλυβουργίας όξυνε την στάση της και με με-

θοδεύσεις της δημιουργήθηκαν συμπλοκές με απεργοσπαστές μπροστά από την πύλη του εργοστασίου, οι οποίες κατέληξαν στην απόλυση του προέδρου της επιτροπής υγιεινής και ασφάλειας Χάρη Μανώλη.

Οι εργαζόμενοι-απεργιοί δίνουν μια από τις σημαντικότερες και πιο δύσκολες μάχες, δεδομένων των οικονομικών και πολιτικών συνθηκών που επικρατούν σήμερα στην Ελλάδα και σ' όλη την Ευρώπη, έχοντας διασφαλίσει διάρκεια στον αγώνα τους χάρη κυρίως την αλληλεγγύη του κόσμου της δουλειάς. Αρνούνται να επιστρέψουν στις άθλιες συνθήκες που τους «εγγυήθηκαν» τα αφεντικά, καθώς και την «πρόταση» για μερική άρση των απολύσεων.

Οι χαλυβουργοί έχουν ήδη δώσει ένα μεγάλο μάθημα υπεράσπισης των εργατικών συμφερόντων σε όλη την κοινωνία. Δηλ. τι πάει να πει «εμείς» πάνω από το «εγώ», ρίχνοντας έτσι στο κενό τις προσπάθειες της διοίκησης να καλλιεργήσει κλίμα ατομικοποίησης των εργατών. Δείχνουν πόσο απαραίτητη είναι η συστράτευση όλης της εργατικής τάξης γύρω από τον αγώνα τους, που αποτελεί αυτή την περίοδο την αιχμή του δόρατος της ταξικής πάλης σ' ολόκληρη την χώρα. Συστράτευση που έχουν ήδη

να επιδείξουν οι βιομήχανοι και οι άλλες δυνάμεις της αστικής τάξης, που συσπειρωμένες γύρω από τον ΣΕΒ αποδεικνύουν έμπρακτα την αλληλεγγύη του δικού τους ταξικού στρατοπέδου προς τον ιδιοκτήτη της Χαλυβουργίας Γιάννη Μάνεση, πληρώνοντας του τα πρόστιμα από τις καθυστερημένες παραγγελίες. Έτσι του προσφέρουν τις ανάσες και τον πολύτιμο χρόνο προ του απόλυτου αδιεξόδου όπου τείνει να περιέλθει εξαιτίας της μαχητικής στάσης των εργαζομένων.

Η έκβαση αυτής της μάχης είναι πολύ σημαντική για την συνέχεια των αγώνων της εργατικής τάξης, καθώς και για την ανύψωση του ηθικού της. Αποτελεί ήδη ένα ανάχωμα στα σχέδια των αστών και στις πιο βάρβαρες πολιτικές που έχουν έτοιμες να μας σερβίρουν. Το ενδεχόμενο μιας νίκης είναι ανοιχτό (αν και έχει σε κάποιο βαθμό υπονομευτεί από την πολιτική περιχαρακωμένη που έχουν ακολουθήσει για ακόμα μια φορά οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ) και μια τέτοια νίκη θα ανοίξει τον δρόμο για ακόμη μεγαλύτερους αγώνες και θα αποτελέσει ένα ακόμη βήμα προς την διαμόρφωση της ταξικής συνείδησης.

Ισπανία

Απεργία διαρκείας και δυναμικές κινητοποιήσεις των ανθρακωρύχων

Την ίδια στιγμή που η ισπανική κυβέρνηση του πρωθυπουργού Ραχόι αποφάσισε την προσφυγή της χώρας στο Μηχανισμό Στήριξης της Ευρωπαϊκής Ένωσης για να πάρει δάνειο ύψους 100 δις ευρώ (την αποπληρωμή του οποίου θα φορτώσει στις πλάτες των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων), οι ανθρακωρύχοι στις αυτόνομες περιφέρειες Αστούριας και Λεόν, στη βορειοδυτική Ισπανία, αποφάσισαν να προχωρήσουν σε απεργία διαρκείας με δυναμικές κινητοποιήσεις ενάντια στην περικοπή των κρατικών επιδοτήσεων στην εξορυκτική βιομηχανία, ξεσηκώνοντας ένα τεράστιο κύμα αλληλεγγύης, όχι μόνο στις τοπικές κοινωνίες αλλά και σε όλη την Ισπανία.

Ανάμεσα στην ΕΕ και το Ισπανικό Κράτος έχει υπογραφεί δεσμευτική συμφωνία, όπου ορίζεται η σταδιακή μείωση των κρατικών επιδοτήσεων στα ισπανικά ανθρακωρυχεία, έως την πλήρη κατάργησή τους το 2018. Πρόκειται για απόφαση που βάζει ταφόπλακα στην εξορυκτική βιομηχανία της Ισπανίας και οδηγεί στην πλήρη εξαφάνισή της. Με τα νέα δεδομένα της προσφυγής της χώρας στο Μηχανισμό Στήριξης, η ισπανική κυβέρνηση αποφάσισε την επίσπευση των γενικότερων περικοπών και έτσι τη μείωση αυτών των επιδοτήσεων κατά 64%, δηλαδή από 300 εκ. ευρώ σε 100 εκ., μέσα στο 2012. Αυτό σημαίνει μείωση των θέσεων εργασίας στα ορυχεία κατά 4.000 και τη συνεπακόλουθη απώλεια άλλων 30.000 θέσεων στις τοπικές κοινωνίες. Ουσιαστικά πρόκειται για τον οικονομικό μαρασμό των δύο περιφερειών και τη φτωχοποίηση και εξαθλίωση των πληθυσμών τους, καθώς τα ορυχεία αποτελούν το κέντρο της οικονομίας τους.

Εδώ και πάρα πολλά χρόνια οι συνεχείς απολύσεις και συνταξιοδοτήσεις οδήγησαν στη μείωση των εργαζομένων στα ορυχεία από 45.000 σε μόλις 7.900. Οι εναπομείναντες ανθρακωρύχοι, μπροστά σε αυτό το σχέδιο πλήρους καταστροφής τους, αποφάσισαν απεργία στις 23 Μάη, που γρήγορα πήρε πολύ δυναμικά χαρακτηριστικά. Την απεργία κήρυξαν, μετά από πιέσεις από τα κάτω, η συνδικαλιστική συνομοσπονδία «Εργατικές Επιτροπές» (Comisiones Obreras — CCOO), που πρόκειται στο ΚΚ Ισπανίας, και η «Γενική Ένωση Εργατών» (UGT) που πρόκειται στο Σοσιαλιστικό Κόμμα. Μετά από μια πορεία 10.000 ανθρακωρύχων και αλληλέγγυων την 1η Ιούνη στη Μαδρίτη, η απεργία μετατράπηκε σε διαρκείας.

Κάποιοι ανθρακωρύχοι αποφάσισαν την παραμονή τους μέσα στα ορυχεία και την πραγματοποίηση απεργίας πείνας. Οι περισσότεροι όμως αποφάσισαν να προχωρήσουν σε άλλες μορφές πάλης, με πορείες και αποκλεισμούς δρόμων και σιδηροδρομικών γραμμών, έχοντας στο πλάι τους την έμπρακτη συμπαράσταση των κατοίκων των τοπικών κοινωνιών. Η απάντηση της κυβέρνησης ήταν να στείλει ισχυρές δυνάμεις καταστολής, όχι μόνο της αστυνομίας αλλά και της αντιτρομοκρατικής υπηρεσίας. Οι συγκρούσεις μετατράπηκαν σε πραγματικές μάχες. Οι δυνάμεις καταστολής επιδόθηκαν σε ένα όργιο βίας, με ξυλοδαρμούς, ρίψη δακρυγόνων ακόμα και πλαστικών σφαιρών. Οι απεργιοί και οι αλληλέγγυοι αντιμετώπισαν τη βία στήνοντας φλεγόμενα οδοφράγματα και με τη χρήση ασπίδων, φωτοβολιδών ακόμα και αυτοσχέδιων μηχανισμών ρίψης ρουκετών.

Μετά τις πρώτες συγκρούσεις, αντιλαμβανόμενοι το δυναμισμό των κινητοποιήσεων, οι δυνάμεις καταστολής άφησαν τα σημεία σύγκρουσης με τους ανθρακωρύχους και κατευθύνθηκαν στις κατοικημένες περιοχές, όπου επιτέθηκαν σε γυναίκες, παιδιά και ηλικιωμένους. Να σημειωθεί επίσης ότι τα αστικά ισπανι-

κά ΜΜΕ τήρησαν εκκωφαντική σιγή γύρω από τα γεγονότα.

Απάντηση στην καταστολή δόθηκε με την κήρυξη γενικής απεργίας στις 18 Ιούνη στις περιφέρειες Αστούριας και Λεόν καθώς και σε όλες τις γύρω περιοχές. Καταστήματα, γραφεία, εργασιακοί χώροι έμειναν κλειστά, βάζοντας ως ανακοίνωση «Απεργία για την αλληλεγγύη, για την επιβίωση». Παράλληλα, κηρύχθηκε απεργία στα ορυχεία όλης της χώρας και καλέστηκαν πορείες για το μπλοκάρισμα των δρόμων, ώστε να μην μπορούν να προσεγγίσουν οι δυνάμεις καταστολής.

Σημαντικός παράγοντας για τη διεξαγωγή του αγώνα των ανθρακωρύχων και την τελική τους νίκη είναι το μεγαλειώδες κίνημα αλληλεγγύης που αναπτύσσεται, τόσο σε τοπικό όσο και σε εθνικό επίπεδο, με τη δημιουργία επιτροπών συμπαράστασης και έμπρακτης βοήθειας προς τους απεργούς. Σε αυτό συνετέλεσαν δύο παράγοντες:

α) Οι μνήμες που ξύπνησαν από τους παλιότερους ηρωικούς αγώνες των ανθρακωρύχων: τις μεγάλες απεργιακές κινητοποιήσεις του 1990-91, του 1962, ακόμη και την εξέγερση του 1934, που αν και ηττήθηκε αρχικά, γρήγορα μετατράπηκε στη σπίθα που πυροδότησε την Ισπανική Επανάσταση. Επιτροπή αλληλεγγύης συγκρότησαν επίσης βρετανοί ανθρακωρύχοι, που συμμετείχαν στις απεργιακές κινητοποιήσεις του 1984-85 ενάντια στη συντηρητική κυβέρνηση της Θάτσερ.

β) Το γεγονός ότι το ισπανικό εργατικό κίνημα βρίσκεται σε κομβικό σημείο. Εδώ και ένα χρόνο, από το ξέσπασμα του κινήματος των πλατειών, οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα βρίσκονται σε αναβρασμό και συνεχείς κινητοποιήσεις. Κορυφαία στιγμή η γενική απεργία στις 29 Μάρτη ενάντια στη λιτότητα, τις περικοπές και το νέο εργασιακό νόμο της κυβέρνησης, όπου κυριολεκτικά παρέλυσε όλη η χώρα. Παράλληλα, στις γειτονιές δημιουργούνται επιτροπές αυτοοργάνωσης για την αντιμετώπιση ζητημάτων όπως η σίτιση, η στέγαση, οι εξώσεις, το ρεύμα, το νερό κ.α.

Ο αγώνας των ανθρακωρύχων, με τις μορφές πάλης που έχει υιοθετήσει αλλά και με μια νίκη του, θα αποτελέσει παράδειγμα για όλους τους εργαζόμενους στην Ισπανία για το πώς το κίνημα θα πρέπει να κινηθεί ώστε να μπορέσει να αντιμετωπίσει τη σαρωτική πολιτική των μνημονίων. Αλλά επίσης θα αποτελέσει και ένα ισχυρό χτύπημα ενάντια στην αστική κυβέρνηση της Ισπανίας, την αστική της τάξη αλλά και την ίδια την ΕΕ, τους κατασταλτικούς μηχανισμούς της και την ευρωπαϊκή αστική τάξη.

Αυτή τη στιγμή οι ανθρακωρύχοι πραγματοποιούν μια πορεία, τη «μαύρη πορεία» όπως την ονόμασαν, διασχίζοντας με τα πόδια τη χώρα κατευθυνόμενοι στην πρωτεύουσα Μαδρίτη, όπου στις 11 Ιούλη πρόκειται να παρουσιαστεί το σχέδιο στήριξης των ισπανικών τραπεζών και της καταβαράθρωσης της ζωής εκατομμυρίων εργαζομένων.

στον κόσμο...

ΙΣΡΑΗΛ

Το λαϊκό κίνημα του προηγούμενου καλοκαιριού φαίνεται πως ξαναζωντανεύει: μια μικρή ομάδα «αγανακτισμένων» του Τελ Αβίβ επιχείρησε την Παρασκευή 22 Ιουνίου να κατασκηνώσει στην κεντρική λεωφόρο Ρόθσιλντ. Απομακρύνθηκαν βίαια από την αστυνομία και το γεγονός αυτό προκάλεσε μια επανασυσπείρωση των αγωνιστών των πλατειών και κάλεσμα σε διαδήλωση το επόμενο βράδυ. Πάνω από 2.000 εργαζόμενοι και νέοι διαδήλωσαν από την πλατεία Χαμπίμα προς τη Νομαρχία, κάνοντας μπλόκα σε κεντρικούς δρόμους, με συνθήματα για κοινωνική δικαιοσύνη και δημοκρατία, και αλληλεγγύη στις αραβικές εξεγέρσεις. Σε αντίθεση με τις διαδηλώσεις του 2011, που ήταν κυρίως ειρηνικές, στις 23 Ιουνίου οι συγκρούσεις με την αστυνομία και τα σπασίματα τραπεζών στις πλατείες ήταν διαρκείς. Φτάνοντας στη Νομαρχία οι διαδηλωτές επιχείρησαν να απελευθερώσουν τους συναγωνιστές τους που συνελήφθησαν στις συγκρούσεις και κρατούνταν προσωρινά εκεί, αλλά απωθήθηκαν από την αστυνομία. Τα επεισόδια συνεχίστηκαν μέχρι το πρωί. Η αστυνομία έδειξε πρωτοφανή ζήλο στην καταστολή και συνέλαβε συνολικά 85 διαδηλωτές, που αντιμετωπίζουν ποινικές δίωξεις.

ΝΟΡΒΗΓΙΑ

700 εργαζόμενοι σε 3 πετρελαϊκές εταιρίες της Νορβηγίας ξεκίνησαν κλαδική απεργία από τις 24 Ιουνίου, διεκδικώντας αύξηση μισθών και επιδομάτων και μείωση της ηλικίας συνταξιοδότησης στα 62 από τα 67 χρόνια. Ο Σύνδεσμος Πετρελαιοβιομηχανών (OLF) αρνείται κάθε διαπραγμάτευση με τα 3 σωματεία του κλάδου, κάνοντας μόνο μια υποχώρηση για τους εργαζόμενους offshore, για τους οποίους υπόσχεται συνταξιοδότηση στα 62 χρόνια. Σύμφωνα με δήλωση του OLF, οι βιομήχανοι χάνουν εξαιτίας της απεργίας 150 εκατομμύρια κρόνερ (20 εκ. ευρώ) την ημέρα, όσα δηλαδή θα ήταν τα κέρδη τους. Η Νορβηγία είναι ο όγδοος μεγαλύτερος προμηθευτής πετρελαίου στον κόσμο, ενώ τα έσοδα της πετρελαιοβιομηχανίας αποτελούν το 20% του ΑΕΠ της χώρας. Επίσης στη Νορβηγία, που έχει μια «κυβέρνηση της αριστεράς», οι απεργίες απαγορεύονται με νόμο και γενική ή κλαδική απεργία έχει να γίνει από το 1984.

ΡΩΣΙΑ

Νέες αντικυβερνητικές κινητοποιήσεις πραγματοποιήθηκαν το Μάιο και τον Ιούνιο στη Ρωσία. Μετά τη μεγάλη συγκέντρωση στην πλατεία Μπολότναγια της Μόσχας, στις 12 Δεκέμβρη, ομάδες αγωνιστών επιχείρησαν να ξαναδημοσιεύσουν το κίνημα και γι' αυτό κατασκηνώσαν στη λεωφόρο Καθαρών Λιμνών στη Μόσχα τις πρώτες δύο εβδομάδες του Μαΐου. Η κατασκηνωση όμως διαλύθηκε βίαια από την αστυνομία. Η διαδήλωση που έγινε ως έκφραση αλληλεγγύης στους συλληφθέντες αγωνιστές συγκέντρωσε 15.000 εργαζόμενους, νέους και συνδικαλιστές και αντιμετώπισε κι αυτή την καταστολή με αποτέλεσμα να συλληφθούν εκατοντάδες. Όμως είχε μπει ένα καινούργιο ραντεβού στην πλατεία, για τις 14 Ιουνίου. Στις 14 Ιούνη η συμμετοχή ήταν ακόμα μεγαλύτερη από αυτή στις 12 Δεκέμβρη (που υπολογίζεται μεταξύ 50.000 και 100.000 διαδηλωτών). Ακόμη πιο σημαντικό: η συμμετοχή της νεολαίας (μέχρι 34 χρονών) αυξάνεται φθάνοντας το 65% (από 55% στις 12 Δεκέμβρη). Εξακολουθεί όμως να υπάρχει η πιεστική ανάγκη να εξαπλωθεί και να βαθύνει η αυτοοργάνωση και να βελτιωθεί η ριζοσπαστικοποίηση του κινήματος.

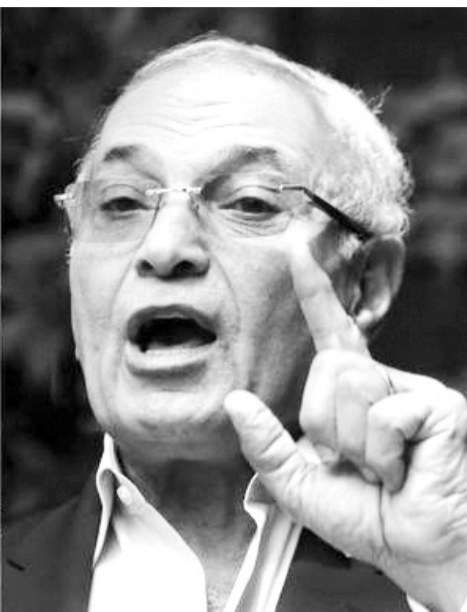
Εκλογές στην Αίγυπτο

Νίκη των Ισλαμιστών στη σκιά της Επανάστασης

«Πρόκειται περισσότερο για ένα επεισόδιο σε μια συνεχιζόμενη διαπάλη εξουσίας παρά για πραγματικές εκλογές». Αυτά είναι τα λόγια ενός βετεράνου των αμερικάνικων μυστικών υπηρεσιών, που εργάζεται στο Κέντρο Στρατηγικών και Διεθνών Μελετών στην Ουάσιγκτον, και περιγράφουν γλαφυρά την κατάσταση στην Αίγυπτο μετά τον δεύτερο γύρο των προεδρικών εκλογών της 17^{ης} Ιουνίου, όπου εξελέγη ο υποψήφιος των Αδελφών Μουσουλμάνων Μοχάμεντ Μόρσι, νικώντας τον υποψήφιο του στρατού και του κατεστημένου της άρχουσας τάξης και των παλαιών πολιτικών ελίτ στην χώρα.

Η αναμέτρηση ήταν ιστορική: για πρώτη φορά, στην πολυπληθέστερη χώρα του αραβικού κόσμου, εξελέγη πρόεδρος που δεν προέρχεται από τον στρατό αλλά αντίθετα από τον χώρο των ισλαμιστών, που επί δεκαετίες βρίσκονται σε διαμάχη με το στρατιωτικοβιομηχανικό σύμπλεγμα της χώρας, το οποίο είναι ο «πατέρας» του σύγχρονου κοσμικού αιγυπτιακού κράτους. Παρά την οξυτάτη πόλωση, μόλις ένας στους τρεις ψηφοφόρους πήρε μέρος στον δεύτερο γύρο, πράγμα που σημαίνει ότι μεγάλο ποσοστό δεν ήθελε ούτε τον υποψήφιο των Αδελφών Μουσουλμάνων ούτε τον εκπρόσωπο του παλιού καθεστώτος (και οι δύο μαζί συγκέντρωσαν λιγότερο από το 45% των ψήφων στον πρώτο γύρο της 23^{ης} Μάη). Μετά την νίκη των Αδελφών Μουσουλμάνων στις βουλευτικές εκλογές του Ιανουαρίου άρχισε η κάμψη της επιρροής τους, αφού σύντομα έγινε αντιληπτό ότι επιχειρούν να έρθουν σ' έναν συμβιβασμό με τον στρατό και την παλιά πολιτική ελίτ, ώστε να εφαρμόσουν ένα συντηρητικό πρόγραμμα οικονομικής και πολιτικής διακυβέρνησης, που δεν αντιστοιχεί στα αιτήματα της επανάστασης για πλήρη εκδημοκρατισμό, οικονομικές και κοινωνικές μεταρρυθμίσεις που να ικανοποιούν τα άμεσα προβλήματα των εργαζομένων και της νεολαίας. Η οργάνωση των Αδελφών Μουσουλμάνων ήταν μακράν η μεγαλύτερη οργανωμένη πολιτική δύναμη στη διάρκεια της δικτατορίας του Μουμπάρακ και αυτό της έδωσε αρχικά το προβάδισμα. Όσο όμως περνάει ο καιρός, οι διεργασίες στις εξεγερμένες μάζες διαμορφώνουν νέες πολιτικές δυνάμεις και επομένως το αιγυπτιακό πολιτικό σκηνικό αποκτά μεγαλύτερη ποικιλομορφία.

Έτσι εξηγείται το γεγονός ότι στον πρώτο γύρο ο αριστερός νασερικός Χαμντίν Σαμπάχι και ο φιλελεύθερος ισλαμιστής Αμπντούλ Φοτούχ –ο οποίος συμμετείχε εξ αρχής και διαρκώς στην εξέγερση της πλατείας Ταχρίρ, σε αντίθεση με τους Αδελφούς Μουσουλμάνους– συγκέντρωσαν αθροιστικά ποσοστό γύρω στο 40%, εκφράζοντας «το πνεύμα της πλατείας Ταχρίρ!» Αν είχαν συμμαχήσει, όπως ζητούσε η «Συμμαχία Επαναστατικής Νεολαίας», ίσως επικρατούσαν στον πρώτο ή στο δεύτερο γύρο. Ωστόσο, οι διεργασίες στο εσωτερικό του κινήματος δεν είναι εύκολες για τους νεαρούς επαναστάτες, που είχαν τον πρωταγωνιστικό ρόλο στην περσινή εξέγερση. Το «Κίνημα της 6^{ης} Απριλίου» διασπάστηκε λόγω αντιθέσεων μεταξύ εκείνων που ήθελαν την μετεξέλιξή του σε σοβαρό, πειθαρχημένο πολιτικό κόμμα και εκείνους που καθιλώνοντας σ' έναν «κινήματισμό» χωρίς ηγεσία, πολιτικό σχέδιο και προοπτική. Οι ασυγχώρητες αυταπάτες πολλών νέων ακτιβιστών για το ρόλο του στρατού πληρώθηκαν με βαρύ τίμημα, καθώς τα στρατοδικεία συνέχισαν να λειτουργούν με θύματα κυρίως τους νέους και τις δημοκρατικές οργανώσεις τους.

Παρόλα αυτά η δύναμη του κινήματος είναι τόσο μεγάλη που είναι βέβαιο ότι χρειάστηκε να επέμβουν οι μηχανισμοί του κράτους –συνηθισμένοι σε κάθε είδους εκλογική νοθεία– ώστε να αποκλειστεί με οριακή διαφορά ψήφων ο Σαμπάχι και να πλασαριστεί στη δεύτερη θέση ο ανώτατος στρατιωτικός και τελευταίος πρωθυπουργός του Μουμπάρακ, Αχμέντ Σαφίκ, εκλεκτός του Ανώτατου Συμβουλίου των Ενόπλων Δυνάμεων (SCAF), που έχει την εξουσία από την πτώση του καθεστώτος τον Φεβρουάριο του 2011, και έπρεπε να την παραδώσει στον εκλεγμένο πρόεδρο την 1^η Ιουλίου! Μάλιστα, για να μπορέσει να πάρει μέρος στις εκλογές ο Σαφίκ, η Δικαιοσύνη, πλαισιωμένη από δικαστές του παλιού καθεστώτος και ελεγχόμενη άμεσα από τον Στρατό, χαρακτήρισε αντισυνταγματικό το νόμο της «πολιτικής απομόνωσης» (αποχοντοποίηση) με βάση τον οποίο στελέχη του παλιού καθεστώτος απαγορεύεται να ασκήσουν δημόσιο αξίωμα για μια δεκαετία!

Έτσι, ο δεύτερος γύρος ουσιαστικά προσέφερε «μια επιλογή ανάμεσα σ' έναν στρατιωτικό, ο οποίος κατήγγιλε την επανάσταση και έναν Αδελφό Μουσουλμάνο, ο οποίος την σπατάλησε...», όπως έγραφε μια ανεξάρτητη εφημερίδα. Ωστόσο, πολλοί επέλεξαν έστω και απρόθυμα τον Μόρσι «για να σπάσει ο φαύλος κύκλος του αστυνομικού κράτους του Μουμπάρακ», όπως δηλώνουν πολλοί ακτιβιστές της νεανικής επανάστασης. Πολλοί έβαλαν στην άκρη τις αναστολές τους για το ενδεχόμενο μιας ισλαμικής διακυβέρνησης, προκειμένου να εμποδίσουν μια επιστροφή του παλιού καθεστώτος. Από την άλλη μεριά, η κινητοποίηση όλου του «βαθιού κράτους» υπέρ του Σαφίκ έδειξε ότι το στρατιωτικό διευθυντήριο ήταν αποφασισμένο να ανακόψει με κάθε τρόπο την πολιτική κυριαρχία των Αδελφών Μουσουλμάνων. Στο πλευρό του Σαφίκ επιστρατεύτηκαν ο υποτιθέμενος φιλελεύθερος Μοχάμεντ ελ Μπαραντέι, εκλεκτός των δυτικών ιμπεριαλιστών στον ΟΗΕ, αλλά και το αριστερό «Ταγκαμού», που προέρχεται από το ΚΚ Αιγύπτου, που υποστήριξαν τον Σαφίκ ως «μικρότερο κακό» έναντι των ισλαμιστών! Αλλά τα πολιτικά μέσα δεν ήταν αρκετά για να διασφαλίσουν την κυριαρχία του στρατού και μετά τις εκλογές. Έτσι, τρεις μέρες προτού ανοίξουν οι κάλπες η SCAF επανέφερε το στρατιωτικό νόμο που είχε εκπνεύσει μόλις τον περασμένο μήνα ύστερα από χρήση του επί τρεις δεκαετίες! Αυτό επιτρέπει στην στρατιωτική αστυνομία να συλλαμβάνει πολίτες και να τους οδηγεί στα στρατοδικεία.

Αμέσως μετά οι ανώτατοι δικαστές αποφάσισαν πραξικοπηματικά την διάλυση του Κοινοβουλίου, μόλις πέντε μήνες μετά την εκλογή του και όλη η νομοθετική και εκτελεστική εξουσία πέρασε στα χέρια της

στρατιωτικής χούντας. Τέλος, ενώ δεν είχαν κλείσει ακόμα οι κάλπες, οι στρατηγοί εξέδωσαν «προσωρινή συνταγματική διακήρυξη», που είχε σαν στόχο να απογυμνώσει προληπτικά τον όποιο μελλοντικό πρόεδρο από ουσιώδεις εξουσίες. Με το διάταγμα αυτό όλα τα ζητήματα που αφορούν τις ένοπλες δυνάμεις θα αποφασίζονται από το ίδιο το SCAF και όχι από τον πρόεδρο: οικονομικά προνόμια, δικαστική ασυλία, επικυριαρχία στην πολιτική ζωή της χώρας. Επίσης, δίνεται η δυνατότητα στο SCAF να διαλύσει την εκλεγμένη από την Βουλή συντακτική επιτροπή του Νέου Συντάγματος και να διορίσει άλλη δικής του επιλογής! Αυτή ήταν η ασφαλιστική δικλείδα απέναντι στην διαφαινόμενη νίκη των Ισλαμιστών.

Και είναι προφανές ότι το στρατιωτικοβιομηχανικό σύμπλεγμα, που ελέγχει το 40% της εθνικής οικονομίας της Αιγύπτου, απασχολεί στην στρατιωτική βιομηχανία (συμπεριλαμβανομένης και της κατασκευής των τελευταίας γενιάς αμερικάνικων τεθωρακισμένων ΜΙΑΙ) 20.000 βιομηχανικούς εργατές. Που επεκτείνεται στην παραγωγή καταναλωτικών και βιομηχανικών προϊόντων κάθε είδους: τρόφιμα (γάλα, ελαιόλαδο, νερό), ρούχα, τσιμέντα, χάλυβας, βενζίνη, ηλεκτρικά ψυγεία, θερμάστρες, αυτοκίνητα. Που έχει σημαντικό ρόλο και στην κατασκευαστική βιομηχανία φτιάχνοντας αυτοκινητόδρομους, ξενοδοχεία, λέσχες, κέντρα αναψυχής, τουριστικά θέρετρα –μεταξύ των οποίων και εκείνο του Σαρμ ελ Σείχ, όπου κατέλυε η οικογένεια Μουμπάρακ– και περιφραγμένες κοινότητες πλούσιων οικογενειών, που επιζητούν την ασφάλεια και απομόνωση από τις «επικίνδυνες» λαϊκές τάξεις! Που ελέγχει το δέκατο μεγαλύτερο στρατό στον κόσμο και λαμβάνει από τις ΗΠΑ 1,5 δις δολάρια ετησίως – το μεγαλύτερο ποσό στον κόσμο μετά το Ισραήλ. Αυτό το σύμπλεγμα δεν θα άφηνε να καθοριστεί η τύχη του σε μια εκλογική διαδικασία.

Οι Αδελφοί Μουσουλμάνοι δεν κρύβουν την πρόθεσή τους να αποκρατικοποιήσουν μεγάλο μέρος της οικονομικής αυτοκρατορίας του στρατού, θεωρώντας ότι λειτουργεί σαν βραχνάς πάνω στον ιδιωτικό επιχειρηματικό τομέα. Το γεγονός αυτό εξηγεί εν μέρει γιατί κατεξοχήν θιασώτες του νεοφιλελευθερισμού στις ΗΠΑ και την Ευρώπη δεν βλέπουν με τόσο κακό μάτι τους ισλαμιστές, αφού πιθανά από μια αποδυνάμωση του ελέγχου του στρατού πάνω στην οικονομία να υπάρξουν ευκαιρίες για διείσδυση των δικών τους συμφερόντων. Ο βρετανικός Economist καλούσε τους Αιγύπτιους να υπερψηφίσουν τον Μορσί στις εκλογές! Ενώ το «βελούδινο πραξικόπημα» προκάλεσε και την αντίδραση των ΗΠΑ, που έσπευσαν να διαμηνύσουν στους στρατιωτικούς ότι πρέπει να αφήσουν τις δια-

δικασίες του εκδημοκρατισμού να εξελιχθούν ομαλά, απειλώντας ότι θα διακόψουν και την ετήσια βοήθεια προς τον αιγυπτιακό στρατό!

Ωστόσο, ο πραγματικός λόγος ανησυχίας όλων αυτών οφείλεται στο ότι το πραξικόπημα ξαναγέμισε την πλατεία Ταχρίρ και απείλησε να υπάρξει διαδικασία εμφύλιου πολέμου παρόμοια μ' αυτή που έζησε η Αλγερία την δεκαετία του '90, όταν το Δεκέμβριο του 1991 ο στρατός ακύρωσε τις εκλογές που είχαν κερδίσει οι ισλαμιστές και έβγαλε εκτός νόμου το μετριοπαθές ισλαμικό μέτωπο, με αποτέλεσμα να ριζοσπαστικοποιηθούν οι εκτός νόμου ισλαμιστές και να φτιάξουν ένοπλο κίνημα, το οποίο οδήγησε την Αλγερία σε δεκαετή εμφύλιο πόλεμο με 200.000 νεκρούς.

Κάτι τέτοιο θα ήταν καταστροφικό για την Αίγυπτο, αλλά και για την ευρύτερη περιοχή της Μ. Ανατολής. Ο στρατός λοιπόν αναγκάστηκε να αναγνωρίσει τη νίκη του Μόρσι, ο οποίος ορκίστηκε πρόεδρος στις 30 του Ιούνη. Όχι όμως ενώπιον της διαλυμένης Βουλής, όπως ζητούσε το κίνημα αλλά ενώπιον του Συνταγματικού δικαστηρίου. Παρά τις δηλώσεις των Αδελφών Μουσουλμάνων ότι δεν αναγνωρίζουν το πραξικόπημα, στην ουσία αποδέχτηκαν την επέμβαση του στρατού στις εξουσίες του προέδρου προκειμένου να πάρουν την θέση. Στις δηλώσεις μετά την ορκωμοσία του, ο Μόρσι διαμήνυσε ότι θα σεβαστεί όλες τις διεθνείς συμφωνίες της Αιγύπτου (καθησυχάζοντας Ισραήλ και ιμπεριαλιστές που ενδιαφέρονται ιδιαίτερα για τις συμφωνίες του 1979), δεν θα προχωρήσει σε ισλαμοποίηση της πολιτικής ζωής (καθησυχάζοντας τις άρχουσες τάξεις), πρότεινε για πρωθυπουργό ακόμα και αυτόν τον Μπαραντέι (για να δείξει ότι θα είναι «πρόεδρος όλων των Αιγυπτίων») και χαιρέτησε στρατό, δικαιοσύνη και αστυνομία γιατί διασφάλισαν την ομαλή διεξαγωγή των εκλογών! Ο συμβιβασμός σε όλο του το μεγαλείο.

Ωστόσο, με την εκλογή του Μόρσι αυξήθηκαν οι επιθέσεις από αντάρτες ενάντια σε Ισραηλινούς στην χερσόνησο του Σινά. Ιράν και Ρωσία μίλησαν για νέες σχέσεις με την Αίγυπτο (το Ιράν είχε διακόψει τις διπλωματικές του σχέσεις με την Αίγυπτο από το 1980, μετά την ισλαμική επανάσταση, σε ένδειξη διαμαρτυρίας για την σύναψη ειρηνευτικής συμφωνίας το 1979 μεταξύ Αιγύπτου και Ισραήλ), ώστε να διαμορφωθεί μια νέα «στρατηγική ισορροπία» στην περιοχή. Ξανάνοιξε η συζήτηση για την αναθεώρηση της σύμβασης με την οποία προμήθευε η Αίγυπτος το 40% της κατανάλωσης φυσικού αερίου στο Ισραήλ. Παραμένει ανοιχτή η τοποθέτηση των Αδελφών Μουσουλμάνων να περιορίσουν την εξάρτησή από τις ΗΠΑ και να αυξήσουν την εισροή ευρωπαϊκών κεφαλαίων. Όλα αυτά δημιουργούν ένα εκρηκτικό μίγμα στις διεθνείς σχέσεις της χώρας, την ίδια στιγμή που το εσωτερικό μέτωπο βρίσκεται στην κόψη του ξυραφιού μεταξύ στρατού και εξουσίας των ισλαμιστών, που μπορεί να οδηγήσει ακόμα και σε εμφύλιο πόλεμο.

Ωστόσο το κομβικό σημείο είναι οι δυνάμεις του κινήματος που έχουν διαμορφωθεί μέσα από την διαδικασία της διαρκούς εξέγερσης που υπάρχει στην Αίγυπτο. Αν αυτές οι δυνάμεις οργανωθούν και μεγαλώσουν (συνδικάτα, επιτροπές, κινήματα κλπ.) και εκμεταλλευθούν την πολιτική και οικονομική αστάθεια που έτσι κι αλλιώς τροφοδοτεί η σύγκρουση στρατού-ισλαμιστών, τότε ίσως να μπορέσουν να πετάξουν στο καλάθι των αχρήστων τις άρχουσες τάξεις και τους εκφραστές της συμπεριλαμβανομένων και των ισλαμιστών.

Η συριακή επανάσταση στη δίνη των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών

Στα πρόθυρα εμφύλιας σύρραξης βρίσκεται η Συρία, καθώς από το Μάρτιο του 2011 που ξεκίνησε η ηρωική και ανυποχώρητη επανάσταση του συριακού λαού, η χώρα έχει μετατραπεί σε πεδίο ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, με τις διάφορες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις να στηρίζουν τη μία ή την άλλη πλευρά, στην προσπάθειά τους να εξασφαλίσουν τον έλεγχο της χώρας και έτσι τα συμφέροντά τους στην πολύτιμη γεωστρατηγικά και ενεργειακά αυτή περιοχή (δίπλα στο Ιράν). Καθώς το καθεστώς Άσαντ εμφανώς πια παραπαίει, έχουν επιδοθεί σε έναν αγώνα δρόμου, προκειμένου να εγκαθιδρύνουν ένα καθεστώς εξίσου βολικό και συνεργάσιμο με το απερχόμενο και να παγιώσουν, ο καθένας, ερείσματα που θα του δίνουν το πάνω χέρι στην περιοχή.

Η λαϊκή επανάσταση

Η επανάσταση στη Συρία ήρθε ως φυσικό αποτέλεσμα της ογκούμενης δυσανεξίας όλο και μεγαλύτερων κομματιών του συριακού λαού (εργαζομένων, αγροτών και μικρομεσαίων) στη νεοφιλελεύθερη πολιτική που άσκησε ο Μπασάρ αλ Άσαντ, από την άνοδο του στην εξουσία το 2000, μετά το θάνατο του πατέρα του, πολιτική που ήρθε να προστεθεί στην εκτεταμένη διαφθορά, την άγρια καταστολή και τις θρησκευτικές και εθνοτικές διακρίσεις που χαρακτηρίζουν το καθεστώς. Αυτή η πολιτική είχε ως αποτέλεσμα την κατακόρυφη πτώση του βιοτικού επιπέδου, την εξάπλωση της εργασιακής ανασφάλειας, το ποσοστό των ανθρώπων που βρέθηκαν να ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας να φτάνει το 33% λίγο πριν το ξέσπασμα της επανάστασης, το ποσοστό της ανεργίας να ανέρχεται στο 25% (55% για τους νέους, που αποτελούν το 65% του πληθυσμού) και την αγορά εργασίας ανίκανη να απορροφήσει τους 380.000 νέους εργαζόμενους, που βγαίνουν κάθε χρόνο αναζητώντας δουλειά. Ένα λοιπόν από τα βασικά αιτήματα της επανάστασης είναι η «αξιοπρέπεια» στη ζωή και την εργασία. Η ανάπτυξη του κινήματος υπήρξε ραγδαία. Από το Δεκέμβριο, μάλιστα, του 2011, πραγματοποιήθηκαν πολύ πετυχημένες γενικές απεργίες, που παρέλυσαν ολόκληρα τμήματα της χώρας. Η απάντηση του καθεστώτος, στην προσπάθειά του να ελέγξει την εξάπλωση του κινήματος, ήταν το κλείσιμο 187 εργοστασίων και η απόλυση 85.000 εργαζομένων, από τον Ιανουάριο του 2011 ως το Φεβρουάριο του 2012. Τα αίτια λοιπόν αυτής της επανάστασης δεν διέφεραν από αυτά των επαναστάσεων της Αιγύπτου ή της Τυνησίας: ήταν η αντίδραση στη βίαιη δικτατορία και τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές της. Γι' αυτό και η εξέγερση συσπείρωσε από την πρώτη στιγμή το σύνολο του συριακού λαού, ανεξάρτητα από θρησκευτική και εθνική προέλευση, εργαζόμενους, αγρότες, μικρομεσαίους και μεγάλα κομμάτια της νεολαίας, πράγμα άλλωστε που φάνηκε και από τον πολυσυλλεκτικό χαρακτήρα των ομαδοποιήσεων που βρέθηκαν να ηγούνται αυτού του αγώνα. Ένα δεύτερο ουσιαστικό χαρακτηριστικό αυτής της επανάστασης ήταν ο ειρηνικός της χαρακτήρας, η πίστη του λαού που συνέρρεε στις ογκώδεις διαδηλώσεις διαμαρτυρίας ότι μπορεί να ανατρέψει το καθεστώς με την επιμονή και την αποφασιστικότητά του, ότι η δύναμή του απέναντι στις άγριες επιθέσεις

στρατιωτικών και παραστρατιωτικών ήταν η μαζικότητα και η ενότητά του.

Διαιρέσεις και Στρατιωτικοποίηση

Αυτόν ακριβώς το συλλογικό, ειρηνικό χαρακτήρα προσπάθησαν να σπάσουν τόσο ο Άσαντ όσο και οι δυτικοί ιμπεριαλιστές «φίλοι», ο καθένας για τους δικούς του λόγους. Ο μεν Άσαντ φρόντισε να εξοντώσει τη φυσική πρωτοπορία που ηγήθηκε αρχικά της επανάστασης, δολοφονώντας, φυλακίζοντας και εξαφανίζοντας την, για να υποδαυλίσει στη συνέχεια κάθε λογής διαιρέσεις και να διευκολύνει τον εξοπλισμό συγκεκριμένων ομάδων, ώστε να μπορέσει να παρουσιάσει την εξέγερση ως δράση ένοπλων τρομοκρατικών ομάδων και να δικαιολογήσει τα άγρια κατασταλτικά μέτρα που χρησιμοποίησε για την καταπνίξει. Οι δε δυτικοί ιμπεριαλιστές, όψιμοι υποστηρικτές της απελευθέρωσης του συριακού λαού, φρόντισαν να ενισχύσουν -μέσω των περιφερειακών συμμάχων τους στην περιοχή (Σ. Αραβία, Κατάρ, Τουρκία, Ισραήλ κλπ.) - οικονομικά, αλλά και με όπλισμό, στρατιωτική εκπαίδευση, μισθοφορικές ομάδες κλπ., εκείνες τις ομάδες που θεωρούν ότι μπορούν να ελέγξουν (κυρίως σουνίτες μουσουλμάνους) και να χρησιμοποιήσουν προς όφελός τους στη μετά Άσαντ εποχή. Το αποτέλεσμα είναι όχι μόνο να έχει διαρραγεί η ενότητα του επαναστατημένου λαού και διάφορες ένοπλες ομάδες (συμπολιτευόμενες και αντιπολιτευόμενες) να δρουν στη χώρα, αλλά και να εμφανίζεται η απειλή μιας γενικευμένης σύρραξης, με απρόβλεπτες διαστάσεις τόσο για την ίδια τη Συρία, όσο και για τις γειτονικές της χώρες.

Τα τελευταία στηρίγματα του Άσαντ

Η λυσασμένη επιμονή του Άσαντ να κρατηθεί στην εξουσία είχε - και εν μέρει εξακολουθεί να έχει - σημαντικά ερείσματα, τόσο στο εσωτερικό της χώρας, όσο και στις διεθνείς συμμαχίες που έχει συνάψει. Στα 40 χρόνια που βρίσκεται στην εξουσία, το καθεστώς έχει καταφέρει να δημιουργήσει ισχυρούς δεσμούς και αλληλεξαρτήσεις τόσο με το στρατιωτικό και θρησκευτικό κατεστημένο (όλων των θρησκευτικών ομάδων), όσο και με την αστική τάξη της Συρίας. Το συριακό κράτος χαρακτηρίζεται από εξαιρετικά ισχυρές πελατειακές σχέσεις και, παρά τον κοσμικό χαρακτήρα που πλασάρει, έχει φροντίσει να ενισχύσει και να επιβάλει παντού, ακόμα και στο στρατό, την κυριαρχία του θρησκευτικού στοιχείου. Βέβαια, όσο φθίνουν οι ενδείξεις της δυνατότητας του καθεστώτος να επικρατήσει, τόσο αυτά τα στηρίγματα απαγκιστρώνονται από αυτό και φροντίζουν για την αυτοσυντήρησή τους (π.χ. οι αποστασίες στα στρώματα των αξιωματικών είναι τόσες πολλές που το καθεστώς τους φυλακίζει για να μην αυτομολήσουν).

Όσον αφορά τις εξωτερικές συμμαχίες του, το καθεστώς είχε καταρχήν κατορθώσει να αποτελέσει μια σταθερά, έναν παράγοντα ισορροπίας στην περιοχή, παρά τη ρητορική υπεράσπιση των Παλαιστινίων ή της αντίστασης του Λιβάνου, την οποία χρησιμοποίησε πάντα περισσότερο ως μέσο άσκησης πίεσης. Στην πραγματικότητα, τόσο ο πατέρας όσο και ο γιος Άσαντ υπήρξαν εξαιρετικοί συνεργάτες των ιμπεριαλιστών σε

όλες τις κρίσιμες περιστάσεις. Στη σημερινή συγκυρία, η καλή γειτονία με το Ιράν και οι εκτενείς εμπορικές, στρατιωτικές και οικονομικές σχέσεις με τη Ρωσία και την Κίνα έσπρωξαν μεν τις ΗΠΑ και την ΕΕ να αναζητήσουν υποχρέωση στις τάξεις της αντιπολίτευσης, πρόσφεραν όμως και σθεναρούς υποστηρικτές του συριακού καθεστώτος (Κίνα - Ρωσία), σε όλους τους διεθνείς οργανισμούς και διασκέψεις. Πολύ δύσκολα η Κίνα και πολύ περισσότερο η Ρωσία θα εγκαταλείψουν τον Άσαντ και πάντως όχι πριν διασφαλίσουν τη διατήρηση των οικονομικών τους προνομίων στην περιοχή και, η Ρωσία, την πρόσβασή της στη Μεσόγειο (σήμερα λιμάνι Ταρτούς).

Εδώ, βέβαια, στους παράγοντες που συνυπολογίζει το συριακό καθεστώς, πρέπει να σημειώσουμε και τη μεγάλη απροθυμία και των δύο ιμπεριαλιστικών «στρατοπέδων» να προχωρήσουν σε μια άμεση στρατιωτική επέμβαση. Αντιθέτως, δείχνουν διατεθειμένοι να συνεχίσουν την εκατέρωθεν επίδειξη ισχύος μέσω της στήριξης των δυο αντιμέτωπων πλευρών, χωρίς να υπολογίζουν το κόστος σε ανθρώπινες ζωές (9.000 άνθρωποι από την έναρξη της επανάστασης).

Οι αδυναμίες της επανάστασης

Πάνω από ένα χρόνο μετά την έναρξη της επανάστασης, η ηγεσία της παρουσιάζεται πολυδιασπασμένη, με πολλά εσωτερικά προβλήματα συνεννόησης και προσανατολισμένη στην εξωτερική βοήθεια. Ένα μεγάλο ερώτημα είναι ακόμα και το κατά πόσο εκπροσωπεί πια τον ίδιο τον επαναστατημένο συριακό λαό και τις επιδιώξεις του.

Το μεν Εθνικό Συμβούλιο της Συρίας, μέτωπο πολιτικών, θρησκευτικών και φιλελεύθερων ρευμάτων, που η Δύση αποδέχεται και προωθεί ως κύριο εκπρόσωπο της αντιπολίτευσης, έχει καταρχήν δεχτεί την ηγεμόνευση των σουνιτών μουσουλμάνων που επέβαλε η Δύση. Επιπλέον, αντί να ασχοληθεί με την οργάνωση και ενοποίηση του κινήματος των μαζών, έχει αναλωθεί στο να απευθύνεται στη Δύση, ζητώντας άλλοτε αεροπορικό αποκλεισμό κι άλλοτε ζώνες ανθρωπιστικών διαδρόμων. Η Επιτροπή Εθνικής Συνεργασίας, από την άλλη, έχει επικεντρωθεί στη στρατιωτική επέμβαση, αίτημα που κάθε άλλο παρά εκφράζει τον ίδιο το λαό. Στον Ελεύθερο Συριακό Στρατό, τέλος, οι αυτομολήσαντες στρατιώτες δεν αποτελούν παρά μερικές χιλιάδες από τις δεκάδες χιλιάδες που υπολογίζεται πως βρίσκονται στις γραμμές του, με απλούς πολίτες και μισθοφόρους των Δυτικών να συμπληρώνουν τα νούμερα. Το χειρότερο, ωστόσο, πέρα από τις διχογνωμίες και τις αντικρουόμενες αποφάσεις της ηγεσίας του, είναι πως το κέντρο των αποφάσεων απομακρύνεται καθημερινά από τα χέρια του συριακού λαού.

Οι σχεδιασμοί της Δύσης

Οι κινήσεις των αμερικάνων και ευρωπαίων ιμπεριαλιστών γίνονται σε τρία

επίπεδα: Από τη μια, όπως προαναφέραμε, προσπαθούν να ελέγξουν την επανάσταση επιβάλλοντας μια ηγεσία της αρεσκείας τους, τόσο σε πολιτικό επίπεδο, όσο και σε στρατιωτικό. Από την άλλη, φαίνεται πως προσπαθούν να «εξαγοράσουν» την Κίνα και τη Ρωσία προσφέροντας ανταλλάγματα, όπως π.χ. την εξαίρεση της πρώτης από τις κυρώσεις στις πετρελαϊκές εξαγωγές του Ιράν (η Κίνα είναι πλήρως εξαρτημένη από την εισαγωγή τεραστίων ποσοτήτων ιρανικού πετρελαίου), ή τη διατήρηση της βάσης στην Ταρτούς για τη δεύτερη, στα παζάρια που λαμβάνουν χώρα στο περιθώριο των επίσημων συνομιλιών. Τέλος, δε διστάζουν να χρησιμοποιήσουν και κάθε είδους πιέσεις, όπως την εκμετάλλευση της πρόσφατης κατάρριψης τουρκικού στρατιωτικού αεροσκάφους από αντιαεροπορικά συριακά πυρά. Το γεγονός ότι επρόκειτο για κατασκοπευτική πτήση αποσιωπήθηκε πλήρως και συγκλήθηκε έκτακτη σύσκεψη των χωρών του ΝΑΤΟ (δεύτερη μόλις φορά στην ιστορία του) για να καταδικαστεί η απειλή ενάντια στην ασφαλή κράτους - μέλους και να υπάρξει η προειδοποίηση στρατιωτικής δράσης, με παράλληλη συγκέντρωση στρατευμάτων τόσο στα σύνορα της Τουρκίας, όσο και στον Περσικό Κόλπο.

Το τελευταίο επεισόδιο, όταν γράφονται αυτές οι γραμμές, αφορά το νέο σχέδιο για τη Συρία του ειδικού απεσταλμένου του ΟΗΕ, Κόφι Ανάν, που οριστικοποιήθηκε στη Γενεύη και έρχεται να αναθερμάνει τη συζήτηση μετά την πλήρη αποτυχία του προηγούμενου, που προέβλεπε εκκενοποίηση του στρατού από τις πόλεις, απόσπωση μεταφορά ανθρωπιστικής βοήθειας και δημοσιογράφων, απελευθέρωση πολιτικών κρατουμένων και διεθνείς παρατηρητές. Το νέο σχέδιο μιλάει για «προσωρινή κυβέρνηση εθνικής ενότητας», αναθέωση του συντάγματος και της δικαστικής εξουσίας μετά από εθνικό διάλογο και στη συνέχεια διενέργεια εκλογών. Προϋπόθεση, φυσικά, είναι να τηρηθούν οι όροι του πρώτου σχεδίου. Καθώς όμως οι διαφωνίες για το ποιοι θα συμμετέχουν στην κυβέρνηση εθνικής ενότητας άρχισαν πριν καλά - καλά τελειώσουν οι συνομιλίες, δεν μένουν και πολλές αμφιβολίες για την τύχη και αυτού του σχεδίου.

Όπως και να ξεμπερδεύει αυτό το κουβάρι ανταγωνισμών και αντιπαραθέσεων, προς όφελος του ενός ή του άλλου ιμπεριαλισμού, το μόνο σίγουρο είναι πως θα γίνει σε βάρος του ίδιου του συριακού λαού, που είναι επιτακτική ανάγκη να πάρει την τύχη της επανάστασής του στα χέρια του.

M.K.

60 χρόνια από την επανάσταση στη Βολιβία

Την άνοιξη του 1952 οι εργάτες της Βολιβίας εξεγέρθηκαν και απείλησαν άμεσα την αστική εξουσία. Ήταν η πρώτη στα χρονικά επανάσταση στην οποία έπαιξε καθοριστικό ρόλο ένα τμήμα της νεαρής τότε Τέταρτης Διεθνούς.

Η Βολιβία, όπως και σήμερα, ήταν μια από τις φτωχότερες χώρες του κόσμου. Η συντριπτική πλειονότητα του πληθυσμού της ήταν ινδιάνοι αγρότες που ζούσαν μέσα στην εξαθλίωση και τον αναλφαβητισμό. Η γη βρισκόταν στα χέρια μιας χούφτας τσιφλικάδων, που κατείχαν την εξουσία μαζί με τους ιδιοκτήτες ορυχείων κασιτέρου, κάτω από τον έλεγχο του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Με βάση τους εργάτες των ορυχείων, είχε συγκροτηθεί ένα ολιγάριθμο προλεταριάτο, η κεντρική θέση του οποίου όμως στην οικονομία θα του επέτρεπε να παρέμβει ενεργά στις πολιτικές εξελίξεις. Τη δεκαετία του '30 άρχισαν να εμφανίζονται στρώματα της «εθνικής» αστικής τάξης της Βολιβίας που επεδίωκαν έναν αστικό εκσυγχρονισμό, ενάντια στα συμφέροντα των τσιφλικάδων και των ιμπεριαλιστών. Έτσι δημιουργήθηκε το Επαναστατικό Εθνικιστικό Κίνημα (MNR), το οποίο, στα τέλη της δεκαετίας του '40, κινήθηκε ακόμα και ένοπλα ενάντια στην κυβέρνηση. Το 1951 το MNR κέρδισε τις εκλογές και σχημάτισε κυβέρνηση. Το κατεστημένο δεν ήταν διατεθειμένο να δεχθεί το αποτέλεσμα και ο στρατός κατέλαβε την εξουσία με πραξικόπημα. Το MNR αποφάσισε να αντιδράσει, ήρθε σε μυστική συμφωνία με τον αρχηγό της παραστρατιωτικής αστυνομίας και στις 9 Απρίλη 1952 έβγαλε τους οπαδούς του στους δρόμους. Ο στρατός κινήθηκε για να καταπνίξει την εξέγερ-

ση, η οποία φαινόταν πως θα αποτύχει. Ένας από τους ηγέτες του MNR κάλεσε σε βοήθεια τους εργάτες της πρωτεύουσας Λα Πας. Εκείνοι ανταποκρίθηκαν και σύντομα τους ακολούθησαν οι μεταλλωρύχοι από όλη τη χώρα, οπλισμένοι με δυναμίτες. Οι πολιτοφυλακές που σχηματίστηκαν κέρδισαν στο πλευρό τους και άλλα στρώματα του πληθυσμού καθώς και μεγάλα τμήματα φαντάρων που στασίασαν. Μέσα σε τρεις μέρες οι ένοπλοι εργάτες είχαν καταφέρει να συντρίψουν το στρατό και την αστυνομία και να θέσουν υπό τον πλήρη έλεγχο τους την Λα Πας.

Ωστόσο, η εργατική τάξη δεν είχε ακόμα την πολιτική ωριμότητα να καταλάβει την εξουσία, η οποία πέρασε στο MNR. Στη νέα κυβέρνηση συμμετείχαν ως υπουργοί τρεις εκπρόσωποι της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας που έλεγχε τις μαζικές εργατικές ενώσεις, αντιπροσωπεύοντας αντίστοιχα τους μεταλλωρύχους, τους βιομηχανικούς εργάτες και τους εργαζόμενους στις μεταφορές. Παράλληλα όμως δημιουργήθηκε ένα κεντρικό συντονιστικό όργανο των συνδικάτων, το COB, που γρήγορα συσπειρώσε γύρω του και τις μαζικές οργανώσεις των αγροτών και των φοιτητών. Έτσι, δίπλα στην αστική κυβέρνηση, είχε δημιουργηθεί ένα κεντρικό όργανο των αγωνιζόμενων μαζών, δημιουργώντας μια κατάσταση δυαδικής εξουσίας. Οι εργατικές πολιτοφυλακές έλεγχαν τους δρόμους και την Πρωτομαγιά του 1952 40.000 ένοπλοι εργάτες πορεύτηκαν στο κέντρο της Λα Πας. Οι ένοπλες μάζες κέρδισαν από την κυβέρνηση του MNR σημαντικότερες κατακτήσεις, όπως η καθολική ψηφοφορία, η αναδιανομή της γης και η εθνικοποίηση των τριών μεγαλύτερων εταιριών που κατείχαν τα ορυχεία.

Η δυαδική εξουσία είναι μια κατάσταση που δεν μπορεί να διαρκέσει για πολύ, πρέπει να λήξει με την ολοκληρωτική επικράτηση είτε της αστικής είτε της εργατικής εξουσίας. Απαραίτητη προϋπόθεση για την τελική νίκη της εργατικής τάξης είναι η ύπαρξη ενός ισχυρού επαναστατικού κόμματος, ικανού να κατευθύνει την ορμή των εξεγερμένων μαζών προς την κατεύθυνση της κατάληψης της εξουσίας. Το Επαναστατικό Εργατικό Κόμμα (POR), βολιβιανό τμήμα της Τέταρτης Διεθνούς, ήταν μια από τις μεγαλύτερες τροτσικιστικές οργανώσεις στον κόσμο. Μέσα από σκληρούς αγώνες, είχε αποκτήσει ισχυρότατη επιρροή μέσα στο προλεταριάτο, ιδιαίτερα στους μεταλλωρύχους. Στα επαναστατικά γεγονότα του 1952 οι αγωνιστές του έπαιξαν καταλυτικό ρόλο. Ωστόσο, το POR δεν είχε ακόμα καταφέρει να κερδίσει την πλειοψηφία της εργατικής τάξης, ούτε την ηγεσία των μαζικών της οργανώσεων, που βρισκόταν στα χέρια της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. Ο κυριότερος εκπρόσωπος της τελευταίας, Χουάν Λεχίν, ένας από τους τρεις συνδικαλιστές υπουργούς, σκόπευε να χρησιμοποιήσει το POR και τους μεταλλωρύχους ως ισχυρό εργαλείο πίεσης προς την κυβέρνηση για να αποσπάσει ριζοσπαστικότερες μεταρρυθμίσεις. Έτσι, δεν είχε κανένα πρόβλημα να υποστηρίξει, στα χαρτιά, το πρόγραμμα που προωθούσε το POR. Οι άπειροι ηγέτες του τελευταίου έκαναν το μοιραίο λάθος να πιστέψουν πως η εξέλιξη αυτή ευνοούσε το πρόγραμμα της επανάστασης και δεν κλιμάκωσαν τις προσπάθειές τους να καταπολεμήσουν τους γραφειοκράτες και να αποσπάσουν τους εργάτες από την επιρροή τους. Αφού σταθεροποίησαν τη θέση τους στην

κυβέρνηση και τα συνδικάτα, ο Λεχίν και οι γραφειοκράτες εξαπέλυσαν, σε συνεργασία με τους αστούς του MNR, πογκρόμ διώξεων κατά του POR, επιτυγχάνοντας τελικά να πετάξουν τους αγωνιστές του έξω από τα συνδικάτα.

Έχοντας απαλλαχτεί από το θανάσιμο κίνδυνο, η αστική τάξη ανέκτησε σταδιακά τα επόμενα χρόνια το χαμένο έδαφος, άρχισε να ξηλώνει τις κατακτήσεις της επανάστασης και τελικά ξεφορτώθηκε και τους γραφειοκράτες υπουργούς. Αλλά η κυβέρνηση των αριστερών εθνικιστών του MNR δεν μπόρεσε να αντέξει για πολύ, καθώς η ντόπια αντίδραση και οι ιμπεριαλιστές επέβαλαν το 1964 τη χούντα του στρατηγού Μπαριέντος. Το δίδαγμα της βολιβιανής επανάστασης, εξαιρετικά επίκαιρο και για τους σημερινούς αγώνες, είναι ότι οι επαναστάτες πρέπει να αποσπάσουν τους εργαζόμενους από την επιρροή των γραφειοκρατών και των ρεφορμιστών και ότι δεν υπάρχει για αυτό το σκοπό κανένας «εύκολος» και «γρήγορος» δρόμος, σπαρμένος με «ενωτικές» αυταπάτες.

■ Γιάννης Χαλάς

20 χρόνια χωρίς τον Ερνέστ Μαντέλ

Ο Ερνέστ Μαντέλ (1923-1995) ήταν ένας από τους κορυφαίους ηγέτες της Τέταρτης Διεθνούς και ένας από τους μεγαλύτερους θεωρητικούς επαναστάτες του 20ού αιώνα. Ως τροτσικιστής προσωποποιούσε τις καλύτερες παραδόσεις του ρεύματός του: την αδιάκοπη αφιέρωση και εμπιστοσύνη στην εργατική τάξη, την υπεράσπιση της δημοκρατίας στο εσωτερικό του εργατικού κινήματος με κάθε τρόπο και τον ανυποχώρητο διεθνισμό.

Πολιτική δράση

Μεγαλώνοντας σε ένα βαθιά πολιτικό περιβάλλον, σε ηλικία 15 χρονών εντάσσεται στο PSR (Σοσιαλιστικό Επαναστατικό Κόμμα), το βελγικό τμήμα της τότε νεοσύστατης Τέταρτης Διεθνούς. Εκεί βοήθησε στο χτίσιμο επαναστατικών πυρήνων στους ανθρακωρύχους και μεταλλωρύχους του Βελγίου. Με την κατάληψη του Βελγίου από τους ναζί στο 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο, ο Μαντέλ μπήκε στο αντιστασιακό κίνημα. Γράφοντας σε εφημερίδα και μοιράζοντας προκηρύξεις παρότρυνε τους γερμανούς στρατιώτες σε αντίσταση. Αυτό οδήγησε τρεις φορές στη σύλληψή του. Τις δύο πρώτες κατάφερε να δραπέτευσει επιπλέοντας πολιτικά τους φρουρούς του. Την τρίτη φορά μεταφέρθηκε σε στρατόπεδο συγκέντρωσης, όπου τον βρήκε το τέλος του πολέμου.

Μετά τον πόλεμο ηγήθηκε του βελγικού τμήματος της Διεθνούς και έγινε το νεότερο μέλος της Γραμματείας της Τέταρτης Διεθνούς, σε ηλικία μόλις 23 ετών. Από τότε και για μισό αιώνα μετά, ο ρόλος του στην 4η Δι-

εθνή ήταν καταλυτικός.

Το 1950 συμμετείχε στην μπριγάδα εργασίας που έστειλε η 4η Διεθνής στη Γιουγκοσλαβία, ενάντια στις απειλές του Στάλιν προς τη Γιουγκοσλαβική επανάσταση.

Καθ' όλη τη διάρκεια της δεκαετίας του 1950 πρωταγωνιστούσε στην εκστρατεία συμπαράστασης στις εθνικοαπελευθερωτικές, ανταποικιακές και αντιδικτατορικές επαναστάσεις στον Τρίτο Κόσμο, από την Αλγερία ως την Κούβα. Μάλιστα, μετά την κουβανέζικη επανάσταση καλείται από τον Τσε Γκεβέρα για να συμμετάσχει σε μια συζήτηση για τη νεοσύστατη σχεδιασμένη οικονομία της Κούβας.

Το Δεκέμβριο του 1960 συμμετέχει στην προετοιμασία της μεγάλης γενικής απεργίας στο Βέλγιο, με αποτέλεσμα να γίνει ο στόχος μιας μεγάλης επίθεσης από το κράτος.

Στο κίνημα του 1968 συμμετείχε ενεργά στις διαδηλώσεις και στα οδοφράγματα σε πολλές χώρες, αλλά κυρίως συμβούλευε, προσανατόλιζε και οργάνωνε τον αγώνα. Εξάλλου τον έχουν αποκαλέσει και «πνευματικό πατέρα» των εξεγέρσεων του '68, καθώς ήταν ο μόνος που είδε την επερχόμενη καπιταλιστική κρίση και την άνοδο του επαναστατικού κινήματος, και στις ανεπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες. Η συμμετοχή του βέβαια στο κίνημα οδήγησε στο να του απαγορευθεί η είσοδος σε πολλές χώρες, όπως η Γαλλία, οι ΗΠΑ, οι τότε δύο Γερμανίες, η Αυστραλία, η Νέα Ζηλανδία, η Ε.Σ.Σ.Δ., η Κίνα, η Σουηδία κλπ.

Με τις εξελίξεις του 1989-90, αναγεννήθηκαν οι ελπίδες του για την ανάπτυξη της πολιτικής επανάστασης στις χώρες του λε-

γόμενου «υπαρκτού σοσιαλισμού», μένοντας σταθερός στις θέσεις του Τρότσκι και της 4ης Διεθνούς, για διαρκή αγώνα ενάντια στη σταλινική γραφειοκρατία και την καπιταλιστική παλινόρθωση.

Μετά την ήττα του 1990 και την τελική παλινόρθωση του καπιταλισμού, ο Μαντέλ γυρνάει τον κόσμο, υπερασπιζόμενος τις επαναστατικές ιδέες, εξηγώντας τη νέα κατάσταση και δείχνοντας το αναπόφευκτο της αναγέννησης των εργατικών, λαϊκών και επαναστατικών αγώνων. Οι σημερινές εξελίξεις τον επιβεβαιώνουν!

Θεωρητικό έργο

Ο Μαντέλ μένει στην Ιστορία και για το τεράστιο σε όγκο και σημασία θεωρητικό του έργο. Συνολικά εξέδωσε γύρω στα 2.000 άρθρα και 30 βιβλία, σε πολλές διαφορετικές γλώσσες, με στόχο να διαδώσει, να αναπτύξει και να εμπλουτίσει την κληρονομιά του μαρξισμού, ο οποίος είχε συκοφαντηθεί, ακρωτηριαστεί και παραποιηθεί από τη βασιλεία του σταλινισμού και επίσης είχε στομώσει μετά από τους μεγάλους μαρξιστές (Λένιν, Τρότσκι, Λούξεμπουργκ, κ.α.) της προηγούμενης γενιάς.

Το 1962 εκδίδεται το βιβλίο του Μαρξιστική Πραγματεία της Οικονομίας (θα εκδοθεί προσεχώς από τις εκδόσεις Εργατική Πάλη), όπου συμπλήρωσε και ανέπτυξε τις βασικές μαρξιστικές ιδέες με τα ευρήματα των νέων κοινωνικών επιστημών (κοινωνιολογία, κοινωνική ψυχολογία, ανθρωπολο-

γία, κλπ.). Ακολουθεί Η γέννηση και εξέλιξη των οικονομικών θεωριών του Καρλ Μαρξ. Τα δύο αυτά βιβλία αποτελούν τη βάση για το κολοσσιαίο έργο που θα ακολουθήσει το 1972, Ο ύστερος καπιταλισμός. Σε αυτό προέβλεψε το τέλος του μεγάλου μπουμ που ακολούθησε τον 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο, και ήταν ο μόνος σε παγκόσμιο επίπεδο, και ταυτόχρονα προέβλεψε ότι ο καπιταλισμός θα εισερχόταν σε ένα άλλο μακρύ κύμα «αυξανόμενης κοινωνικής και οικονομικής κρίσης, που θα χαρακτηριζόταν από ένα πολύ χαμηλότερο ποσοστό παγκόσμιας ανάπτυξης».

Πέρα από την οικονομία, η συνεισφορά του στη δημιουργία ηγεσιών στην 4η Διεθνή ήταν εξίσου σημαντική. Τέλος, χαρακτηριστικό του επαναστατικού του ήθους ήταν το γεγονός ότι τα πνευματικά δικαιώματα για όλα τα έργα του τα εκχώρησε στην Τέταρτη Διεθνή.

Ο Μαντέλ πέθανε από καρδιακή προσβολή στο σπίτι του στις 20 Ιουλίου 1995. Η ταφή του έγινε, σύμφωνα με την επιθυμία του, στο κοιμητήριο Mur des Federes του Παρισιού, δίπλα στους νεκρούς της Παρισινής Κομμούνας.

Ως ΟΚΔΕ έχουμε καταβάλει μια μεγάλη προσπάθεια για να εκδώσουμε στα ελληνικά το σύνολο σχεδόν των βιβλίων του.

ΠΕΡΟΥ

Οι Άνδεις της Αντίστασης και της Αξιοπρέπειας

Αλληλεγγύη στους λαούς του Εσπινάρ και της Καχαμάρκα!

Δεν έχει συμπληρωθεί ακόμη ένας ολόκληρος χρόνος από την εκλογή του Αγιάντα Αμάλα, επικεφαλής του Εθνικιστικού Κόμματος του Περού, και η κυβέρνηση του ανθρώπου που αυθαίρετα ονομάστηκε από τους αντιπάλους του «ο Τσάβες του Περού» (λόγω της στρατιωτικής του καταγωγής) έχει συμπληρώσει ήδη μια μακρά λίστα επιθέσεων ενάντια στις φτωχές περουβιανές μάζες που του έδωσαν την εξουσία. Κερδίζοντας τις εκλογές υφαρπάζοντας με ψέματα την ψήφο των πιο φτωχών και καταπιεσμένων μαζών της χώρας, των εργαζομένων και της πλειοψηφίας των ιθαγενών των Άνδεων, ο Αμάλα επέβαλε μια άκρως αντίθετη πολιτική από αυτή που υποσχέθηκε.

Τα Ανοιχτά Μέτωπα της Κυβέρνησης

Η κυβέρνηση προσπαθεί να επιβάλει με την αστυνομική βία και τη δύναμη των όπλων τα συμφέροντα του ιμπεριαλιστικού και ντόπιου κεφαλαίου, παραχωρώντας σε αυτό ανυπολόγιστο ορυκτό και φυσικό πλούτο και αδιαφορώντας απόλυτα για τη στοιχειώδη επιβίωση των ιθαγενών. Οι άγριες επιθέσεις και οι πυροβολισμοί της αστυνομίας ενάντια σε κατοίκους που εναντιώνονται στα σχέδια των πολυεθνικών εξόρυξης χαλκού και χρυσού είναι όλο και πιο συχνές.

Ο απολογισμός μόνο των τελευταίων δύο μηνών είναι 2 νεκροί, 150 τραυματίες και πάνω από 60 συλλήψεις ηγετών των κινητοποιήσεων.

νηση, οι οποίοι προειδοποιούν για μεγάλες περιβαλλοντικές επιπτώσεις. Το σχέδιο αυτό το έχει αρνηθεί η πλειοψηφία των τοπικών κοινοτήτων αλλά και των κοινωνικών οργανώσεων σε όλη τη χώρα λόγω της μόλυνσης των υδάτων που θα προκαλέσει. Ενάντια στο σχέδιο από τον περασμένο Φεβρουάριο έχουν πραγματοποιηθεί διαδηλώσεις με πολύ μεγάλη συμμετοχή.

Εσπινάρ

Στις 28 Μαΐου στην περιοχή Εσπινάρ της επαρχίας του Κούσκο στο νότιο Περού, η κυβέρνηση Αμάλα κήρυξε κατάσταση έκτακτης ανάγκης για 30 ημέρες, στέλνοντας στην περιοχή 1.200 στρατιώτες για να φυλάζουν τα ορυχεία της εταιρείας Xstrata και να επιβάλουν την «τάξη» στην περιοχή, προκαλώντας την άμεση αναστολή των συνταγματικών δικαιωμάτων της ελευθερίας και της προσωπικής ασφάλειας, το απαραβίαστο της κατοικίας και την ελευθερία του συνέρχεσθαι και της μετακίνησης.

Ο στρατιωτικός νόμος επιβλήθηκε για να καταπνίξει μια μίνι εξέγερση των κατοίκων, έπειτα από τη δολοφονία 2 νεαρών κατοίκων από αστυνομικά πυρά κατά τη δεύτερη ημέρα της απεργίας διαρκείας, η οποία είχε κηρυχτεί από το «Μέτωπο για την προστασία του Εσπινάρ». Όταν οι κάτοικοι έμαθαν πως 2 από τους πρώτους 13 τραυματίες έχασαν τη μάχη με το θάνατο, έπιασαν όμηρο τον εισαγγελέα Χεκτόρ Ερρέρα και έβαλαν φωτιά στο υπηρεσιακό του αυτοκίνητο, με το οποίο είχε φτάσει σε ένα από τα τρία σημεία όπου οι κάτοικοι συγκρούονταν με την αστυνομία.

με αποτέλεσμα και άλλους τραυματίες.

Το «Μέτωπο για την Προστασία του Εσπινάρ», το οποίο ηγείται των κινητοποιήσεων, συγκεντρώνει κατοίκους, αγωνιστές εργαζόμενους στα ορυχεία, εκλεγμένους ηγέτες των τοπικών κοινοτήτων. Το «Μέτωπο», ήδη από τον περασμένο Νοέμβρη, προσπαθεί να καταλήξει σε μια συμφωνία με την πολυεθνική για το σεβασμό του περιβάλλοντος.

Οι κάτοικοι κατηγορούν την εταιρία για μόλυνση των νερών του ποταμού Σαλάδο, που τροφοδοτεί την περιοχή με πόσιμο νερό και χρησιμοποιείται για την καλλιέργεια της γης. Οι ζημιές για τις κοινότητες γύρω από τα ορυχεία έχουν επισημανθεί επανειλημμένως με τρεις επιστημονικές έρευνες, οι οποίες δείχνουν ότι η παρουσία βαρέων μετάλλων στο νερό υπερβαίνει τα επιτρεπτά όρια, με αποτέλεσμα η κτηνοτροφία και η γεωργία να έχουν υποστεί σημαντική ζημιά, με τα βοοειδή και τα λάμα να έχουν μικρότερη συχνότητα αναπαραγωγής και να υποβάλλονται σε συνεχείς αμβλώσεις.

Το «Μέτωπο για την Προστασία του Εσπινάρ» απαιτεί από την εταιρία να επιλύσει τα προβλήματα που προκαλούνται από τη ρύπανση των υδάτων, να δώσει αποζημιώσεις στους τραυματίες εργαζόμενους στα ορυχεία και να αυξηθεί το ποσό «εθελοντικής εισφοράς» (sic!) που δίνει ετησίως η εταιρία στην επαρχία από το ισχύον 3% στο 30% των ετήσιων κερδών της.

Η Πολιτική Κρίση Βαθαίνει

Την ίδια ημέρα που επιβάλλεται ο στρατιωτικός νόμος, σε συνέντευξη τύπου ο πρωθυπουργός Όσκαρ Βαλντές σημειώνει πως η κυβέρνηση «θέλει υπεύθυνα ορυχεία» και ότι έχει επιδιώξει επανειλημμένως αλλά χωρίς αποτέλεσμα το διάλογο, ρίχνοντας την ευθύνη στους ηγέτες του «Μετώπου», χαρακτηρίζοντάς τους «ακραίους» και συνεχίζοντας στο ίδιο μοτίβο συκοφάντησης, όπως είχε κάνει νωρίτερα με την ηγεσία του αγώνα στην Καχαμάρκα. Στην ίδια συνέντευξη τύπου ο υπουργός Ενέργειας και Ορυχείων, Χόρχε Μερνίνο, ανακοινώνει ότι οι διαδικασίες εξόρυξης χαλκού πρέπει να συνεχιστούν με αμειώστους ρυθμούς για να ολοκληρωθεί ο προγραμματισμός που προβλέπει έως το 2015 να επενδυθούν 1,5 δις δολάρια στις εξορύξεις χαλκού και χρυσού.

Η άκαμπτη στάση της κυβέρνησης και τα γεγονότα αυτά προκαλούν μια επιτάχυνση της πολιτικής κρίσης, με αποτέλεσμα τέσσερις βουλευτές της κυβέρνησης να παραιτηθούν, μη αποδεχόμενοι τον τρόπο με τον οποίο η κυβέρνηση διαχειρίστηκε την κρίση στο Εσπινάρ, αφήνοντας το κυβερνητικό μπλοκ με 42 βουλευτές σε ένα σύνολο 130.

Οι αποχωρήσεις αυτές αλλάζουν την πολιτική γεωγραφία του κοινοβουλίου. Από τη μια πλευρά επιταχύνουν την πλήρη απογύμνωση της πολιτικής του Αμάλα στις φτωχές αγροτικές μάζες που τον στήριξαν και μεταφέρουν την υποστήριξη του στα πιο αντιδραστικά στρώματα, που είναι στενά συνδεδεμέ-

να με το ξένο κεφάλαιο. Από την άλλη δυναμώνουν την αντιπολίτευση της Κέικο Φουτζιμόρι, η οποία είναι και η αυθεντική εκφραστής της ντόπιας μπουρζουαζίας και των αδίστακτων υπηρετών της, που τους προκαλούν ρίγη ακόμα και οι κενές περιεχομένου λέξεις «δημοκρατία», «ανθρώπινα δικαιώματα», «κοινωνική δικαιοσύνη», με τις οποίες οι ανά την υφήλιο αστικές τάξεις στολίζουν την ταξική εκμετάλλευση.

Οι αριθμοί

Οι ιθαγενείς του Περού γνωρίζουν ποσοστά ακραίας φτώχειας, από τα μεγαλύτερα στη Λατινική Αμερική, που φτάνουν σε μερικές περιοχές το 90% του πληθυσμού. Πολλές περιοχές των Άνδεων δεν έχουν πρόσβαση ακόμα σε νερό και σε ηλεκτροδότηση και η πλειοψηφία των πληθυσμών αυτών είναι αποκλεισμένη από την υγεία και την παιδεία. Δεν είναι τυχαίο που τα ανάρτικα κινήματα στη χώρα (Φωτεινό Μονοπάτι, MRTA – Επαναστατικό Κίνημα Τούπακ Αμάρου) βρήκαν υποστήριξη για δεκαετίες στις εξαθλιωμένες αγροτικές μάζες των ιθαγενών των Άνδεων. Για αυτή τους την υποστήριξη πλήρωσαν βαρύ φορτίο αίματος, κυνηγημένοι από το στρατό και τις παρακρατικές συμμορίες. Περισσότεροι από 200.000 Περουβιανοί δολοφονήθηκαν τις τελευταίες τρεις δεκαετίες. Το 75% των νεκρών από αυτές τις συγκρούσεις ήταν ιθαγενείς Κετσουά.

Στα αστικά κέντρα οι ανισότητες είναι φαραωνικές. Το Περού δεν έχει εθνική εργατική νομοθεσία. Το 75% των εργαζομένων δουλεύουν χωρίς ασφάλιση και χωρίς κανέναν είδους προστασία της εργασίας. Η εγκληματικότητα είναι στο κόκκινο και τα ναρκωτικά βασιλεύουν στις φτωχογειτονιές. Τα τελευταία 3 χρόνια η χρήση ναρκωτικών στα σχολεία έχει αυξηθεί 270%!

Έχουμε να αναμένουμε και σε αυτή τη χώρα της Λατινικής Αμερικής μεγάλους ταξικούς αγώνες και συγκρούσεις παρόμοιες με αυτές που συμβαίνουν σε όλη την ήπειρο. Η απάντηση πρέπει να έρθει και θα έρθει από την οργάνωση της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων του Περού, την ανασυγκρότηση του κινήματος σε ταξική βάση, τη συνεργασία τους με τους εργαζόμενους των γειτονικών κρατών, τους καταπιεζόμενους γειτονικούς λαούς σε Χιλή, Βολιβία, Βραζιλία, Κολομβία, Εκουαδόρ. Η ταξική διεθνιστική αλληλεγγύη είναι το μοναδικό όπλο των καταπιεσμένων ανά την υφήλιο.

Σημειώσεις

1. *Κόρη του Αλμπέρτο Φουτζιμόρι, του αιμοσταγή προέδρου - δικτάτορα που κυβέρνησε το Περού από το 1990 έως το 2000. Από το 2009 (χρονιά στην οποία συλλαμβάνεται στη Χιλή και παραδίδεται από τις αρχές της στο Περού) εκτίει ποινή κάθειρξης για δολοφονίες, εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας, διαφθορά και κατάχρηση κρατικής περιουσίας.*

P. B.

Καχαμάρκα

Στην περιοχή της Καχαμάρκα η κυβέρνηση προσπαθεί να επιβάλει το σχέδιο εξόρυξης χρυσού «Κόνγκα» της εταιρίας Yanacocha S.A., δίνοντας προς εκμετάλλευση τη μεγαλύτερη φλέβα χρυσού στη Λατινική Αμερική. Η απάντηση των εργαζομένων και της τοπικής κοινωνίας στην αδιαλλαξία της κυβέρνησης είναι η κήρυξη απεργίας διαρκείας ενάντια στο σχέδιο εξόρυξης χρυσού Κόνγκα, το οποίο αμφισβητείται ακόμα και από τους ξένους εμπειρογνώμονες που προσλήφθηκαν από την κυβέρ-

Στη δεύτερη ημέρα της κατάστασης έκτακτης ανάγκης, σε μια πρωτοφανή επιχείρηση αγριότητας, οι αστυνομικές δυνάμεις εισέβαλαν στο δημαρχείο του Εσπινάρ και συνέλαβαν το δήμαρχο Όσκαρ Μολουάνκα, έναν από τους ηγέτες του «Μετώπου», την ώρα που προσπαθούσε να ξαναρχίσει το διάλογο, έχοντας ως ενδιάμεσο τον περιφερειακό πρόεδρο του Κούσκο Χόρχε Ακούριο. Στη συνέχεια, η αστυνομία κατέστειλε τους κατοίκους που συγκεντρώθηκαν στην πλατεία της κοινότητας ζητώντας την απελευθέρωση του δημάρχου,